

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

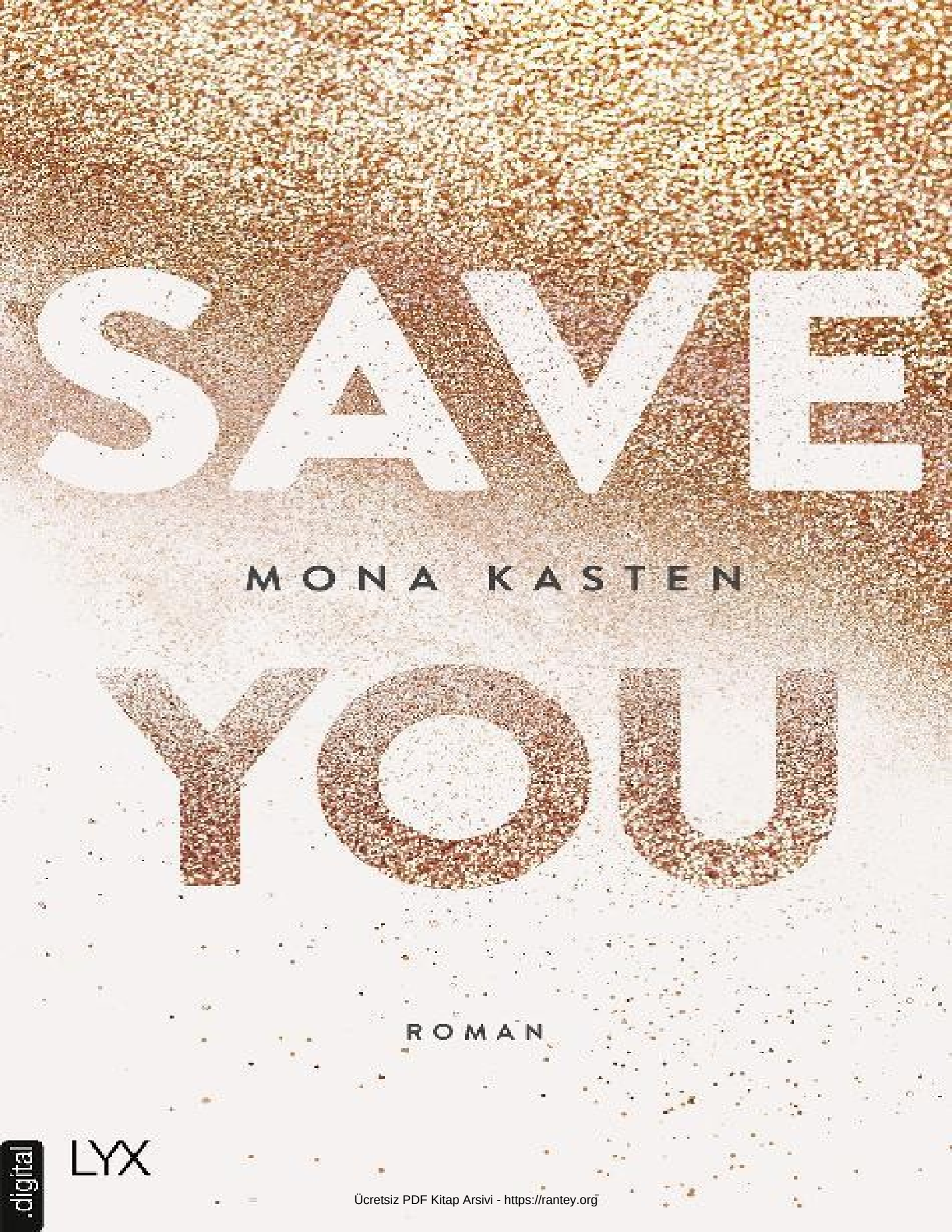
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVE

M O N A K A S T E N

YOU

R O M A N

İçerik

1. [Başlık](#)
2. [Bu kitap hakkında](#)
3. [Adanmışlık](#)
4. [Çalma Listesi](#)
5. [Alıntı](#)
6. [1](#)
7. [2](#)
8. [3](#)
9. [4](#)
10. [5](#)
11. [6](#)
12. [7](#)
13. [8](#)
14. [9](#)
15. [10](#)
16. [11](#)
17. [12](#)
18. [13](#)
19. [14](#)
20. [15](#)
21. [16](#)
22. [17](#)
23. [18](#)
24. [19](#)
25. [20](#)
26. [21](#)
27. [22](#)
28. [23](#)
29. [24](#)
30. [25](#)
31. [26](#)

- 32. [27](#)
- 33. [28](#)
- 34. [29](#)
- 35. [30](#)
- 36. [Sonsöz](#)
- 37. [Şükran_Günü](#)
- 38. [Yazar](#)
- 39. [Mona Kasten'in romanları LYX'te](#)
- 40. [Künye](#)

MONA BOX

Seni Kurtarmak

Roman

LYX

Bu kitap hakkında

Ruby, James'le birlikte her şeyin üstesinden gelebileceklerini düşünüyordu. Ancak James'in ailesi kaderin ağır bir darbesiyle sarsıldığında, aşklarının hiçbir zaman gerçekten bir şansı olmadığını kabul etmek zorunda kalırlar. Çünkü James ona güvenmek yerine kalbini kırmıştır. Ruby'nin aklında pek çok soru vardır. Ama James'in vereceği cevapların hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyor. Onlar farklı dünyalara aitler ve Ruby eski hayatına ne kadar çabuk dönerse o kadar iyi. Özellikle de en büyük hedefi olan Oxford'da okumaya artık çok yaklaşmışken ve dikkatinin daha fazla dağılmasını göze alamazken. Ama James'i unutmak hiç de kolay değildir. Ruby'yi hiç beklemediği bir anda yakalayan sadece birlikte geçirdikleri zamanın anıları değildir. Davranışının affedilemez olduğunu bilen ve yine de Ruby'yi geri kazanmak için elinden gelen her şeyi yapan James de vardır. Ama Ruby kalbini tekrar ortaya koymaya cesaret edebilecek midir?

Kim için

Çalma Listesi

Delicate - Damien Rice
Sen ve Ben - Niall Horan
Lonely (feat. Lil Wayne) - Demi Lovato
Dress - Taylor Swift
Sen Varsın - GOT7
Never Be the Same - Camila Cabello
Sticky Leaves - Linying
Lights On - Shawn Mendes
If I Be Wrong - Wolf Larsen
No Promises (feat. Demi Lovato) [Acoustic] - Cheat Codes

Verdiğimiz tüm sözlerin hiçbir
anlamı yok.

GERSEY, BUNUN HIÇBİR ANLAMI
YOK.

Lydia

James sarhoş. Ya da uyuşturulmuş. Ya da her ikisi de.

Üç gündür doğru düzgün tepki vermiyor. Salonumuzda bir tür sürekli parti vermek, bir şişe alkolü birbiri ardına boşaltmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak dışında hiçbir şey yapmıyor. Nasıl böyle davranabildiğini anlamıyorum. Görünüşe göre, ailemizin sonunda harabeye dönmüş olması hiç umurunda değil.

"Sanırım bu onun yas tutma şekli."

Cyril'e yandan bakıyorum. Ne olduğunu bilen tek kişi o. James'in partide sarhoş olduğu ve Ruby'nin önünde Elaine'le öpüştüğü geceyi ona anlattım. Percy ya da babam James'in ne durumda olduğunu bilmeden onu eve getirmem için birinin bana yardım etmesi gerekiyordu. Ailelerimiz yakın arkadaş olduğu için Cy ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Her ne kadar babam resmi basın açıklamasından önce annem hakkında kimseye bir şey söylememem için bana söz verdirmiş olsa da, ona güvenebileceğimi ve bu sırrı Wren, Keshav ve Alistair'den bile sakladığını biliyorum.

Onun yardımı olmasaydı son birkaç günü atlatamazdım. Babamı James'i birkaç günlüğüne yalnız bırakmaya ikna etti ve diğer çocuklara şimdilik soru sormamaları gerektiğini açıkça belirtti. Buna sadık kaldılar, ancak her geçen gün James'in kendini yok edişini izlemenin onlar için daha zor olduğunu hissediyorum.

Kardeşim zihnini bulandırmak için elinden geleni yaparken, ben sadece benim için işlerin nasıl devam etmesi gerektiğini düşünebiliyorum. Annem öldü. Graham'ın annesi yedi yıl önce öldü. İçimde büyüyen küçük çocuğun bir büyükannesi olmayacak.

Ciddiyim. Kafamda sürekli dönüp duran şey bu. Yas tutmak yerine, bebeğimin sevgi dolu bir büyükannenin kucağını asla deneyimleyemeyeceği gerçeğini düşünüyorum. Neyim var benim böyle?

Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Kafamdaki düşünceler kendi başlarına bir hayat sürüyor - sonunda korku senaryolarına dalana ve gelecekte o kadar korkana kadar birbirini takip ediyor ki başka bir şey düşünemiyorum. Sanki

üç gündür şoktaydım. Babam bize olanları anlattığında muhtemelen James'in de benim de içimizde bir şeyler koptu.

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum James'in başını arkaya eğip bardağını boşaltmasını izlerken. Onun ne kadar acı çektiğini izlemek canımı yakıyor. Sonsuza kadar böyle devam edemez. Bir noktada gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacak. Ve bence bu dünyada ona bu konuda yardımcı olabilecek tek bir kişi var.

Bir kez daha telefonumu çıkarıp Ruby'nin numarasını çeviriyorum ama yine açmıyor. Ona kızmak istiyorum ama yapamıyorum. Graham'ı başka biriyle yakalamış olsaydım, onunla ya da onun çevresindeki herhangi biriyle hiçbir şey yapmak istemezdim.

"Onu tekrar mı arıyorsun?" diye soruyor Cy telefonuma şüpheli bir bakışla. Başımı salladığımda onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatıyor. Onun tepkisi beni şaşırtmadı. Cyril, Ruby'nin James'in mirasının peşinde koşan bir servet avcısından başka bir şey olmadığını düşünüyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum ama Cyril biri hakkında kararını verdikten sonra onu başka türlü ikna etmek çok zor. Bu beni ne kadar sinirlendirse de onu suçlayamam. Çünkü bu onun arkadaşlarına sahip çıkma yönteminden başka bir şey değil.

"Hiçbirimizi dinlemiyor. Bence onun tamamen delirmesini engelleyebilir." Sesim kendi kulaklarıma garip geliyor. Çok soğuk ve sessiz - ama içimde tamamen farklı görünüyor.

Acıdan ayakta zor duruyorum. Sanki biri beni bağlamış ve ben günlerdir iplerin düğümlerini çözemiyorum. Sanki düşüncelerim durmak istemeyen ve bir türlü atlayamadığım bir atlıkarıncanın içinde hareket ediyor. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve içimde büyüyen çaresizliğe karşı ne kadar mücadele edersem, o kadar kapsamlı hale geliyor.

Hayatımdaki en önemli insanlardan birini kaybettim. Bunu tek başıma nasıl atlatacağımı bilmiyorum. İkiz kardeşime ihtiyacım var. Ama James kendini uyuşturmaktan ve yoluna çıkan her şeyi yok etmekten başka bir şey yapmıyor. Babamı en son Çarşamba günü gördüm. Beaufort Şirketleri'nin geleceğini görüşmek üzere avukatlar ve danışmanlarla buluşmak üzere yoldaydı. Öte yandan annemin cenazesi için bir dakikası bile kalmadı - bunun için Julia adında bir planlamacı tuttu ve son birkaç gündür sanki ailenin bir parçasıymış gibi evimize girip çıkıyor.

Annemin cenazesini düşününce boğazım düğümleniyor. Artık nefes alamıyorum, gözlerim yanmaya başlıyor. Aceleyle arkamı dönüyorum ama Cyril fark ediyor.

"Lydia..." diye fısıldıyor ve nazikçe elime uzanıyor.

Elinden aldım ve başka bir şey söylemeden odadan çıktım. Çocukların beni ağlarken görmelerini istemiyorum. Bir noktada artık kendilerini tutamayacaklar ve Cyril'in uyarısına rağmen sorular sormaya başlayacaklar. Hiçbiri kafasının üzerine düşmedi. James hiç böyle davranmamıştı. Arada sırada aşırıya kaçsa bile, genellikle sınırlarının nerede olduğunu bilir. Diğerleri uzun zamandan beri şu anda durumun böyle olmadığını fark ettiler. Keshav'ın bardaki içki şişelerini birbiri ardına ortadan kaldırmaya başlaması ve Alistair'in James'in bıraktığı birkaç gram kokaini yanlışlıkla tuvalete atması her şeyi açıklıyor.

Bu gizliliğin sona ermesi için sabırsızlanıyorum. Birkaç dakika içinde, saat tam on beşte, annemin ölüm haberi halka duyurulacak ve o zaman bunu sadece çocuklar değil, tüm dünya öğrenecek. Zihnimin gözünde şimdiden manşetleri, kapımızın önündeki ve okuldaki muhabirleri görebiliyorum. Mide bulantısı beni ele geçiriyor ve kütüphaneye varana kadar koridorda sendeliyorum.

Lambaların soluk ışıltısı, üzerinde deri ciltli kitapların durduğu sayısız rafı aydınlatıyor. Titreyen dizlerimle odayı geçerken raflara yaslanıyorum. Pencerenin en arkasında koyu kırmızı kadife kaplı bir koltuk var. Çocukken bile evimizde en sevdiğim yer burasıydı. Çocuklardan, babamdan, Beaufort adının beraberinde getirdiği beklentilerden uzak, huzurlu ve sessiz olmak istediğimde saklandığım yer burasıydı.

Bu küçük okuma köşesinin görüntüsü gözyaşlarımın daha da şiddetli akmasına neden oluyor. Kendimi sandalyeye bırakıyorum, bacaklarımı yukarı çekiyorum ve kollarımı onlara doluyorum. Sonra yüzümü dizlerime gömüyorum ve usulca ağlıyorum.

Etrafımdaki her şey bana çok gerçek dışı geliyor. Sanki yeterince uğraşırsam uyanabileceğim kötü bir rüyaymış gibi. Keşke bir buçuk yıl önceki yaza, annemin hala hayatta olduğu ve Graham'ın kendimi kötü hissettiğimde bana sarılabildiği bir dünyaya geri dönebilseydim.

Bir elimle gözlerimi silerken diğer elimle cebimden cep telefonumu çıkarıyorum. Ekran kilidini açtığımda elimin arkasında siyah rimel izlerinden başka bir şey göremiyorum.

Rehberime giriyorum. Aylardır onunla konuşmamış olmama rağmen Graham hâlâ favorilerimde James'in hemen altında kayıtlı. Bırakın annemin öldüğünü, bebeğimiz hakkında bile hiçbir şey bilmiyor. İsteğine uydum ve onu bir daha aramadım. Hayatımda hiçbir şey bu kadar

benim için zordu. İki yıldan uzun bir süre boyunca birbirimizle neredeyse her gün temas halindeydik - ve sonra aniden, bir günden diğerine kesildi. O zamanlar bu bana soğuk hindi gibi gelmişti.

Ve şimdi. Nüksetti. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi numarasını çeviriyorum ve nefesimi tutarak çevir sesini dinliyorum. Bir an sonra kayboluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kaçıp kaçmadığını duymaya çalışıyorum. Şu anda, günlerdir hissettiğim yalnız çaresizlik içinde boğulacakmışım gibi bir his var içimde.

"Başka arama yok. Bu konuda anlaşılmıştık," diyor sessizce. Yumuşak, hışırtılı sesi beni bitiriyor. Bedenim şiddetli bir hıçkırıkla sarsılıyor. Graham duymasın diye boştaki elimi ağzıma bastırıyorum.

Ama bunun için çok geç. "Lydia?"

Sesindeki paniği hissediyorum ama bir şey söyleyemiyorum, sadece başımı sallıyorum. Nefesim kontrolsüz ve çok hızlı.

Graham telefonu kapatmıyor. Ahizede kalıyor ve sessiz, yatıştırıcı sesler çıkarıyor. Bir yandan onu duymak beni tamamen heyecanlandırıyor ama diğer yandan o kadar tanıdık geliyor ki telefonu kulağıma daha da bastırıyorum. Sanırım o zamanlar ona aşık olmamın nedenlerinden biri de sesiydi - daha onu ilk kez görmeden çok önce. Saatlerce süren telefon görüşmelerini, sıcaktan ağrıyan kulağımı, uyandığımda Graham'ın hâlâ telefonda olduğunu hatırlıyorum. Sesi yumuşak ve yumuşak, derin ve en az altın sarısı gözleri kadar nüfuz ediciydi.

Graham'ın yanında kendimi hep güvende hissedirdim. Uzun bir süre boyunca o benim dayanağım oldu. Gregg olayını bir noktada geride bırakabildiğim ve yeniden ileriye bakabildiğim için ona teşekkür borçluyum.

Tamamen bitkin düşmüş olmama rağmen, bu güven hissi yeniden ortaya çıkmak için mücadele ediyor. Sadece onun sesini duymak bile kendime gelmeme yardımcı oluyor. Ne kadar zamandır böyle oturduğumu bilmiyorum ama gözyaşlarım yavaş yavaş kuruyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyor sonunda.

Cevap veremiyorum. Tek yapabildiğim çaresiz bir ses çıkarmak.

Bir dakika boyunca sessiz kalıyor. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi birkaç kez nefes aldığını duyabiliyorum, ama son anda hep kendini tutuyor. Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve acılı: "Şimdi sana gitmekten ve yanında olmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok."

Gözlerimi kapatıyorum ve onu dairesinde, her an parçalanacakmış gibi duran eski ahşap masanın başında otururken hayal ediyorum. Graham masayı "antika" olarak tanımlıyor ama gerçekte onu hantal atıklardan alıp yeniden boyamış.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Ama yapamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Salonda bir şey kırıldı. Cam şingirtıları duyuyorum ve hemen ardından biri yüksek sesle bağılıyor. Acıdan mı yoksa eğlence olsun diye mi, bilemiyorum ama yine de hemen doğruluyorum. James'in fiziksel olarak yaralanmasına izin veremem.

"Aradığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum kırık bir sesle ve konuşmayı bitiriyorum.

Ayağa kalkıp kardeşimi kontrol etmek için korunaklı küçük köşeden ayrılırken kalbim sıkışıyor.

Kor

Kız kardeşim hasta.

Normal şartlar altında bunun olağandışı bir şey olmadığını söyleyebilirim - sonuçta Aralık ayındayız, dışarıda hava sıfırın altında ve nereye giderseniz gidin insanlar burnunu çekiyor ve öksürüyor. Yani aslında enfeksiyon kapmanız an meselesi.

Sadece kız kardeşim hiç hasta olmaz. Gerçekten hiç.

Ruby üç gün önce gece geç saatlerde eve gelip tek kelime etmeden yatağa girdiğinde, bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim. Ne de olsa Oxford'da sadece zihinsel değil fiziksel olarak da zorlayıcı bir başvuru maratonunu yeni tamamlamıştı. Ancak ertesi gün üşüttüğünü ve okula gidemediğini söylediğinde şüpheli yaklaştım. Ruby'yi tanıyan herkes, onun önemli bir şeyi kaçırma korkusuyla ateşi varken bile kendini sınıfa sürükleyebileceğini çok iyi bilir.

Bugün Cumartesi ve bu arada gerçekten endişeliyim. Ruby odasından neredeyse hiç çıkmadı. Yatağında yatıyor, birbiri ardına kitap okuyor ve kırmızı gözlerinin suçlusu soğuk algınlığıymış gibi davranıyor. Ama beni kandıramıyor. Kötü bir şey oldu ve bana ne olduğunu söylememesi beni deli ediyor.

Şu anda kapıdaki aralıktan onu izliyorum, çorbasını hiç yemeden karıştırıyor. Hiç hatırlamıyorum

onu daha önce böyle görmemiştim. Yüzü solgun ve gözlerinin altında her geçen gün daha da koyulaşan mavimsi halkalar var. Saçları yağlı ve yüzünün iki yanından dağınık bir şekilde sarkıyor, ayrıca dün ve önceki gün giydiğı bol kıyafetleri giyiyor. Normalde Ruby "düzenli" kelimesinin tam karşılığıdır. Sadece ajandası ya da okulu söz konusu olduğunda değıl, görünüşü söz konusu olduğunda da. Bol kıyafetleri olduğunu bile bilmiyordum.

"Kapımın önünde çömelmeyi bırak," diyor aniden ve yakalandığımda siniyorum. Yine de odasına girmek istiyormuşum gibi davranıyorum ve kendimi kapıdan içeri itiyorum.

Ruby kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sonra çorbayı yatağın yanına, ona getirdiğim tepsinin üzerine koyuyor. Bir iç çekişi bastırıyorum.

"Sen yemezsen ben yerim," diye çorbayı başımla işaret ederek tehdit ediyorum ama ne yazık ki istediğim etkiyi yaratmıyor. Ruby sadece belli belirsiz bir el hareketi yapıyor.

"Kendini zorlama."

Hayal kırıklığına uğramış bir sesle yatağının kenarına çöküyorum. "Son birkaç gündür bütün zorluklarıma rağmen seni yalnız bıraktım, çünkü konuşmaya pek hevesli olmadığını fark ettim, ama ... Senin için gerçekten endişeleniyorum."

Ruby battaniyesini çenesine kadar çeker, böylece sadece başı dışarı çıkar. Bakışları bulanık ve üzgün, sanki olanlar şu anda tüm gücüyle onu yakalıyormuş gibi. Ama sonra gözlerini kırıştırıyor ve geri dönüyor - ya da en azından öyleymiş gibi yapıyor. Geçen Çarşamba gününden beri gözlerinde garip bir ifade var. Bana öyle geliyor ki sadece fiziksel olarak orada ama zihinsel olarak tamamen başka bir yerde.

"Sadece biraz üşüttüm. Yakında düzelir," diyor, sesi neredeyse bir robotla değiştirilmiş gibi, bekleme döngüleri ve yardım hatları anonslarından tanıdığınız o ölü bilgisayar seslerinden biri gibi çıkıyor.

Ruby yüzünü duvara dönüyor ve tavanı daha da yukarı çekiyor - bu onun için konuşmanın bittiğinin açık bir göstergesi. İçimi çekiyorum ve tam tekrar ayağı kalkmak üzereyken komodinin üzerinde parlayan cep telefonu dikkatimi çekiyor. Ekranı görmek için biraz öne eğildim.

"Lin seni çağırıyor," diye mırıldandım.

"Umurumda değıl," diye boğuk bir sesle geri geliyor.

Kaşlarımı çatarak aramanın kesilmesini izliyorum ve kısa bir süre sonra ekranda cevapsız aramaların sayısı beliriyor. Çift haneli bir sayı. "Seni on kereden fazla aramış Ruby. Her ne olduysa, sonsuza kadar saklanamayacaksın."

Kız kardeşim sadece homurdanıyor.

Annem ona zaman tanımamı söyledi ama Ruby'nin acı çekmesini izlemek her geçen gün daha da zorlaşıyor. James Beaufort ve aptal arkadaşlarının muhtemelen her şeyde parmağı olduğu sonucuna varmak için dahi olmanıza gerek yok.

Ancak Ruby'nin Beaufort konusunu çoktan kapattığını sanıyordum. Ne oldu peki? Ve ne zaman?

Ruby'nin benim yerimde olsa yapacağı gibi durumu analiz etmeye çalıştım ve zihnimde bir liste yaptım:

1. Ruby başvuru mülakatları için Oxford'daydı.
2. Geri döndüğünde, her şey hala mükemmel bir düzen içindeydi.
3. Akşam Lydia Beaufort kapımıza geldi ve Ruby de onunla birlikte ortadan kayboldu.
4. Ondan sonra her şey değişti: Ruby saklandı ve o zamandan beri neredeyse hiç konuşmadı.
5. Neden?

Tamam. Ruby'nin listesi muhtemelen çok daha düzenli olurdu, ama en azından her şeyi mantıklı bir sıraya koydum ve biliyorum: Her ne olduysa, Çarşamba gecesi olmuş olmalı.

Ama Lydia onunla nereye gitti?

Bakışlarım şu anda battaniyenin altından sadece saç çizgisi görünen Ruby'den cep telefonuna ve tekrar geri dönüyor. Onu kesinlikle özlemeyecek, bundan oldukça eminim.

"Başka bir şey olursa yan taraftayım," diyorum, her ne kadar teklifi kabul etmeyeceğini bilsem de. Sonra yüksek sesle iç çekerek ayağa kalkıyorum ve yıldırım hızıyla cep telefonuma uzanıyorum. Bol örgü kazağımın koluna sokuyorum ve parmak uçlarımda kendi odama dönüyorum.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattığımda rahat bir nefes alıyorum - ve hemen vicdan azabı çekiyorum. Bakışlarım sanki Ruby beni yatağından görebilecekmiş gibi duvara doğru seğiriyor. Mahremiyetini bu kadar hiçe saydığımı öğrenirse muhtemelen bir daha benimle tek kelime konuşmaz. Aynı zamanda, bir kız kardeş olarak, ona nasıl yardım edebileceğimi bulmak da benim görevim. Yoksa?

Masama gidip gıcırdayan sandalyeye oturuyorum. Sonra kolumdan cep telefonumu çıkarıyorum. Kız kardeşim okulda neler olup bittiğini büyük bir sır gibi saklıyor, ama elbette Maxton Hall'a ne tür insanlarla gittiğini biliyorum: ebeveynleri aristokrat, aktör, politikacı veya girişimci olan ve ülkemizde haberlerde sık sık bahsedilecek kadar nüfuz sahibi olan oğlanlar ve kızlar. Ruby'nin sınıf arkadaşlarından birkaçını bir süredir Instagram'da takip ediyorum ve onlar hakkındaki söylentileri de fark ettim. Bu insanların Ruby'ye ne yapmış olabilecekleri düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Bir an tereddüt ettim, sonra Ruby'nin telefonunun kilidini açtım ve arama kaydına dokundum. Sadece Lin onunla iletişime geçmemiş, aynı zamanda cep telefonunda kayıtlı olmayan bir numara da birkaç kez görünüyor. Daha fazla uzatmadan Lin'in irtibat numarasını arıyorum - ne de olsa Ruby'nin uğursuz okulundan şahsen tanıdığım tek kişi o. Ahizeyi tereddütle kulağıma götürüyorum. Çevir sesi sadece bir kez duyuluyor, sonra kesiliyor.

"Ruby," dediğini duyuyorum Lin'in nefes nefese. "Nihayet.

Nasılsın?" "Lin- benim, Ember," diye araya giriyorum o

devam edemeden. "Ember? Ne-"

"Ruby'nin durumu pek iyi değil."

Lin bir an sessiz kalır. Sonra yavaşça şöyle der: "Olanlardan sonra bu anlaşılabilir bir şey."

"Ne oldu?" Ben patladım. "Ne oldu Lin? Ruby benimle konuşmuyor ve çok endişeliyim. Beaufort ona bir şey mi yaptı? Eğer öyleyse, bu kurbağa ben olacağım-"

"Ember." Şimdi sözümü kesen o oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Alnımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ruby'nin Çarşamba günü bana James Beaufort ile iyi anlaştığını yazmasından ve bugün annesinin önceki Pazartesi öldüğünü öğrenmemden bahsediyorum."

Yakut

Ember yine kapımı çalıyor.

Keşke onları gönderecek enerjim olsaydı. Endişelenmesini anlayabiliyorum ama şu anda kalkıp bir şey yapabilecek ya da biriyle konuşabilecek durumda değilim. O kişi kız kardeşim olsa bile.

"Ruby, Lin telefonda."

Kaşlarımı çatarak battaniyeyi yüzümden çekiyorum ve arkamı dönüyorum. Ember yatağımın önünde duruyor ve uzattığı elinde bir cep telefonu tutuyor. Gözlerimi kısıyorum. Bu benim cep telefonum. Ve ekranda Lin'in adı parlıyor.

"Cep telefonumu mu aldın?" Bikkınlıkla soruyorum. İçimde ne kadar derin bir öfkenin filizlenmek istediğini hissediyorum, ama bu duygu geldiği gibi hızla yok oluyor. Son birkaç gündür bedenim, bana ulaşma şansı bile bulamadan tüm duyguları yutan bir kara delik gibi hissediyor.

Artık hiçbir şey beni gerçekten etkilemiyor, kendimi hiçbir şey gibi hissetmiyorum. Yatağımdan kalkmak beni her seferinde maraton koşmuşum gibi yoruyor, üç gündür merdivenlerden inmedim. Maxton Hall'a geldiğimden beri bir gün bile ders kaçırmadım ama duş alma, giyinme ve altı ila on saat boyunca insanların arasında olma fikri bile beni bunaltıyor. James'i görmeye dayanamayacağımdan bahsetmiyorum bile. Muhtemelen onu gördüğümde solmuş bir çiçek gibi yere yığılırdım. Ya da gözyaşlarına boğulurdum.

"Onu arayacağımı söyle," diye mırıldanıyorum. Son birkaç gündür çok az konuştuğum için sesim cızırtılı çıkıyor.

Ember yerinden kıpırdamıyor. "Ama onunla şimdi konuşmalısın."

"Ama şimdi onunla konuşmak istemiyorum." Tek istediğim ayaklarımın üzerinde durabilmek için biraz zaman. Lin'e ve ona soru sormak için üç gün yeterli değil. Ona sadece Çarşamba günü kısa bir mesaj yazdım. Oxford'da James'le aramızda tam olarak ne geçtiğini bilmiyor ve şu anda bunu ona anlatacak gücüm yok. Ya da sonrasında olanları. Geçen haftanın tamamını unutmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorum.

Her zamanki gibi. Ne yazık ki yatağımdan kalkmayı bile başaramadığım sürece bu mümkün değil.

"Lütfen Ruby," diyor Ember bana dikkatle bakarak, "neden bu kadar üzgün olduğunu ve bu konuda benimle neden konuşmadığını bilmiyorum ama... Lin az önce bana bir şey söyledi. Ve bence gerçekten konuşmalısın."

Ember'a kaşlarımı çatıyorum ama onun kararlı ifadesini görünce kaybettiğimi anlıyorum. Ben Lin'le konuşana kadar odamdan çıkmayacak. Bazı konularda birbirimize çok benziyoruz ve inatçılık da kesinlikle bunlardan biri.

Boyun eğerek elimi uzattım ve cep telefonunu aldım.

"Lin?"

"Ruby, tatlım, acilen konuşmamız gerek."

Ses tonu bana bildiğini söylüyor.

James'in ne yaptığını biliyor.

Kalbimi iki eliyle söküp yere attığını ve üzerinde tepindiğini biliyor.

Ve eğer Lin biliyorsa, okulun geri kalanı da kesinlikle biliyordur.

"James hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bir daha asla onun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

Bir an için Lin tamamen sessiz kalır. Sonra derin bir nefes alır. "Ember bana Çarşamba gecesi Lydia ile ayrıldığınızı söyledi."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece boştaki elimle battaniyemin eteğini kurcalıyorum.

"Orada buldun mu?"

Sessiz bir kahkaha attım. "Ne demek istiyorsun? Pisliğin teki olduğunu mu?" Lin iç geçiriyor. "Lydia sana gerçekten hiçbir şey söylemedi mi?"

"Bana ne söylemesi gerekiyordu?" Tereddütle sordum.

"Ruby... Az önceki mesajımı gördün mü?"

Lin'in ses tonu o kadar temkinli ki aynı anda hem üşüdüğümü hem de ısındığımı hissediyorum. Kuru kuru yutkunuyorum. "Hayır... Çarşamba gününden beri cep telefonuma bakmadım."

Lin derin bir nefes alır. "O halde henüz gerçekten bilmiyorsun." "Neyi henüz bilmiyorum?"

"Ruby, oturuyor musun?" Yatakta doğruldum.

Çok korkunç bir şey olmadığı sürece kimseye bu soruyu sormazsınız. Birdenbire James'in

Bu havuzda taşlanan Elaine'in yerini çok daha korkunç bir görüntü alır. Kaza yapıp kendini yaralayan James. James, hastanede.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum.

"Cordelia Beaufort geçen Pazartesi öldü."

Lin'in az önce ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Cordelia Beaufort geçen pazartesi öldü.

Aramızda dayanılmaz bir sessizlik yayılıyor. James'in annesi öldü.

Pazartesiden beri.

Samimi öpüşmelerimizi, çıplak bedenimde huzursuzca gezinen ellerini, içimdeyken hissettiğim o karşı konulmaz duyguyu hatırlıyorum.

James'in o akşamı, o geceyi zaten biliyor olması imkânsız. O bile bu kadar iyi bir aktör değil. Hayır, o ve Lydia Çarşamba günü kendileri öğrenmiş olmalılar.

Lin'in konuştuğunu duyuyorum ama sözlerine konsantre olamıyorum. Mortimer Beaufort'un, annelerinin öldüğünü iki gün boyunca çocuklarından gizlemiş olmasının gerçekten mümkün olup olmadığını kendime soramayacak kadar zihnimle meşgulüm. Ve eğer öyleyse, James ve Lydia çarşamba günü eve gelip öğrendiklerinde kendilerini ne kadar kötü hissetmiş olmalılar?

Kapımda durup James'in benimle olup olmadığını sorduğunda Lydia'nın şişmiş, kırmızı gözlerini hatırlıyorum. James'in bana baktığı o boş ve duygusuz bakışı. Ve havuza atladığı ve bir gece önce aramızda yaratılmış olan her şeyi yok ettiği anı.

Acı dolu bir zonklama vücuduma yayılıyor. Cep telefonunu kulağımdan çıkarıp hoparlörü açıyorum. Sonra mesajlarıma tıklıyorum. Bilinmeyen bir numara altında görünen geçmişi açıyorum. Okunmamış üç mesaj açık:

Ruby. Çok özür dilerim. Sana her şeyi açıklayabilirim.

Lütfen Cyril'e geri dönün ya da nerede olduğunuzu söyleyin ki Percy sizi alabilsin.

Annemiz öldü. James deliriyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Lin," diye fısıldadım. "Bu gerçekten doğru mu?"

"Evet," diye fısıldıyor Lin. "**D a h a** önce bir basın açıklaması yapıldı ve yarım dakikadan kısa bir süre sonra haberler her yerdedi."

Aramıza yine sessizlik yayılıyor. Kafamın içinde binlerce düşünce aynı anda dönüp duruyor. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey

Ama içimde öyle ani ve şiddetli bir his var ki, sonraki kelimeler sanki kendiliğinden dökülüyor: "Ona gitmeliyim."

Beaufort malikanesini çevreleyen gri taş duvarı ilk kez görüyorum. Büyük bir demir kapı girişi kapatıyor, önünde bir düzine insan ellerinde kameralar ve mikrofonlarla cirit atıyor.

Lin arabasını onların birkaç metre önünde durdurarak, "Böyle fareler," diye mırıldanıyor. Muhabirler hemen harekete geçip bize doğru koşmaya başladılar.

Lin öne doğru eğilir ve arabanın kapılarını içeriden kilitleyen düğmeye basar. "Kapıyı açması için Lydia'yı ara."

Şu anda yanımda olduğu ve kafası rahat olduğu için çok minnettarım. Bir saniye bile tereddüt etmeden beni bırakıp bırakamayacağını sordu ve telefon görüşmemizin üzerinden yarım saat geçmeden evimin önünde duruyordu. Lins ile arkadaşlığımızın ne kadar derin olduğuna dair tüm şüphelerim o anda yok olup gitti.

Cebimden cep telefonumu çıkarıyorum ve son birkaç gün içinde benimle birkaç kez iletişime geçen numarayı arıyorum.

Lydia'nın telefonu açması birkaç saniye sürüyor.

"Alo?" Sesi tıpkı Çarşamba akşamı birlikte Cyril'in evine gittiğimiz zamanki gibi genizden geliyor.

"Evinizin önünde duruyorum. Kapıyı açabilir misiniz?" Aynı anda bir kolumla yüzümü kapatmaya çalışarak soruyorum. Bunun istenen etkiyi yaratıp yaratmadığını bilmiyorum. Muhabirler şimdi doğrudan Lin'in arabasının önünde duruyor ve bize anlamadığım sorular yöneltiyorlar.

"Ruby? Ne...?"

Birisi camıma vurmaya başladı. Lin ve ben şiddetle irkildik.

"Mümkün olan en kısa sürede, belki?"

Lydia, "Bir dakika," diye cevap verir ve telefonu kapatır.

Kapının açılması ve birinin arabamıza yaklaşması yaklaşık yarım dakika sürüyor. Ancak kişi bizden sadece birkaç metre uzaklaştığında onu tanıyabiliyorum.

Bu Percy.

Şoförü görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Hiçbir uyarı olmadan, anılar üzerime geliyor. Londra'da güzel başlayan ama kötü biten bir günün anıları. Ve James'in sevgiyle

Arkadaşları yaramazlık yapıp beni havuza ittiği için bana baktı.

Gazetecilerin yanından geçip Lin'e camını açmasını işaret ediyor.

"Evin önündeki kapıdan geçin bayan. Bu insanlar mülke girerlerse kovuşturmaya uğrayabilirler. Sizi takip etmeyecekler."

Lin başını sallar ve Percy muhabirleri kenara çektikten sonra arabayı geniş araziye doğru yönlendirir. Garaj yolu, genişliği ve uzunluğu bakımından daha çok, donla kaplı park benzeri yeşil bir alanla çevrili bir köy yoluna benziyor. Uzakta, büyük bir ev seçebiliyorum: dikdörtgen şeklinde, iki katlı ve birkaç kalkanlı. Gri arduvaz kırma çatısı, tuğladan inşa edilmiş ancak granitle kaplanmış cephenin geri kalanı kadar kasvetli. Evin yansıttığı ıssızlığa rağmen, ilk bakışta içinde varlıklı insanların yaşadığını görebilirsiniz. Bence Mortimer Beaufort'a uyuyor çünkü soğuk ve çok büyük görünüyor. Ancak Lydia ve James'i içinde hayal etmekte zorlanıyorum.

Lin arabayı avludan geçirir ve evin yan tarafına, garaj girişinin önüne park etmiş siyah bir spor arabanın arkasında durur.

"İçeri gelmemi ister misiniz?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Dışarı çıkıp hızlı adımlarla giriş merdivenlerine doğru yürürken hava buz gibi. İlk basamaktan hemen önce Lin'in kolunu tutuyorum. Kız arkadaşım bana dönüyor ve sorgulayan gözlerle bakıyor.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum nefes nefese. Bu evde beni nelerin beklediğini bilmiyorum. Lin'in benimle birlikte olması korkumun bir kısmını yok ediyor ve bana inanılmaz derecede iyi geliyor. Üç buçuk ay önce böyle bir şey düşünülemezdi - o zamanlar özel hayatımı okul hayatımdan kesinlikle ayrı tutardım ve Lin'e neredeyse hiçbir özel şey anlatmazdım. Tüm bunlar değişti. Özellikle de James sayesinde.

"Tabii ki öyle." Elimi tutuyor ve kısa bir süre sıkıyor. "Teşekkür ederim," diye tekrar fısıldıyorum.

Lin bana başını sallıyor, sonra merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Biz zili çalmaya fırsat bulamadan Lydia kapıyı açıyor. Rüzgârda hâlâ üç gün önceki gibi görünüyor. Ve şimdi nedenini biliyorum.

"Özür dilerim Lydia," diyorum.

Alt dudağını sertçe ısırıyor ve bakışlarını yere indiriyor. Şu anda birbirimizi iyi tanımıyor olmamız ya da herhangi bir şekilde yakın olmamamız umurumda değil. Son basamağı tökezleyerek çıkıyorum ve ona sarılıyorum. Vücudu

Kollarımı ona doladığım anda titriyor ve Çarşamba gününü düşünmeden edemiyorum. Neler olduğunu ve ne kadar kötü durumda olduğunu bilseydim, onu yalnız bırakmamın imkanı yoktu.

"Çok özür dilerim," diye tekrar fısıldıyorum.

Lydia parmaklarını kazağımın içine sokuyor ve yüzünü köprücük kemiğime gömüyor. Onu sıkıca tutuyorum ve gözyaşlarının kazağımı ıslattığını hissederken sırtını okşuyorum. Şu anda aklımdan neler geçiyor olabileceğini hayal bile edemiyorum. Eğer annem ölseydi. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Bu sırada Lin sessizce ön kapıyı kapatıyor. Bizden birkaç metre uzakta durduğunda bakışları benimkilerle buluşuyor. O da benim hissettiğim kadar etkilenmiş görünüyor.

Bir noktada Lydia benden kopuyor, yanaklarına koyu kırmızı lekeler yayılmış, gözleri kızarmış ve buğulanmış. Elimi kaldırıp yanağındaki birkaç ıslak saç telini tarıyorum.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

Başını iki yana sallar. "Sadece kardeşimin tekrar kendine gelmesini sağla. Tamamen kendinden geçmiş durumda. I-" Sesi ağlamaktan cızırtılı ve boğuk, devam etmeden önce boğazını temizlemesi gerekiyor. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kendini mahvediyor ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Onun sözleriyle kalbim acıyla çarpmaya başlıyor. James'i görme ve ona Lydia gibi sarılma ihtiyacı, karşılaşmaktan korksam bile, çok büyük.

"Nerede o?"

"Cyril ve ben onu odasına götürdük. Az önce düştü." Sözleri karşısında irkildim.

"İstersen seni oraya götürebilirim," diye devam ediyor ve başıyla üst kata çıkan dolambaçlı merdiveni işaret ediyor. Lin'e dönüyorum ama arkadaşım başını sallıyor. "Ben burada bekliyorum. Sen git."

"Çocuklar salonun arka tarafında, eğer onlarla oturmak istersen. Ben hemen şurada olacağım," diyor Lydia ve evin arka tarafına giden bir koridorun bulunduğu fuayenin diğer tarafını işaret ediyor. Oradan gelen hafif müziği ancak şimdi fark ediyorum. Lin bir an tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor.

Lydia ve ben geniş, koyu kahverengi ahşap merdivenleri birlikte çıkıyoruz. Beaufort'ların evinin dışarıdan görüldüğünden çok daha samimi olduğunu fark ediyorum. Antresi aydınlık ve davetkâr. Duvarlarda bizim ülkemizdeki gibi aile fotoğrafları olmasa da, en azından yağlı boya tablolar yok.

Vegas'taki gibi altın çerçeveler içinde yüzyıllar önce ölmüş aile üyeleri. Buraya yerleştirilen resimler renkli ve izlenimci olup, özellikle kişisel bir izlenim bırakmasalar bile hoş bir atmosfer yaratmaktadırlar.

En üstte daha karanlık ve o kadar uzun bir koridora çıkıyoruz ki, ister istemez geçtiğimiz tüm kapıların ardında ne saklı olduğunu merak ediyorum. Ve burada sadece bir ailenin yaşamasının nasıl mümkün olduğunu.

"İşte geldik," diye mırıldanıyor Lydia aniden ve büyük bir kapının önünde duruyor. İkimiz de bir süre ona bakıyoruz, sonra bana dönüyor. "Çok şey istediğimi biliyorum ama şu anda sana gerçekten ihtiyacı varmış gibi hissediyorum."

Düşüncelerimi ve duygularımı zorlukla sıralayabiliyorum. Vücudum James'in kapının arkasında olduğunu biliyor gibi - ona bir mıknatıs gibi çekiliyorum. Lydia'nın umduğu şekilde ona yardım edip edemeyeceğimden emin olmasam da, yine de onun yanında olmak istiyorum.

Lydia koluna kısaca dokunuyor. "Ruby... James ve Elaine arasında bu öpücükten başka bir şey yoktu."

Kaskatı kesildim.

"James hemen ardından havuzdan çıktı ve bir sandalyenin üzerine yığıldı. Zalim olabileceğini biliyorum ama-"

"Lydia," diye araya giriyorum.

"... kendisi değildi."

Başımı salladım. "Buraya gelmemin sebebi bu değil."

Şu anda bunu düşünemem. Çünkü bunu yaparsam - James ve Elaine'i düşünmeme izin verirsem - öfke ve hayal kırıklığı galip gelecek ve o zaman o kapıdan geçemeyeceğim.

"Şu anda bunu duyamam."

Lydia bir an için karşı çıkmak ister gibi görünüyor ama sonunda iç çekiyor. "Sadece bunu bilmeni istedim."

Sonra arkasını dönüyor ve uzun koridordan merdiven boşluğuna doğru yürüyor. Pahalı halının üzerinde uzun bir ışık izi bıraktığı merdivenlere varana kadar onu izliyorum. Görüş alanımdan tamamen kaybolduğunda, kapıya geri dönüyorum.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kapı koluna uzanmak kadar zor bulduğumu sanmıyorum. Parmaklarımın altında serinlik hissediyorum ve tereddütle çevirip kapıyı açarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Nefes nefese James'in odasının eşiğinde duruyorum.

Alan yüksek tavanlı ve küçük evimizin üst katının tamamını kapsayacak büyüklükte. Sağında önünde kahverengi deri bir sandalye olan bir masa var. Solunda duvardaki raflar, kitap kapakları, defterler ve bunların arasında bana o zamanlar Beaufort'taki şubede gördüklerimi hatırlatan birkaç kurgusal figürle dolu. Az önce girdiğim kapının yanı sıra odanın iki yanında iki kapı daha var. Masif ahşaptan yapılmışlar ve birinin banyoya, diğerinin - biraz daha küçük - James'in gardırobuna açıldığından şüpheleniyorum. Odanın ortasında bir kanepe, İran halısı üzerinde bir oturma odası masası ve bir berjer koltuktan oluşan bir oturma alanı var.

Dikkatlice odayı geçiyorum. Odanın diğer tarafındaki kapının tam karşısında büyük boy bir yatak bulunuyor. Yatağın her iki yanında büyük pencereler var, ancak perdeler neredeyse tamamen çekilmiş, böylece yere sadece iki dar ışık şeridi düşüyor.

James'i hemen fark ettim.

Yatağında yatıyor, üzerinde vücudunun büyük bir bölümünü örten koyu gri bir battaniye var. Yüzünü görene kadar dikkatlice yaklaşıyorum.

Nefes nefese kaldım.

James'in uyuduğunu sanıyordum... ama gözleri açıktı. Ve bakışları omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi.

James'in genellikle çok etkileyici olan gözleri cansızdır. Yüzü tamamen boş.

Ona doğru bir adım daha atıyorum. Tepki vermiyor, varlığını fark ettiğine dair hiçbir işaret vermiyor. Bunun yerine gözlerini dikmiş bana bakıyor. Gözbebekleri doğal olmayan bir şekilde büyümüş ve havada ağır bir alkol kokusu var. İstemsizce Çarşamba akşamını düşünmek zorunda kalıyorum ama anıyı geri itiyorum. Buraya incinmiş duygularımı düşünmek için gelmedim. Buraya geldim çünkü James annesini kaybetti. Hiç kimse böyle bir şeyi tek başına yaşamamalı. Özellikle de -her şeye rağmen- bana bu kadar değer veren biri.

Daha fazla uzatmadan aramızdaki son mesafeyi de kapatıyorum ve dikkatlice yatağın kenarına oturuyorum.

"Hey, James," diye fısıldıyorum.

Sanki bir rüyada düşmüş ve şimdi acı içinde yere çarpmış gibi irkiliyor. Bir sonraki an başını hafifçe bana doğru çeviriyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var, saçları alnında tel tel sarkıyor.

Dudakları kuru ve bazı yerlerde çatlamış. Sanki günlerdir sadece alkol alıyormuş gibi görünüyor.

Elaine'i öptüğünde ona sadece kötü şeyler diledim. Birinin onu, onun beni incittiği kadar incitmesini diledim. Hırpalanmış kalbim için intikam diledim. Ama şimdi onu bu kadar kırılmış görmek bana umduğum tatmini vermiyor. Tam tersi bir durum söz konusu. Aksine, sanki onun acısı bana yayılıyor ve beni derinlere çekiyor gibi hissediyorum. Umutsuzluk beni ele geçiriyor çünkü onun için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Şu anda aklıma gelen tüm kelimeler bana anlamsız geliyor.

Elimi dikkatlice kaldırıyorum ve James'in alnındaki kırmızımsı sarı saç tellerini fırçalıyorum. Parmak uçlarımı nazikçe yanağından aşağı doğru gezdiriyorum ve avucumu soğuk yüzüne koyuyorum. Elimde son derece kırılğan bir şey tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Tüm cesaretimi toplayıp ona doğru eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım.

James'in nefesi kesilir.

Bir an için bu pozisyonda donup kalıyoruz, hiçbirimiz kıpırdamaya cesaret edemiyoruz. Sonra tekrar doğruluyorum ve elimi çekiyorum.

Bir saniye sonra James beni kalçalarımın yakaladı. Parmaklarıyla pençeliyor ve kelimenin tam anlamıyla ileri atılıyor. Bu ani hareketten o kadar korkuyorum ki donup kalıyorum. James kollarını bana doluyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Tüm vücudu derin bir hıçkırıkla sarsılıyor.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Şu anda söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Onun kaybıyla empati kuramıyorum ve kurabiliyormuş gibi yapmak da istemiyorum.

Yapabileceğim tek şey şu anda onun yanında olmak. Sırtını okşayabilir ve gözyaşlarını paylaşabilirim. Onunla birlikte hissedebilir ve aramızda ne yaşanmış olursa olsun bunu tek başına yaşamak zorunda olmadığını anlamasını sağlayabilirim.

James kollarımda ağlarken, durumu tamamen yanlış değerlendirdiğimi fark ediyorum.

Bana yaptıklarından sonra onu hayatımdan çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Onu olabildiğince çabuk unutmayı umuyordum. Ama şimdi onun acısının bana ne yaptığını anladığım için, bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

James

Duvarlar dönüyor. Yukarı ve aşağı nerede bilmiyorum, sadece Ruby'nin ellerinin orada olduğunu ve beni yarı yarıya gerçekliğe bağladığını hissedebiliyorum. O yatağımda oturuyor, sırtı yatak başlığına yaslanmış, ben ise yarı yarıya onun üstünde yatıyorum. Kolu sıkıca etrafıma sarılmış, eliyle başımı hafifçe okşuyor. Tek odaklandığım şey vücudunun sıcaklığı, sabit nefesi ve dokunuşu.

Aradan kaç gün geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey hatırlamaya çalıştığımda, sisten başka bir şey yok. Yoğun gri sis ve kısa netlik anlarında tekrar tekrar içime işleyen iki düşünce:

Birincisi: Annem öldü.

İkincisi, Ruby'nin önünde başka bir kızı öptüm.

İçime ne kadar alkol doldurursam doldurayım ya da ne alırsam alayım Ruby'nin o anki yüz ifadesini asla unutmayacağım. İnanılmaz ve incinmiş görünüyordu. Sanki dünyalarını yıkmışım gibi.

Yüzümü tekrar Ruby'nin beline gömüyorum. Bir yandan her an kalkıp gitmesinden korkuyorum. Diğer yandan da gözyaşlarımın her an geri gelmesinden korkuyorum. Ancak bunların hiçbirisi olmuyor. Ruby kalıyor ve belli ki içimde onsuz yapabileceğim hiçbir sıvı kalmadı.

İçimde hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum. Belki de ruhum annemle birlikte öldü. Ruby'ye bunu başka nasıl yapabilirdim?

Bunu Ruby'ye nasıl yapabildim?

Neyim var benim böyle?

Benim neyim var böyle?

"James, nefes almalısın," diye fısıldıyor Ruby aniden.

Onun sözleriyle aslında nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça tekrar bırakıyorum. O kadar da zor değil. "Bana ne olacak?" Bu kelimeleri fısıldamak çok yorucu onlara bağırmışım gibi hissettiriyor.

Ruby'nin eli duraklıyor. "Yas tutuyorsun," diye cevap veriyor aynı sessizlikle. "Ama neden?"

Nefes almayı unutmuşum - şimdi nefes alışım çok hızlı. Sarsılarak doğruluyorum. Çok fazla egzersiz yapmışım gibi hissettiren uzuvlarım gibi göğsüm de ağrıyor. Son birkaç gündür, şu anda hayatımda olup bitenleri bastırmaktan başka bir şey yapmadım.

"Neden ne?" Bakışları sıcak ve bana böyle bakmayı nasıl başardığını merak ediyorum.

"Neden üzgün olduğumu kastediyorum. Annemi bile pek sevmezdim."

Kelimeleri söylemeden önce bile donup kalıyorum. Gerçekten az önce Bu mu?

Ruby elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Annemi kaybettin. Sizin için bu kadar önemli biri öldüğünde tamamen tükenmiş olmanız normaldir."

Her zamanki gibi kendinden emin ve ikna olmuş görünmüyor. Bence Ruby'nin böyle bir durumda nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yok. Hâlâ burada olması ve çabalaması bana neredeyse bir rüya gibi geliyor.

Belki de öyledir.

"Burada ne oldu?" diye fısıldıyor aniden, sağ elimi dikkatlice kaldırarak.

Bakışlarını takip ediyorum. Parmak eklemlerimin patladığı yer hâlâ kanlı, derimin geri kalanı kırmızı ve mavi lekelerle dolu.

Belki de bu bir rüya değildir. Ya da öyleyse, çok gerçekçi bir rüyadır.

"Babamı dövdüm." Kelimeler ağzımdan herhangi bir yargılama olmadan çıkıyor. Söylerken hiçbir şey hissetmiyorum. Bende başka bir sorun var. Ne de olsa her normal insan anne babasına asla el kaldırmayacağını bilir. Ama babamın annemin ölüm haberini Lydia ve bana verdiği o an - o kadar sessiz ve soğuktu ki - işte o an daha fazla dayanamadım.

Ruby elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını elimin arkasına bastırıyor. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve bedenimi bir titreme sarıyor. Kibarlığı beni öldürse bile dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Bununla ilgili her şey aynı anda hem yanlış hem de doğru hissettiriyor.

Ailem bana çocukken duygularımı belli etmemem gerektiğini tembihlemişti. İnsanlar sizi bu şekilde tanıyor ve belli bir noktadan değerlendirebiliyor. Zayıflık gösterdiğiniz anda kendinizi savunmasız hale getirirsiniz - ve büyük bir şirketin genel müdürü olarak bunu göze alamazsınız. Ama onlar

beni böyle bir duruma hazırlamadı. On sekiz yaşında annenizi kaybettiğinizde ne yaparsınız? Benim için bunun tek bir cevabı vardı: Alkol ve uyuşturucuyla gerçeği bastırmaya çalışırlar ve hiçbir şey olmamış gibi davranırlar.

Ama şimdi Ruby benimle olduğuna göre, bu şekilde devam edip edemeyeceğimden emin değilim. Bakışlarımın yüzünde gezinmesine izin verdim: hafifçe dağılmış saçlarının üzerinden boynuna doğru. Dudaklarımı boğazının yumuşak tenine bastırmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Ona sarılmanın ne kadar ezici bir his olduğunu. Onun içinde olmak.

Şimdi o da benim hissettiğim kadar üzgün görünüyor. Sadece annemi mi düşünüyor yoksa onu ne kadar incittiğimi de düşünüyor mu bilmiyorum.

Ama emin olduğum bir şey var: Ruby benim davranışlarımı hak etmiyor. Bana her zaman her şeyi yapabileceğimi hissettirdi. Ve ne olursa olsun. Elaine'in sırf kendime ve diğer herkese annemin ölümünü bile umursamayan, duygusal açıdan soğuk bir pislik olduğumu kanıtlamak için beni öpmesine asla izin vermemeliydim. Ruby'yi benden bu şekilde uzaklaştırmak korkakçaydı. Ve hayatımda yaptığım en büyük hataydı.

"Özür dilerim," diyorum kısık sesle. Boğazım paslanmış gibi hissediyorum ve konuşmak için çok çaba sarf etmem gerekiyor. "Yaptığım şey için çok özür dilerim."

Ruby'nin tüm vücudu kaskatı kesilir. Hareket etmediği dakikalar geçer.

Sanırım nefes almayı bile bıraktı.

"Ruby-"

Sadece başını sallıyor. "Yapma. Bu yüzden burada değilim." "Nasıl bir hata yaptığımı biliyorum, ben-"

"James, dur," diye fısıldıyor acilen.

"Beni affetmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Ama ben-"

Ruby elini benden çekerken titriyor. Sonra yataktan kalktı. Önce kazağını düzeltiyor, sonra da perçemlerini aşağı doğru itiyor. Sanki iki yıldır dikkatimi çekmeyen düzgün görünümünü geri kazanmak istiyor gibi görünüyor. Aramızda bunun için çok fazla şey oldu. Onu benim için tekrar görünmez kılacak hiçbir şey yok.

"Bunu şimdi yapamam James," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim."

Bir sonraki an odamdan geçiyor. Bir daha bana dönmüyor ve odamdan çıkarken bana bakmıyor ve sessizce kapıyı arkasından kapatıyor.

Gözlerimin arkasındaki yanma hissi geri dönerken ve omuzlarım yeniden titremeye başlarken dişlerimi sıkıyorum.

Ne kadar zamandır yatağında uzanmış duvara bakıyorum bilmiyorum ama bir noktada kendimi toparlayıp aşağıya iniyorum. Dışarıda hava çoktan kararmış ve çocukların hâlâ burada olup olmadıklarını merak ediyorum. Salona girmeden hemen önce, onların sessiz seslerini duyabiliyorum. Kapı bir aralık açık ve elim kapı kolunda duraksıyorum.

"Bu artık normal değil," diye mırıldanıyor Alistair. "Böyle devam ederse, sonunda kendini komaya sokacak. Bizimle neden konuşmadığını anlamıyorum."

"Onun durumunda ben de konuşmaya cesaret edemezdim." Keshav. O kadar insan arasında bunu söylemesi beni şaşırtmadı.

"Ama sınırlarını da biliyorsun. James konusunda artık o kadar emin değilim." "Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydik," diye araya girdi Wren. "Ta ki

Dün gerçekten sadece Oxford'u kutlamak istediğini düşünmüştüm."

Bir an sessizlik oldu, sonra Wren sessizce devam etti: "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, bunu kabul etmek zorundayız."

Alistair homurdanıyor. "Ve onun kendini yok etmesini izlemeye devam mı edeyim? Pek sayılmaz." "Alkol ve uyuşturucuyu ondan uzaklaştırabilirsin," diye mırıldanıyor Wren.

"Ama annesi öldü. Ve o bunu kabul etmediği sürece, ne kadar boktan olsa da, biz güçsüzüz."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor. Zaten biliyorsun. Onların acıyan yüzlerine hemen bakmak zorunda kalma fikri midemi bulandırıyor. Bunu istemiyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Ama Ruby'nin ziyareti bana bir şey gösterdiyse, o da şimdi bununla yüzleşme zamanı olduğudur.

Boynumu kırdım, ağrıyan omuzlarımı döndürdüm ve salona girdim.

Alistair tam cevap verecekken beni fark edince dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. Doğruca içki arabasına gidip bir şişe viski alıyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi ayıkken yapamam. Kendime bir bardak dolduruyorum ve bir dikişte içiyorum. Sonra kapatıyorum ve çocuklara dönüyorum. Cyril hariç herkes oradaydı. Alistair bardağındaki son sıvı kalıntısını ileri geri çeviriyor, bakışları yere sabitlenmiş. Kesh tıpkı Wren gibi kara gözlerle bana bakıyor. Zaten biliyor olmalarına rağmen, aşağıdaki sözleri yüksek sesle söylemek önemli gibi geliyor:

"Annem öldü."

Bunu ilk kez söylüyorum.

Ve beklediğimden daha çok acıtıyor. Alkol bile bu konuda bir şey yapamaz. İşte bu yüzden onlarla konuşmaktan kaçındım. Konuşmak sadece daha fazla acıya neden oluyor. Onun tepkilerini izlemek zorunda kalmamak için bakışlarımı kaçırıp ayakkabılarıma bakıyorum. Kendimi hiç bu saniyedeki kadar savunmasız hissetmemiştim.

Birden bana doğru gelen ayak sesleri duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda, Wren çoktan tam önümde duruyordu. Bir kolunu bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Yorgunluktan alnımı omzuna koyuyorum. Kollarım kurşun gibi ağır ve sarılmasına karşılık veremiyorum. Yine de Wren gitmeme izin vermiyor. Kısa bir süre sonra Kesh ve Alistair de yanımıza geliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

Şu anda kelimelere gerek yok, özellikle de boğazımdaki yumru zaten tek bir ses çıkarmamı engelleyeceği için. Kendimi tekrar yarı yarıya kontrol altına almam biraz zaman alıyor. Bir noktada Wren beni kanepeye doğru itmeye başlıyor, Alistair ise bana bir bardak su getirip sessizce uzatıyor.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldanıyor Alistair ve yanıma oturuyor. "Ve çok üzgünüm James."

Bakışlarına karşılık vermeyi ya da cevap olarak bir şey söylemeyi başaramıyorum, bu yüzden sadece Başını salla.

"Ne oldu?" diye soruyor Kesh bir süre sonra.

Bardağıma tereddütle yudumluyorum. Soğuk su şaşırtıcı derecede iyi geldi. "Sen..."

"Biz Oxford'dayken felç geçirdi."

Sessiz ol. Çocuklardan hiçbirinin nefes aldığını bile sanmıyorum. Annemin öldüğünü biliyor olabilirler ama bu bilgi onlar için çok yeni.

"Babam buraya dönene kadar bize söylemedi. Görüşmeleri berbat etmemizi istemedi." Babamla yaptığım konuşmayı hatırladığımda üşüdüğümü hissediyorum. Mavi elime bakıyorum, yumruk yapıyorum ve tekrar gevşetiyorum.

Wren elini omzuma koyuyor. "Kötü bir şey olduğundan şüpheleniyorduk," diye mırıldanıyor bir süre sonra. "Seni daha önce hiç böyle görmemişim. Ama Lydia hiçbir şey söylemedi ve sen de neredeyse hiç tepki vermiyordun."

.."

Keshav boğazını temizler. "Bu öğleden sonra Beaufort'tan bir basın açıklaması geldi. Biz de o zaman öğrendik."

Sertçe yutkunuyorum. "Sadece düşünmek istemedim. Yukarıda... hiçbir şey." "Sorun yok James," diyor Wren sessizce.

"Ve bunu söylersem gerçeğe dönüşeceğinden korkuyordum."

Sonunda gözlerimi kaldırıyorum ve arkadaşlarımın etkilenmiş yüzlerine bakıyorum. Keshav'ın gözleri şüpheyile parlıyor, Alistair'in yanaklarında ise artık hiç renk yok. Oğullarımın annemi çocukluğundan beri tanıdığını ve ölüm haberinin muhtemelen onları da beraberinde götüreceğini hiç düşünmemiştim. Birdenbire verdiğim tepkinin ne kadar bencilce olduğunu fark ettim. Sadece gerçeği görmezden gelip Ruby'yi incitmekle kalmadım, aynı zamanda davranışlarımla arkadaşlarımı ve Lydia'yı da kendimden uzaklaştırdım.

"Bunu da atlatacaksın. Bunu atlatacaksın," diyor Wren. Bakışlarını takip ediyorum ve Cyril ile Lydia'nın kapıda durduğunu görüyorum. Lydia'nın yanakları ve gözleri kızarmış. Ben de kesinlikle aynı görünüyorum.

"Şu anda nasıl hissettiğinizin bir önemi yok: Yalnız değilsiniz. Biz varız. Tamam mı?" Wren omzumu sıkarak devam ediyor. Kahverengi gözlerindeki bakış ciddi ve kararlı.

"Tamam," diye cevap veriyorum, ona inanıp inanamayacağım konusunda hiçbir fikrim olmasa da.

Lydia

Annemin inci kolyesini boynuma takmak üzereyken Percy koridora giriyor. "Gitmeye hazır mısınız, hanımefendi?" diye soruyor, benden birkaç adım ötede durarak. "Bay Beaufort ve kardeşiniz zaten arabada bekliyorlar."

Cevap vermiyorum. Onun yerine zincirin tokasını takıyorum ve son bir kez saçımı kontrol ediyorum. Sonra ellerimi yavaşça bırakıyorum.

Yansıma bakıyorum. Babamın cenaze organizatörü sadece organizasyonla ilgili her şeyi halletmekle kalmamış, aynı zamanda babamın, James'in ve benim bu sabah bir stilist tarafından hazırlanmamızı da sağlamıştı. "Su geçirmez maskara - bugünü atlatmana yardımcı olacak, tatlım," diye cıvıladı genç kadın.

Kısa bir süre makyajdan hâlâ ıslak olan gözlerimi iki elimle silerek çalışmayı yok etmeyi düşündüm ama babamın sert bakışları beni durdurdu. Şu anda prezantabl görünmem sadece onun sayesinde. Hatta bundan daha fazlası. Yüzümde Beaufort koleksiyonu için yaptığımız tüm çekimlerden daha fazla makyaj var. Göz farı ve ince eyeliner düzgünce uygulanmış, üç kat su geçirmez maskara kirpiklerimi birbirine yapıştırıyor ve yüzüm keskin bir şekilde şekillendirilmiş. Böylece elmacık kemiklerim son zamanlarda olduğundan biraz daha belirgin bir şekilde öne çıkıyor.

Stilist yuvarlak yüzüm hakkında yorum yaptığında babam şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Muhtemelen hamileliğimi bir ya da iki ay daha saklayabilecektim ama daha fazla değil.

Ailemin nasıl tepki vereceğini hayal ettiğim anda, sanki biri beni boğuyormuş gibi hissediyorum. Ama şimdi bunu düşünemem. Bugün olmaz.

Percy'nin sorusuna sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından "Hayır," diye cevap veriyorum ama yine de arkamı dönüp hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüyorum. Percy sessizce beni takip ediyor. Vestiyerde paltomu giymeme yardım etmek istiyor ama ben ona sırtımı dönüyorum. Bakışları o kadar şefkatli ki şu anda buna dayanamıyorum ve kendi başıma kollarımı sıvayıp dışarı çıkıyorum. Mülkümüzün ön avlusunun tamamı güneşte hafifçe parlayan kırağı ile kaplı. Dikkatli bir şekilde giriş merdivenlerinin basamaklarından aşağı iniyorum ve

siyah limuzin tam önüne park etmişti. Percy benim için kapıyı açıyor ve ben de binip James'in yanındaki arka koltuğa oturmadan önce ona teşekkür ediyorum.

Arabadaki ruh hali depresif. Ne James ne de yanımızdaki bankta oturan babam beni fark ediyor. Ben uzun kolları volanlı siyah bir kılıf elbise giymişken, ikisi de özellikle bugün için dikilmiş siyah takım elbiseler giymişler. Kumaşın koyu rengi kardeşimi olduğundan daha da solgun gösteriyor. Stilist yüzüne biraz renk katmaya çalışmış ama işe yaramamış. Babamın durumunda ise makyaj harikalar yarattı: gözünün etrafındaki morluklardan artık hiçbir iz yok.

İkisine bakarken başımı sallıyorum. Ailem darmadağın.

Mezarlığa doğru giderken sanki bir telaş içindeydim. Babam ve ağabeyimle aynı şeyi yapmaya ve zihinsel olarak başka bir yere gitmeye çalışıyorum ama durduğumuz ve Percy'nin sessizce küfrettiği andan itibaren bu imkansız.

Mezarlığın girişi gazeteciler tarafından kuşatılmış durumda.

Gözlerimi kısarak James'e bakıyorum ama güneş gözlüklerini takıp arabanın kapısının açılmasını beklerken yüzü tamamen boş. Sertçe yutkunuyorum ve ceketimi daha sıkı çekiyorum. Sonra kendi güneş gözlüğümü burnuma takıyorum. İtişip kakışan gazetecilerin görüntüsü beni gerçekten hasta ediyor. Burnumdan derin nefes alıp ağzımdan vermeye çalışıyorum.

Julia'nın tuttuğu iki güvenlik görevlisi dışarı çıkmamıza yardım etti. Dizlerim yumuşak ve titrek, kiliseye doğru yürürken sanki şoktaymışım gibi hissediyorum. Gazeteciler ve paparazziler arkamızdan sesleniyor ama benim ve James'in adı dışında hiçbir sözlerini anlamıyorum. Onu görmezden geliyorum ve omuzlarımı dikleştirerek hızlı adımlarla yürümeye devam ediyorum. Şapele vardığımızda, mezarlık çalışanları beklemeden girebilmemiz için kapıları açıyor.

İlk gördüğüm şey sunağın önüne yerleştirilmiş tabut oluyor. Tabut siyah ve pürüzsüz, lake yüzeyi şapelin yüksek tavanına asılı lambaların ışığını yansıtıyor.

İkincisi ise tabutun tam önünde duran kadın. Saçları anneminki gibi kıvılcık ama yumuşak bukleler halinde omuzlarına kadar iniyor. Ayrıca dizlerinin arkasına kadar inen siyah bir palto giyiyor.

"Ophelia Teyze?" Mırıldanıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

Arkasını dönüyor. Ophelia annemden beş yaş küçüktür ve yüz hatları daha yumuşak ve yüz ifadesi o kadar ciddi olmasa da, ilk bakışta onun kız kardeşi olduğunu anlayabilirsiniz.

"Lydia." Gözlerinde günlerdir hissettiğim aynı derin hüznü görebiliyorum.

Yanına gidip onu kollarıma almak istiyorum ama daha bir adım bile atmadan babam beni kolumun üstünden yakalıyor. Önce Ophelia'ya, sonra da bana bakarken bakışları buz gibi. Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Acı dolu bir zonklama vücuduma yayılıyor. Bu annemin cenazesi. Çok iyi bir ilişkileri olmayabilirdi ama onlar kardeşti. Ve eminim annem bugün Ophelia için orada olmamızı isterdi.

Babam bana ya da direncime aldırmadan kolunu omzuma doluyor. Bu sevgi dolu bir jest değil, daha ziyade inatçı bir mengene gibi hissettiriyor. O beni bizim için ayrılmış koltuklara doğru götürürken ben Ophelia'ya dönüyorum ama o siyahlar giymiş insan denizinin içinde kaybolmuş.

Cenaze töreninde yanımızda yürüyen ve muhabirlerin bize çok yaklaşmamasını sağlayan bir düzineden fazla güvenlik görevlisi var. Çoğu yolun kenarında duracak kadar kibar ama bazıları kameraları yüzümüze o kadar yakın tutuyor ki dokunmak için elimi uzatmam yeterli oluyor.

Bir süre sonra yanımda yürüyen James'e bakıyorum, metanetle babamızın sırtına bakıyor. Yüzü taş kesilmiş, sert ve ifadesiz; keşke gözlerinin içine bakabilseydim. Belki o zaman aklından neler geçtiğini anlayabilirdim. Biz buraya gelmeden önce içki içip içmediğini merak ediyorum. Son birkaç gündür - daha doğrusu Ruby'nin bizimle olduğu akşamdan beri - tamamen içine kapandı ve benimle ya da çocuklarla konuşmadı. Onu suçlayamam. Birçok yönden aynı şekilde hareket ediyoruz. Benim de o sonsuz gibi görünen korkunç günleri atlatmama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım olabilirdi.

Kilisede bitmek bilmeyen methiye sırasında zihinsel olarak kendimi kapattım. Papazın annem hakkında söylediklerini dinlemiş olsaydım, muhtemelen yere yığılırdım. Bunun yerine, kendimle duygularım arasına görünmez bir duvar ördüm ve sadece yüksek sesle hıçkırmamaya odaklandım. Babamın bunu nasıl karşılayacağını tahmin edebiliyorum.

Sonunda annemin mezarının önünde durduğumuzda bu duvarı tekrar canlandırmaya çalışıyorum. Toprağa kazılmış kara deliğe bakıyorum, her türlü duyguyu sürekli olarak kendimden uzaklaştırıyorum. Bir an için inanıyorum ki

alıřıyor. Papaz tekrar konuřmaya bařlıyor ama ben dinlemiyorum ve hiçbir Őey dūřunmüyorum.

Ancak tabut mezara indirildiėinde, aniden artık nefes alamadıėımı hissediyorum. Sanki içimde gūlū, karanlık bir Őey yūkseliyor ve boėazımı daraltıyor. Son bir saat içinde bastırmaya çalıřtıėım tūm dūřūnceler bilincimin yūzeyine çıkmak için savařıyor.

Annemin cansız bedeni bu tabutta
yatıyor. O geri gelmeyecek.
O Őldū.

Kendimi hasta hissediyorum. Hafifçe soluyarak elimi ağzıma bastırıyorum ve biraz yana doğru sendeliyorum.

"Lydia?" James'in sesi sanki çok uzaklardan geliyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Çaresizce babamın cenazeden Őnce bize tembihlediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Dik durun, gūneř gōzlūklerinizi en fazla yarım dakikalığına çıkarın, gōzyařı dōkmeyin. Basına gereğinden fazla dram vermek istemiyordu.

Kendimi toparlamak için son gūcūmū harcıyorum. Annemi dūřūnmemeye çalıřıyorum. Bir daha asla ondan tavsiye isteyemeyeceėim gerçeėini. Uzun sūre masamda oturup okul için çalıřtıėımda bir daha odama çay getirmeyeceėi gerçeėini. Bana bir daha asla sarılamayacaėı gerçeėinde. Torunuyla asla tanışamayacaėı gerçeėinde. Tamamen yalnız olduėum ve James ile babamı da kaybetmekten korktuėum gerçeėinde, ūnkū ailemiz her geçen gūn biraz daha parçalanıyor.

Boğazımdan yumuşak bir hıçkırık çıkıyor. Başka bir ses çıkarmamak için titreyen dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

"Lydia," diye tekrarlıyor James, bu sefer daha ısrarlı. Kollarımız ceketlerimizin kalın kumaşına değecek Őekilde bana yaklaşıyor. Yavařça gōzlerimi kaldırıyorum. James gūneř gōzlūklerini çıkarmış ve koyu renk gōzleriyle bana bakıyor. Gōzlerinde son bir haftadır umutsuzca aradığım bir Őeyi fark ediyorum. Bana onun kardeşim olduğunu ve her zaman benimle kalacağını hatırlatan bir Őey.

James tereddūtle elini yūzūme doėru kaldırıyor. Buz gibi soėuk ama bařparmaėıyla yanaėımı okřaması yine de iyi hissettiriyor.

"Siktir et babamı," diye fısıldıyor bana. "Aėlamak istiyorsan, lūtfen řarap i.
Tamam mı?"

Gözlerindeki bu aşinalık ve sözlerindeki dürüstlük, içimdeki duvarın nihayet parçalara ayrılmasını sağlıyor. İçimdeki duyguların bir kasırgaya dönüşmesine izin veriyorum, çünkü James beni tutmak için orada. Bir kolunu omzuma doluyor ve beni yanına çekiyor. Yüzümü onun göğsüne gömüyorum. Evimdeymişim gibi hissediyorum ve ağır kalbim biraz daha hafifliyor. Gözyaşlarım amansızca ceketinin üzerine düşerken, tabutun dibe ulaşana kadar daha da aşağıya indirilmesini birlikte izliyoruz.

Yakut

Çarşamba günü okula geri dönüyorum. Bir haftadan fazla ara verdim ve şimdi sonuçlarını hissediyorum. Lin hafta sonu bana notlarını vermesine rağmen dersleri takip etmekte zorlanıyorum. İki kez tarihten soruldu ve mantıklı bir cevap veremedim. Ben dehşet içinde ajandama bakarken Bay Sutton bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Sanki tamamen kendinden geçmiş ve düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi görünüyor. Acaba o da benim James'i düşündüğüm kadar Lydia'yı düşünüyor mu?

Sabah bittiğinde çok yorgunum. Kütüphanede oturup ilerleyen saatlerde tekrar materyallere bakmak istiyorum ama öğle yemeğini atlayamayacak kadar midem gurulduyor.

Kafeteryaya giderken Lin bana takıldı. "İyi misin?" diye soruyor, yan gözle bana bakarak.

"Bir daha asla tek bir günü bile kaçırmayacağım," diye homurdanıyorum birlikte kafeteryaya doğru yürürken. "Öğretmenlerin sizden ne istediğini bilmemek dünyanın en berbat duygusu."

Lin kolumu okşadı. "İyi iş çıkardın. En geç önümüzdeki hafta tekrar yetişmiş olacaksın."

"Mh," diyorum dönerken. "Yine de-"

Topuğumun üzerinde duraklıyorum.

Maxton Hall'un ana salonundayız. Sağ tarafımda bodruma inen merdivenler var.

James'in beni ilk kez öptüğü merdivenler.

Elini boynuma nasıl doladığı ve dudaklarını dudaklarıma nasıl bastırdığı anısı ansızın üzerime geliyor. Zihnimin gözünde bir film gibi oynuyor: ağzının dudaklarımin üzerinde süzülüşü, beni tutan elleri, dizlerimi yumuşatan kendinden emin hareketleri. Ama aniden yüzüm değişmeye başlıyor - tamamen dönüşene kadar deforme oluyor. James artık beni tutmuyor, Elaine'i kollarına alıyor ve onu tutkuyla öpüyor.

Mideme şiddetli bir bıçak saplanıyor ve kıvrılmamak için çok çaba sarf ediyorum.

Sonra biri bana yandan çarpıyor - ve Maxton Hall'a geri dönüyorum. Öpücük yerine boş bodrum merdivenlerini ve kafeteryaya doğru ilerleyen insanları görüyorum. Karnımdaki kramplı ağrı da azaldı.

Derin bir nefes alıyorum. Tüm bu okul günü şu ana kadar bir roller coaster yolculuğundan başka bir şey değildi. Ne zaman yukarı çıkıp tepeye varsam - her şeyin normal olduğunu ve bir şekilde başarabileceğimi düşünerek - aniden bana James'i hatırlatan bir şey görüyorum ve derinlere, acı dolu bir girdaba geri çekiliyorum.

"Ruby?" diyor yanımdaki Lin, endişeli ifadesine bakılırsa son birkaç dakikadır ilk kez değil. "Sen iyi misin?"

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve başımı salladım.

Lin kaşlarını çatıyor ama daha fazla üstelemiyor. Bunun yerine sabahtan beri yapmaya çalıştığı şeyi yapıyor: dikkatimi dağıtmak. Beni kafeteryanın girişine götürürken, bana Tsugumi Ohba ve Takeshi Obata'nın yeni serilerinden bahsediyor. Bu konuda o kadar hevesli ki hemen bullet journal'ımı çıkarıp mangayı okuma listeme ekliyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra tepsilerimizi bulaşıkhaneye götürüyoruz. Yan taraftaki duvara yaslanmış tanımadığım bir kız var. Bir adamla konuşuyor ama beni görünce susuyor. Gözleri büyüyor ve dirseğini adamın böğrüne saplıyor - hiç de göze batmayacak şekilde. İkisini de görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sen Cyril Vega'nın partisinde havuza atılan kız değil misin?" diye soruyor bana doğru bir adım atarak.

Sözleri karşısında irkildim. Bu lanet havuz benim için sadece lobotomi ile beynimden sökölüp atılmasını istediğim korkunç anıları çağırıştırıyor.

Cevap vermeden, tepsimi bırakıp buradan çıkabilmek için kasetin devam etmesini bekliyorum.

"James Beaufort o zamanlar seni dışarıya taşıdı. Senin onun gizli kız arkadaşı olduğuna dair söylentiler dolaşıyor. Bu doğru mu?" diye devam ediyor.

Kafeteryanın duvarları yavaş ama emin adımlarla bana doğru ilerliyor gibi hissediyorum. Her saniye beni altında ezecekleri kesin.

"Kız arkadaşı olsaydı cenazede olurdu," diye cevap veriyor adam benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"İşte bu yüzden sır vurgusu var. Belki de bu onun kirli sırlarından biridir. Ne kadar çok sırrı olduğunu biliyorsunuz."

Yüksek bir çınlama sesi duyulur.

Tepsiyi düşürdüm.

Ayaklarımın dibinde her yerde kırıklar var. Yerde yuvarlanan birkaç bezelyeye bakıyorum ve onları almak için hareket etmeyi başaramıyorum. Bedenim donmuş durumda.

"Böyle pis pis konuşmayı kes," diyor karanlık bir ses yanımda. Hemen ardından bir kol omzuma dolanıyor ve kafeteryadan dışarı çıkarılıyorum. Arkamdan Lin'in sanki çok uzaklardan bir şeyler haykırdığını duyabiliyorum ama Karanlık Ses yılmadan devam ediyor ve beni kafeteryadan merdiven boşluğuna götürüyor. Ancak o zaman kol omzumdan kayboluyor ve kişi önüme geçiyor. Koyu mavi blazer ceketin üzerindeki bej pantolona bakıyorum. Keshav Patel'in yüzüne.

Karşımda duranın aslında o olduğunu fark edene kadar birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Siyah saçlarını derin bir topuzla bağlamış ve saçlarından dökülen bir tutamı geriye doğru tarıyor. Sonra koyu kahverengi, neredeyse siyah gözlerini bana diyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Sanırım Keshav'ı kaç kez konuşurken dinlediğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim. James'in arkadaşları arasında en sessiz olanı o. Artık Alistair, Cyril ve Wren'i en azından biraz değerlendirebilsem de, o benim için kapalı bir kitap.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve hemen ardından boğazımı temizliyorum.

Etrafıma bakıyorum ve nerede olduğumuzu fark ediyorum. James'le ilk gerçek karşılaşmam burada olmuştu: Meraklı insanların gözlerinden gizlenmiş merdivenlerin altında. Burada bana rüşvet vermeye çalıştı ve ben de onun aptal parasını kulaklarına fırlattım. Acaba bundan sonra bu lanetli okuldaki her şey bana James'i mi hatırlatacak?

"Güzel," der Keshav. Hemen sonra arkasını dönüyor, ellerini ceplerine gömüyor ve gidiyor. Görüş alanımdan kaybolana kadar arkasından bakıyorum. Yarım dakikadan kısa bir süre sonra Lin kaşlarını çatarak kafeteryadan aceleyle çıkıyor ve etrafına bakınıyor.

"Buradayım Lin," diyorum merdivenlerin arkasından çıkarak.

"Onlara ne düşündüğümü söyledim," diye homurdanıyor bana yaklaşırken. "Aptallar. Keshav'ın nesi vardı?"

Kaşlarımı çatarak onun kaybolduğu yöne bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Etkinlik ekibinin bu öğleden sonraki ilk işi Gizli Noel Baba hediyelerini paketlemek oldu. Son iki hafta içinde öğrenciler hediyelerini teslim etme fırsatı buldular

Noel tatilinden önceki son gün geleneksel olarak sınıflarda dağıtılır.

Genelde mektupları ve şekerleri birbirine bağlamayı ve alt okul postacılarımızın sınıf sınıf dolaşarak kullandıkları küçük Noel Baba çantalarına koymayı çok severim. Ancak açtığımız Noel şarkılarına rağmen, bu kez ruh hali depresif.

Bunun nedeni muhtemelen ortalamanın üzerinde sayıda mektubun Beaufort'lara gönderilmiş olması ve ilk başta onlarla ne yapacağımıza karar veremememiz. James ve Lydia şu anda okulda değiller, bu yüzden mektupları şahsen alamazlar ve evlerine gönderirsek rahat edeceklerinden şüpheliyim. Keşke onlara mektupları isteyip istemediklerini sorabilseydim. Ancak bu bir seçenek olmadığından, ekte oylama yaparak şimdilik geri çekmeye karar verdik. Ne de olsa içlerinde ne olduğunu ve herhangi birinin tatsız bir şakaya izin verip vermediğini bilmiyoruz.

Toplantının geri kalanında kendimi James'in bizimle birlikte cezasını çekerken oturduğu boş sandalyeye bakarken buluyorum. Görünüşe göre, bundan sonra her şey bana onu hatırlatacak, ama ben onu ve birlikte yaşadıklarımızı unutmayı tercih ediyorum. Onu her düşündüğümde, sanki biri elini göğsüme bastırıyor, parmaklarını kalbimin etrafına koyuyor ve sertçe sıkıyor gibi hissediyorum.

Ona tarif edilemeyecek kadar
kızgınım. Bunu bana nasıl
yapabildi?
Nasıl?

Bir başkasının bana bu kadar yaklaşmasına izin verme düşüncesi beni hasta ederken, o hiç tereddüt etmeden bir başkasını öptü.

Ve en kötüsü de şu anda James için hissettiğim şey sadece öfke değil, aynı zamanda keder ve acıma. Annesini kaybetti ve ne zaman ona karşı kızgın bir öfkeyle dolsam kendimi kötü hissediyorum. Ama bunun için gerçekten bir nedenim olmadığını biliyorum.

Bu adaletsiz ve yorucu bir durum ve akşam eve geldiğimde, tüm bu çelişkili duyguların içimde verdiği mücadeleden dolayı tamamen bitkin düşünüyorum. Okul günü tüm enerjimi alıp götürdü ve aileme karşı mutlu bir görüntü sergilemek için kendimi zor tutuyorum. Annem Cordelia Beaufort'un ölümünü öğrendiğinden beri bana çiğ yumurta gibi davranıyor. James'le aramızda olanları ona anlatmadım ama her anne gibi onun da bazı şeyleri söyleyen bir içgüdüğü var. Örneğin, öz kızınız aşk acısı çektiğinde.

Akşamları nihayet yatağa girebildiğimde mutlu oluyorum. Ama sonsuz derecede yorgun olmama rağmen, bir saatten fazla bir süre bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Burada dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Yapacak başka bir şey yok, James'le ilgili düşüncelerimle arama girebilecek hiçbir şey yok. Bir kolumu yüzüme koyuyorum ve gözlerimi kısıyorum. Karanlığı çağrıştırmak istiyorum ama gördüğüm tek şey James'in yüzü. Zımnı, alaycı gülümsemesi, gözlerindeki canlı ışıltı, dudaklarının güzel kıvrımı.

Bir lanetle battaniyeyi kenara fırlatıp kalkıyorum. Hava o kadar soğuk ki masama koşup dizüstü bilgisayarımı alırken kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oluyor. Yatağa geri dönüyorum ve battaniyeyi çekebildiğim kadar yukarı çekiyorum. Yastıkları sırtıma göre ayarlayıp dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve tarayıcıyı açıyorum.

Harfleri arama alanına girmek bana neredeyse yasak gibi geliyor. J-a-m-e-s-B-e-a-u-f-o-r-t.

Girin.

0.50 saniyede 1,930,760 sonuç var. Oh be.

Görüntüler arama kutusunun hemen altında görüntülenir. James'in ısmarlama Beaufort takım elbise giydiği ve James'in babası ve arkadaşlarıyla golf oynadığı görüntüler. Onlarda, sanki dünya ayaklarının altındaymış gibi temiz ve şık görünüyor.

Ancak tüm resim sonuçlarını gördüğümde, onun daha az mükemmel olan başka bir yönünü de görebilirsiniz. James'in daha genç bir versiyonunun bir masa ve bir sıra beyaz pudra üzerine sıkıca eğildiği bir dizi bulanık cep telefonu fotoğrafı var. Kollarında kesinlikle kendisinden daha yaşlı olan kadınlarla kulüplere girip çıktığı fotoğraflar. Tamamen perişan ve açıkça sarhoş olduğu fotoğraflar. Bu James ile bir galada ailesinin ve Lydia'nın yanında duran James arasındaki fark daha büyük olamazdı.

Normal arama sonuçlarına geri tıklıyorum. Resim dizisinin hemen altında, çoğu Cordelia Beaufort'un ani ölümüyle ilgili sayısız yeni makale var. Onları okumak istemiyorum. Beni ilgilendirmiyorlar ve zaten yeterince haber yapıldı. Sonuçlar arasında James'in Instagram hesabı görünene kadar kaydırmaya devam ediyorum. Sanki kendi kendine açılmış gibi, sayfayı açıyorum.

Profili farklı fotoğrafların renkli bir karışımı. Kitaplar, bir gökdelenin yansıtıcı cephesi, sıva kaplı bir duvarın yakın çekimi, banklar, dolambaçlı merdivenler, bir uçaktan yukarıdan fotoğraflanmış Londra, bir tren platformunda deri ayakkabılara sıkışmış ayakları, bir pencere

içinden sabah güneşinin parladığı. Arada her zaman arkadaşlarıyla ya da Lydia ile çekilmiş fotoğrafları olmasaydı, bu profili asla James'e atamazdım.

Çocuklarla çektiirdiği fotoğraflarda James'in yüzünde beni her zaman çıldirtan o sırıtış var - inanılmaz derecede kibirli ama aynı zamanda o kadar zahmetsizce çekici bir sırıtış ki midenizde bir karıncalanma hissetmeniz gerekiyor.

Özellikle bir fotoğraf dikkatimi çekiyor. James ve Lydia'dan ve ikisi de gülüyor. Nadir bir manzara. Lydia'nın güldüğünü hiç duyduğumu hatırlamıyorum. James'in güldüğünü duyduğumda ise kulaklarımda o tanıdık sesin çınlaması için resme bakmam yeterli oluyor. Midemdeki karıncalanma yerini özlem dolu bir çekime bırakıyor. James'in kahkahalarını özlüyorum. Tavrını, sesini, konuşmalarımızı... her şeyi özlüyorum.

Daha fazla uzatmadan, resmi masaüstüme kaydediyorum. Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Hayatımın her alanında her zaman düşünceli ve mantıklı hareket ederim. Bu kez duygularımın beni yönlendirmesine izin veriyorum. James'in profilindeki en üstteki fotoğraflar taziye mesajlarıyla dolup taşıyor. Yorumlara göz gezdiriyorum ve zor yutkunuyorum. Bazıları sadece düşüncesiz değil, düpedüz acımasız. James tüm bunları okuyor mu acaba? Bu konuda ne hissediyor? Eğer bunun korkunç olduğunu düşünüyorsam, o zaman ne hissettiğini bilmek istemiyorum.

onun içinde devam ediyor.

Özellikle bir yorum dikkatimi çekiyor çünkü tatsızlık konusunda aşılması zor.

Xnztg: Beaufort cenaze töreninin fotoğraflarını istiyorsanız, profilime bir göz atın

Parmağım dokunmatik yüzeyin üzerinde kalıyor ve yanaklarıma öfkeli bir sıcaklık yayılıyor. Rapor etmek için profile tıklıyorum - ve donup kalıyorum.

xnztg'nin Instagram akışının tamamı James ve Lydia'nın fotoğraflarından oluşuyor. İkili, siyahlar giymiş, mezarlıkta. Birbirlerine yaslanarak duruyorlar ve birbirlerine destek veriyorlar. James'in bir kolu Lydia'nın etrafına sarılmış ve onu kendi tarafına yakın tutuyor, Lydia'nın çenesi başının üzerinde duruyor.

Gözlerim yaşardı.

Neden böyle bir şey yapıyorsunuz? Neden zaten parçalanmış olan bir ailenin hayatındaki bu kötü anı, sadece bu resimleri internette yayınlamak için fotoğraflıyorsunuz? Hiç kimsenin mahremiyetine bu şekilde tecavüz

etmeye hakkı yoktur.

Bir elimle gözlerimi siliyorum. Xnztg sitesinde yolumu bulmaya çalışıyorum ve profili rapor ediyorum. Hemen ardından James'in resimlerinin altındaki yorumları kaybolana kadar spam olarak işaretliyorum.

Şu anda yapabileceğim tek şey bu, ama yeterli değil. Fotoğraflar geçen hafta boyunca içimde biriken tüm duyguları harekete geçirdi, öyle ki onları kontrol etmekte zorlanıyorum. James ve Lydia için hissettiğim acıma duygusu çok büyük.

Dizüstü bilgisayarımı katlayıp yastıklı kılıfına geri koyuyorum, sonra telefonuma uzanıp yeni bir mesaj açıyorum. Lydia'ya yazmaya karar verdim.

Bu arada ailesine hamileliğinden bahsetti mi bilmiyorum ama hiçbir şeyin değişmediğini ve bana ihtiyacı olduğunda hala onun yanında olduğumu kesinlikle bilmeli. Yeni bir mesaj açıyorum ve yazıyorum:

Lydia, teklifim hazır. Konuşmak istersen, haberim olsun.

Biraz tereddüt ettikten sonra mesajı gönderiyorum. Sonra elimdeki telefona bakıyorum. Onu tekrar bir kenara koymanın en mantıklı karar olacağını biliyorum. Ama elimde değil. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi James'in ve benim mesaj geçmişimi açıyorum.

Bana gönderdiği ilk mesajın üç aydan biraz daha uzun bir süre önce olduğuna inanmak zor. James'in beni Londra'daki Beaufort'a davet ettiği gecedan bu yana yıllar geçmiş gibi geliyor. Viktorya dönemi kostümlerini denediğimiz ve ailesinin beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığı anı hatırlıyorum. Cordelia Beaufort'u gördüğümde ilk düşüncem "Onun gibi olmak istiyorum" olmuştu.

Kişiliğiyle tüm odayı ele geçirmesi ve hiçbir şey yapmasına ya da söylemesine gerek kalmadan otorite ve yetkinlik yayması beni çok etkiledi. Mortimer Beaufort'un sert yüzüne ve fiziksel varlığına rağmen, Beaufort'tan hangisinin sorumlu olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Onunla hiç tanışmamış olmama rağmen, James'in annesinin yasını tutuyorum.

Ve James'in yasını tutuyorum. Onunla birlikteyken annesini gerçekten sevmediğini söylemişti ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Onu seviyordu, kollarımda ağladığında bunu çok net bir şekilde fark ettim.

Bakışlarım dolabıma doğru seğiriyor. Daha fazla uzatmadan kapıyı açmaya gidiyorum. Sonra eğildim. En altta, son bölmede, eski bir spor çantasının arkasına gizlenmiş James'in kazağı duruyor. Cyril'in partisinden sonra bana giydirdiği kazak. Dikkatlice çıkarıp kısa bir süre yüzümü içine gömüyorum. Bu arada, James'in deterjan kokusu neredeyse hiç gelmiyor, ama yumuşak kumaşı hala

içimdeki anıları uyandırıyor. Dolabın kapağını kapatıp yatağa geri dönüyorum. Yürürken kazağımı giyiyorum ve kollarını parmaklarımın üzerine çekiyorum.

Nasıl oluyor da ona duyduğum öfke içimi yiyip bitiriyor anlamıyorum ama aynı zamanda James'le o kadar çok acı çekiyorum ki bazı anlarda buna bir saniye daha dayanamayacağımı hissediyorum.

Tıpkı şimdiki gibi.

Kararsız, cep telefonumu tekrar elime aldım. İleri geri çeviriyorum. James'e yazmak istiyorum ama aynı zamanda yazmak da istemiyorum. Aynı anda hem onu teselli etmek hem de ona bağırarak, aynı anda hem ona sarılmak hem de ona vurmak istiyorum.

Sonunda kısa bir mesaj yazıyorum.

Seni düşünüyorum.

Kelimelere bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sonra "Gönder "e basıyorum. Sonra telefonu bir kenara bırakıyorum. Bakışlarım yatağımın başucundaki çalar saate takılıyor. Saat gece yarısını geçmiş ve ben hâlâ uyanık durumdayım. Şimdi ışığı kapatsam bile uyuyamayacağım, bunu kesinlikle biliyorum.

Sırt çantamı yatağıma çekiyorum ve bu sabahki notlarımı çıkarıyorum. Tam yastıklarına yaslanıp okumaya başlayacakken telefonum titriyor. Nefes nefese mesajı açıyorum.

Seni özledim.

Tüylerim diken diken oldu. Ne beklediğimi bilmiyorum. En azından böyle bir cevap değil. Ben hala üç kelimeye bakarken, ikinci bir mesaj geliyor.

Seni görmek istiyorum.

Kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor ve yorganın altında yatmama ve James'in kalın kazağını giymeme rağmen üşüdüğümü hissediyorum. İçimde çok çeşitli duygular birbiriyle savaşıyor: James'e olan özlem, ona karşı tarifsiz bir öfke ve aynı zamanda sanki ben de birini kaybetmişim gibi derin bir keder.

Ben de aynı şekilde hissettiğimi yazmak isterdim. Benim de onu özlediğimi ve onun yanına gitmekten ve onun yanında olmaktan başka bir şey istemediğimi.

Ama bu mümkün değil. İçten içe hiçbir koşulda buna hazır olmadığımı hissediyorum. Olanlardan sonra olmaz. Bana yaptıklarından sonra. Çok fazla acıtıyor.

Bir sonraki cevabı yazmak için tüm gücümü toplayabiliyorum.

Yapamam.

Yakut

Noel benim en sevdiğim bayramdır.

Tüm dünyayı bir harikalar diyarına çeviren gösterişli süslemeleri seviyorum. Güzel yemekleri, müziği, filmleri ve tabii ki Noel kurabiyelerini seviyorum. Ailem için hediyeler seçmeyi ya da yapmayı ve sonra da onları sevgiyle paketlemeyi seviyorum. Genellikle, Noel'den önceki zaman büyülü hissettirir - sanki Noel Baba, Jack Frost veya başka bir karakter dünyaya sihirli toz damlatmış gibi.

Bu yıl her şey farklı.

Gerçi, hayır. Bu yıl her şey her zamanki gibi. Sadece ben farklıyım.

Hazırlıklardan hiç keyif almıyorum çünkü aklım hep James'te. Dikkatimi dağıtmaya ve onu düşünmemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Geçtiğimiz dönem boyunca olan her şey kafamda hüzünlü bir film gibi tekrar tekrar oynuyor, ta ki kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkmak zorunda kalana kadar.

Yatağımdan çıkmamayı tercih ettiğim ve zamanda yolculuk yapmanın bir yolu olmasını dilediğim günler oluyor. Maxton Hall'da kimsenin, en azından James'in adımı bilmediği bir dünyada yeniden yaşamak istiyorum. Bazen geceleri yatağıma uzanıyorum ve onun gülerken çekilmiş fotoğrafına ya da birlikte resmedildiğimiz Cadılar Bayramı partisinin davetiyesine bakıyorum. Parmaklarının elimin etrafındaki hissini hatırlıyorum. Öpücüklerini. Adımı fısıldayan küçük sesini.

Tatiller benim için uygun olmaktan çok daha fazlası. En azından Maxton Hall ile arama biraz mesafe koyma fırsatım var. Çünkü James bir sonraki döneme kadar okula dönmese bile, döndüğüm her köşede ve girdiğim her odada onun orada duruyor olabileceği paniğini yaşıyorum. Ve ben bununla başa çıkamazdım. Henüz değil.

Neyse ki ailem dikkat dağıtma konusunda çok iyi. Annem ve babam mutfakta didişirler ve günde en az bir kez bana hakem olarak ihtiyaç duyarlar; annemin pişirdiği kurabiyelerin kurabiyesiz mi yoksa kurabiyeli mi daha lezzetli olduğuna karar vermem gerekir.

Babamın eklediği egzotik baharat notası. Önceki yıllarda çoğu durumda annemin tarafındaydım, ancak bu kez babamın kreasyonlarından da bir şeyler çıkarabildiğimi görünce şaşırdım.

Geri kalan zamanlarda Ember beni her türlü başka iş için kullanıyor. Blogu için iki bin çekim yapmışız gibi hissediyorum, her ne kadar fotoğrafların yarısının soğukta parmaklarım çok fazla titrediği için ortaya çıkmadığından emin olsam da. Ayrıca bu yıl ailemiz için hediyeler de hazırladı, ki bu genellikle Noel'den önce yapmayı en sevdiğim şeydir. Fikirleri harikaydı: Büyükanne ve büyükbabalarımıza aile fotoğraflarını yapıştırdığımız bir takvim, annemize ise bizzat hazırladığımız bir sağlık sepeti hediye ettik. Ember babam için ilanlarda altmışlı yıllardan kalma güzel bir baharatlık buldu ve eski sahibi biraz pazarlık yaptıktan sonra bize sadece on pound'a verdi.

"Çivi gibi sağlamsın," diyor Ember küçük garajımızda onu temizlerken. Buruşuk bir burunla rafın arkasındaki örümcek ağlarını kaldırıyor. "Belki de profesyonel olarak kendini yeniden yönlendirmelisin."

Hemen boyamaya başlayabilmek için yere gazete seriyorum ve zoraki bir sırtış takınıyorum.

Bana dikkatle bakarken kaşlarının arasında küçük, düşünceli bir kırıksıklık oluşuyor.

"Sonunda benimle konuşmak istemez misin?" "Ne hakkında?" Sessizce cevap veriyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "Neden bir robot gibi davrandığın hakkında mı?"

Size baskı yapan her şey hakkında?"

Sözleri karşısında irkildim. O ana kadar Ember bana davranışlarım hakkında soru sormamış, sadece çok acil durumlarda odamdan çıkmam ve kimseyle tek kelime konuşmamam normalmiş gibi davranmıştı. Bana baskı yapmadı ve soru sormadı, bunun için ona inanılmaz minnettarım.

Görünüşe göre, bu lütuf dönemi artık sona erdi.

James'le Oxford'da aramızda neler geçtiğini bilmiyor, hatta daha sonra Elaine'i öptüğünü bile. Bu konuda kimseyle konuşmadan önce tüm bunları kendi kendime çözmek gerektiğini hissediyordum. Okuldaki günleri atlatmak zaten bana yeterince güç kaybettirdi. Ama Ember sadece kız kardeşim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım. Ona güvenebileceğimi biliyorum. Ve belki de bu yükü tek başıma taşımaktan vazgeçmemin zamanı gelmiştir.

Derin bir nefes aldım. "James'le yattım."

Aslında söylemek istediğim ilk şey bu değildi ama olsun.

Ember toz tutucuyu düşürür. "Sende ne var?"

Onlara bakmadan yüz maskelerini ambalajlarından çıkarıp düzenlemeye başlıyorum. Kulakların arkasına takılı olan lastik bantları çekiştiriyorum.

"Bir gün sonra başka bir kızla öpüştü," diyorum kırılgan bir sesle. Ember yanıma gelip gazetenin üzerinde yanıma diz çöktüğünde yüz maskesinin beyaz şeritlerine bakıyorum. "Ruby," diyor sessizce. Elini dikkatlice kürek kemiklerimin arasına koyuyor ve son direncimin de kırıldığını hissediyorum.

Ember ve ben her zaman şimdiki kadar yakın değildik. Babamın geçirdiği kazadan sonra birbirimize daha da yakınlaştık; babam kötü bir durumdayken ve tüm dünyaya bir kez daha kızgınken birbirimize destek olduk. Onu anlayabilsek de, bu sefer bizim için kolay olmadı. Sadece birlikte üstesinden gelebildik.

O zamandan beri bizi birbirimize bağlayan şey başka biriyle asla yaşayamayacağım bir şey ve Ember omzumu sıktığında kelimeler ağzımdan dökülüyor. Ona her şeyi anlattım: Cadılar Bayramı partisini, James'in babasını ve oğlundan beklentilerini, James'in bu baskıdan ne kadar muzdarip olduğunu, Oxford'u ve onunla paylaştığımız her şeyi. Lydia'nın bize geldiği ve benimle Cyril'e gittiği akşam hakkında. Kokain çekip havuza atlayan James hakkında. Ve Elaine Ellington tarafından.

Ben konuşurken Ember'ın yüzünde çok çeşitli duygular uçuşuyor: şefkat, kızgınlık, şüphecilik, heyecan ve sonunda korkunç bir öfke. İşim bittikten sonra bir dakika boyunca kocaman gözlerle bana bakıyor, sonra tek kelime etmeden beni kollarına alıyor ve sıkıca sarılıyor. Günlerdir ilk kez ağlama dürtüsü hissetmiyorum. Bunun yerine, içimde fırtınalı duygularımı bastıran ve onu en azından biraz sakinleştiren sıcak bir şey yayılıyor.

"Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum," diye mırıldanıyorum Ember'ın omzunda. "Bir yandan, bunun onun başına gelmiş olmasının çok korkunç olduğunu düşünüyorum. Keşke onun yanında olabilseydim. Ama diğer yandan, onu bir daha asla görmek istemiyorum. Bana bunu yaptıktan sonra olmaz. Yanına gidip ona bağırarak isterdim ama yapamam çünkü onun ne kadar kötü biri olduğunu biliyorum."

Ember benden uzaklaşıyor ve derin bir nefes alıyor. Saçlarımı yanağımdan ve kulağımın arkasından tarıyor. Sonra sıcak elini nazikçe başımın üzerinde gezdiriyor. "Çok üzgünüm Ruby."

Sertçe yutkunuyorum ve tüm cesaretimi toplayarak şu sözleri söylüyorum. "Bu yüzden ondan nefret ediyorum."

Ember'ın yeşil gözleri şefkat ve sevgi dolu. "Ben de öyle." "Aynı zamanda, bunu yapmaya iznim olup olmadığını da merak ediyorum."

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Böyle hissetmek senin hakkın Ruby. Sanki böyle durumlar için sabit kurallar varmış gibi davranıyorsun ama yok. Ne hissediyorsan onu hissediyorsun."

Kararsızca homurdanıyorum.

"Ve eğer bazı günler James'in suratına yumruk atmak istiyorsan, bu tamamen meşrudur - o anda nasıl hissediyor olursa olsun," diye devam ediyor Ember sert bir tonda. "Sırf kötü bir durumdan geçiyor diye kendi duygularını onunkilere bağımlı hale getiremezsin. Bir pislik gibi davrandı ve bence bunu ona da söyleyebilirsin. Neden bahsediyorum - tüm dünyaya anlatmalısın."

Ember'ın sözlerini anlamam bir anımı alıyor. "Sadece," diye başlıyorum yavaşça, "hangi duygulara izin verirsem vereyim hiçbir şeyin değişmeyeceğini hissediyorum. Ya annesi yüzünden ya da beni aldattığı için canım yanıyor. Bu yüzden deniyorum-"

"... hiçbir şey hissetmemek," diye sessizce cümlemi tamamlıyor Ember. Başımı sallıyorum.

"Bu kulağa pek sağlıklı gelmiyor Ruby."

Aramıza sessizlik yayılırken ellerime bakıyorum.

Uzun bir süre sonra Ember iç geçirir. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum.

Sanırım ününü biliyorum, ama-" Başını sallıyor.

"Gerçekten yanlış filme girdiğimi düşündüm. Ş ö y l e y d i . Değiştirildi."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Neden sadece bana gelmediğini anlamıyorum. Benimle her şey hakkında konuşabilirdi. Konuşabilirdik-" Çaresizce omuzlarımı silkiyorum. James bana gelseydi ne yapardım hiçbir fikrim yok. Her halükarda bunların hiçbiri olmazdı. Bundan eminim.

"O gece istediği şeyin muhtemelen konuşmak olduğunu sanmıyorum," diye başlıyor Ember tereddütle. "Bana daha çok, kayıpları ne olursa olsun hayatını daha da mahvetmeye çalışmış gibi geliyor."

Kesik kesik nefes alıyorum.

"Neden böyle hissettiğinizi kesinlikle anlıyorum. Böyle hissetmen gayet normal. Bunu sana yaptığı için ben de ondan nefret ediyorum."

Ember kollarını tekrar bana doluyor ve bu sefer ben de onu aynı sertlikle geri itiyorum. "Teşekkür ederim Ember," diye fısıldıyorum.

Uzun bir süre sonra beni geri itiyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Baharat rafını işaret ediyor.

Duygularım hakkında daha fazla konuşmak zorunda kalmadığım için mutluyum, başımı sallıyorum. Yüz maskelerini takıyoruz ve sonra uygun müziği arıyoruz. Ember Michael Bublé Noel albümünde karar kılıyor ve birlikte rafı boyamaya başlıyoruz.

Ember bir ara, "Bu arada, şu ana kadar altı yüz sınırını aştım," diyor.

Tezahürat yapıyorum ve onu selamlıyorum. "Sen bir kraliçesin."

"Yaz tatilinde Londra'da çeşitli moda şirketlerine başvurmayı düşünüyorum." Ember bunu söylerken bana bakmıyor, kendini aslında uzun zaman önce boyanmış olan rafın üst köşesine veriyor. Yüz maskesi yüzünden yüzünü neredeyse hiç göremiyorum ama kızardığından eminim.

"Başvurmanıza yardım edeyim mi?"

Ember duraksıyor ve bana doğru bakmaya cesaret ediyor. "Yani bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı olumlu anlamda sallıyorum. "Yıllardır moda ile ilgili bir şeyler yapmak istediğini biliyorsun. Ne kadar erken başlarsan o kadar iyi olur."

Sessizce resim yapmaya devam ediyor.

Ona düşünceli bir şekilde bakıyorum. "Sorun nedir?" diye soruyorum.

Ember bir an tereddüt ediyor. "Sosyal ve çevre dostu ve aynı zamanda şık büyük beden modası üreten bir şirkette staj yapmayı çok isterdim," diye açıklıyor sonunda. "Ne yazık ki, tüm bu kriterleri karşılayan bir şey bulmak çok zor. Dolayısıyla, iyi ya da kötü, staj imkanı sunan herkese başvurmam gerekecek. Ama benim bedenimde kıyafet bile üretmeyen bir şirkette çalışmanın ne anlamı var merak ediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Evet, ama profesyonel deneyim kazanmak da önemli. Ve en azından her şeye bakabilir ve bir gün bunu nasıl farklı yapacağınızı düşünebilirsiniz."

"Yine de bu konuda karnım ağrıyor," diyor iç çekerek. "Acaba içgüdülerim beni vazgeçirmeye mi çalışıyor diye hep merak ediyorum."

"Belki de sadece heyecandandır. Sadece arkanızda çok sayıda insan olduğunu unutmayın. Blogunuzun çok sayıda okuyucusu var. Hepsi size ve vizyonunuza inanıyor."

"Bunu söylemeniz çok hoş."

"Bunu kibarlık olsun diye söylemiyorum. Ciddiyim. İleride kendi moda imparatorluğunuzu kuracağınıza ve onunla birlikte havalanacağınıza kesinlikle inanıyorum."

Ember kulaktan kulağa ısıldıyor - yüz maskesine rağmen ısıldayan gözlerinden anlayabiliyorum.

"Tatilden yararlanıp değerlendirilebilecek İngiliz şirketlerinin bir listesini yapabiliriz, ne dersiniz?" Fırçamı rafın iç kısmında gezdirirken soruyorum.

"Bu harika bir fikir. Hatta yakında etik olarak üretilen büyük beden modası için bir rehber yazmak istediğim için başladım."

Tam anlaşılmamızın yürürlükte olduğunu söylemek üzereydim ki yan garaj kapısı çalındı.

"Ruby?"

Ember ve ben donup kaldık. Annem burada ne yaptığımızı görmemeli. Kendine sır saklayamaz, özellikle de konu babama hediye almak olduğunda. Son yıllarda bunu birden fazla kez öğrenmek zorunda kaldık.

"İçeri girersen vay haline!" Ember panik içinde bağırıyor ve kafasını kapıdan içeri sokarsa annemin görmemesi için baharat rafının önüne hızlı bir adım atıyor.

"Bunu yapmak niyetinde değildim," diye boğuk bir sesle bağırdığını duyuyoruz. "Ruby, bir ziyaretçin var."

Ember ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz. "Lin, belki?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, Noel tatilini annesiyle birlikte Çin'deki akrabalarını ziyaret ederek geçirecek."

Ember'ın gözleri genişler. "Sence bu ...?" Adını telaffuz edemiyor ama yine de kalbim küt küt atıyor.

"Kim o, anne?" Yüksek sesle soruyorum.

"Dışarı çıkabilir misin? Seninle kapının arkasından konuşmak istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve ağızlığın bir halkasını kulağımdan çekiyorum, böylece yarıya kadar sarkıyor ve kendimi önemli bir ameliyata ara veren bir doktor gibi hissediyorum. Kapıyı hafifçe aralayıp içeri doğru ilerliyorum. Annem bana ve yüz maskesine kaşlarını kaldırarak bakıyor ve ben de onu parmak uçlarında durup kapıdaki aralıktan bir an için bakarken yakalıyorum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum.

"Kim o?" Sessizce sordum.

Bir andan diğetine, annemin yüzü tekrar ciddileşiyor. "Beaufort kızı."

Kalbim pantolonumun içine batıyor. Lydia'nın James'i burada aradığı geceden kalma bir dejavu hissi yaşıyorum. Yine kötü bir şey olmuş olamaz.

Bir daha olmaz. Lütfen, yine olmasın. "Nerede o?" diye sordum.

Annem koridoru işaret ediyor. "Oturma odasında. Bize ihtiyacın olursa diye baban ve ben mutfaktayız."

Başımı salladım ve yüz maskemi tamamen çıkardım. Temkinli bir şekilde koridordan geçip oturma odasına doğru yürüyorum. Bu kez kendimi destekliyorum, Ember'ın bilgece sözleri hala hafızamda taze.

Lydia eski çiçekli kanepemizde oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, bakışları oturma odasındaki masaya sabitlenmiş. Siyah pilili bir etekle bol dökümlü şifon bir bluz giymiş ve saçlarını her zamanki gibi at kuyruğu yapmış. Kıvrık saçlarından tek bir tanesi bile dışarı çıkmıyor, her zaman olduğu gibi Lydia her şeyinin mükemmel bir düzen içinde olduğu izlenimini veriyor.

Ancak gözlerindeki kayıtsız bakış aksini söylüyor.

"Merhaba," diyorum sessizce, çünkü onu korkutmak istemiyorum.

Lydia başını kaldırıyor ve kapıda beni görüyor. Yorgun bir şekilde gülümsemeye çalışıyor. "Merhaba Ruby."

Bir an ne yapacağım konusunda kararsız kaldım ama yanına gitmeye ve kanepede yanına oturmaya karar verdim. Havadan sudan konuşmak ve ona nasıl olduğunu ya da her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum. Bunun yerine bekliyorum.

Bir süre sonra Lydia sertçe yutkunuyor. "Bir şeye ihtiyacım olursa bana ulaşmamı söylemiştin."

Bir an şaşkın şaşkın ona bakıyorum, sonra hızla başımı sallıyorum. "Evet, tabii ki. Ne olursa olsun."

Sanki birini arıyormuş gibi belirsiz bir şekilde oturma odasının kapısına doğru bakıyor. Muhtemelen annemle babamın ya da Ember'ın içeri girip bizi dinlemesinden korkuyor. Ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Ne hakkında?" Sessizce sordum.

Lydia sesli bir şekilde nefes veriyor. Sonra tamamen dik oturana kadar sırtını kavislendiriyor. "Yarın jinekologla bir randevum var ve bana eşlik edecek birine ihtiyacım var."

Az önce ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Titrek bir nefes alıyor, dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve sonunda başını sallıyor. "Bunu bilen tek kişi sensin."

"Bir şey mi var? Herhangi bir şikayetiniz ya da başka bir şey var mı?"

Lydia başını sallar. "Hayır, bu sadece tedbir amaçlı bir muayene. Ama ben istiyorum ki... oraya yalnız gitmeyin."

Buraya gelip bunu söylemek için ne kadar çaba sarf ettiğini merak ediyorum. O ana kadar Lydia'nın gerçekten ne kadar yalnız hissettiğini fark etmemiştim. Onu korkuttuğundan ve heyecanlandığından emin olduğum bir doktor randevusuna onunla gitmesini isteyebilecek tek kişi benim.

Benim için onun sorusunun tek bir cevabı var ve bu cevap doğal olarak içimden geliyor:

"Elbette size eşlik edeceğim."

Tedavi odası her şeyden önce tek bir şeydir: steril. Duvarlar beyazdır ve tek bir tablo dışında resimsizdir. Odanın sol tarafındaki masanın arkasında panjurları çekilmiş geniş bir pencere, onun sağında ise önünde açık mavi bir perdenin takılı olduğu ve Lydia'nın hemen değişeceğinden emin olduğu bir köşe var.

Masadaki iki sandalyeye oturuyor ve doktor Dr. Hearst'ün ışık hızıyla bilgisayarına bir şeyler yazmasını izliyoruz.

Başlangıçta buraya Lydia ile gelmek biraz garipti. Ancak en sonunda bir doktor asistanı tarafından bir kaba işemesi istendiğinde, ikimizin de utanç için doğru zamanı kaçırdığımızı anladım.

Şimdi Lydia yanımda kareli atkısını çekiştiriyor, bir yandan da kapıya bakıp duruyor. Belki de ayağa fırlayıp kaçma fikriyle oynuyor. Bakışları benimkilere değdiğinde ona güvenle gülümsüyorum - ya da en azından gülümsemeye çalışıyorum. Buradaki görevimin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bu durumda arkadaşımın yapmasını istediğim şeyi yapıyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor çünkü Lydia'nın omuzları biraz gevşiyor.

Dr. Hearst bilgisayardaki kayıtları işini bitirdikten sonra ellerini önündeki masanın üzerine koyuyor ve biraz öne eğiliyor. Koyu renk saçları sıkı bir topuzla arkadan bağlanmış olmasına rağmen yüzü dostça görünüyor. Çok sayıda gülme çizgisi, sıcak kahverengi gözleri ve hoş, sakın bir sesi vardır.

"Bayan Beaufort, nasılsınız?" diye sorar.

Lydia'ya bakıyorum, o da doktora bakıyor.

Birdenbire histerik bir ses çıkarır, muhtemelen kahkaha gibi bir şey olması gerekir. Ancak hemen kendini toparlıyor ve hiçbir şey olmamış gibi boğazını temizliyor. "Oldukça iyi, sanırım."

Dr. Hearst anlayışla başını sallar. "Son muayenenizde kötü mide bulantısından şikayet etmişsiniz. Bugün nasıl görünüyor?"

"Daha iyi oldu. Bir haftadır tükürmek zorunda kalmadım. Ancak bazen uzun süre oturduktan sonra ayağa kalktığımda biraz ağrım oluyor. Bu normal mi?"

Dr. Hearst gülümser. "Endişelenecek bir şey yok. Anne bağları şu anda bebeğe yer açmak zorunda oldukları için çok geriliyor. Ağrı için magnezyum reçete edebilirim."

Lydia rahatlamış bir halde, "Tamam, kulağa hoş geliyor," diye cevap verir.

Konuşmanın ardından Dr. Hearst onu serbest kalması için perdenin arkasına gönderiyor. Ben sandalyemde oturuyorum ve muayene sırasında masanın üzerinde asılı duran tabloya bakıyorum. Birçok şekil ve rengin neyi temsil edebileceğini bulmaya çalışıyorum - ama hiç şansım yok. Sarı, kırmızı ve maviden oluşan vahşi bir demet ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf resimlerden biri. Acaba bir çocuk tarafından mı çizildi?

"Her şey olması gerektiği gibi," dediğini duyuyorum Dr. Hearst'ün. "Rahim ağzı sıkıca kapalı ve herhangi bir kramp veya kanama yaşamadığınız sürece iyi olmalısınız."

Lydia anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor, sonra tekrar giyinmesine izin veriliyor. Rahat bir nefes alıyorum. Bu kısmı halledecektik.

"Şimdi gelip bize katılabiliyorsunuz Bayan Bell."

Bu arada Lydia tedavi koltuğunun yanındaki kanepeye uzandı ve bluzunu yukarı kaldırdı. Parmakları çıplak karnının üzerinde duruyor ve artık belirgin bir şişkinlik görebildiğinizi fark ediyorum.

Lydia'nın gergin gülümsemesine karşılık vererek yanına bir sandalyeye oturuyorum. Doktor, ultrason makinesi olduğunu tahmin ettiğim bir makineyi yanımıza getiriyor.

"Bebeğinizi görmek istiyor musunuz, Bayan Beaufort?"

Lydia gözle görülür bir gerginlikle başını sallıyor ve ben de ona biraz daha yaklaşıyorum.

Doktor Lydia'nın karnına şeffaf bir jel sürüyor ve ardından ultrason makinesinin başlığını karnın üzerine bastırıyor. Büyülenmiş gibi ekrana bakıyorum, ama ilk başta siyah ve beyazın karmakarışık görüntüsünde hiçbir şey fark edemiyorum.

Beyaz. Ama Dr. Hearst yılmadan Lydia'nın cildinin üzerinden geçmeye devam eder ve bir noktada resim değişir. Yavaş yavaş daha netleşir ve ...

Nefesim kesildi. Yanımdaki Lydia yumuşak bir "Oh" çekti.

Ekranın sağ tarafında küçük bir kafa olduğundan oldukça eminim.

"İşte orada," diyor Dr. Hearst, parmağıyla resmi işaret ederek. Cihazı daha da hareket ettirdikçe bebek daha da netleşiyor. Artık minik kolları ve bacakları bile görebiliyorum. Bu çok, çok harika ve hayatımda gördüğüm en büyüleyici şey.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, bunun üzerine doktor bana gülümsüyor.

Lydia'ya bakmaya cesaret ediyorum. İnançsızlıkla ekrana bakarken gözleri kocaman.

Dr. Hearst aniden ekrana biraz daha yaklaşarak "Bekle," der. Bir an için sadece siyah-beyaz kaos tekrar görülebiliyor, sonra küçük balon yeniden beliriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Lydia kararsızca. Elimi omzuna koyuyorum. Doktorun tereddütü beni de tedirgin ediyor. Çocuk hareket etti, bunu çok net gördüm. Bize şimdi kötü haber veremez - şimdi olmaz. Lydia bununla başa çıkamaz.

"Bayan Beaufort, sizi tanıştırebilir miyim?" Dr. Hearst Lydia'ya bakıyor. Ekrandaki bir noktayı işaret ediyor. "Kardeşinin yanında biraz saklanıyor, o yüzden henüz çok iyi göremiyorsunuz."

Lydia'nın nefesi kesilir. Dr. Hearst ikinci küçük baloncucu yakınlaştırıp görüntüyü büyütürken Lydia sersemlemiş bir halde monitöre bakıyor. Hiçbir şey görmesem bile doğruyu söylediğini biliyorum.

İkizler.

Lydia sadece bir değil, iki çocuk bekliyor.

Şu anda aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Biraz beceriksizce omzunu okşuyorum, çılgınca söyleyecek bir şeyler arıyorum - Lydia aniden başını geriye atıp gülmeye başladığında.

Dr. Hearst ve ben, bu tepki için onu suçlayamayacağımızı söyleyen bir bakış alışverişinde bulunduk. Lydia muhtemelen şoktadır. Son birkaç haftada yaşadığı onca şeyden sonra, bir noktada delirirse hiç şaşırırmam.

Bir süre sonra nefesi kesiliyor ve başını bana doğru çevirerek, "Bu çılgınlık," diyor. "Bu çok kolay... Söyleyecek söz bulamıyorum."

Dr. Hearst cihazdaki birkaç düğmeye basıyor ve önce Lydia'ya, sonra bana gülümsüyor. İyi gelişmişler, her şey harika görünüyor. Ailenizde hiç ikiz gebelik oldu mu Bayan Beaufort?"

Lydia başını sallar ve aynı anda ekrana bakmaya devam eder.

Lydia'nın erkek kardeşinin görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalışarak, "Kendisi de bir ikiz," diye sessizce araya giriyorum. James'in artık kafamda yapacak hiçbir şeyi yok.

Dr. Hearst, "Korkmana gerek yok," diyerek Lydia'yı rahatlatmaya çalışıyor, ama bana öyle geliyor ki bu sözlerin hiçbiri Lydia'ya ulaşmıyor bile. "Seni daha yakından izleyeceğiz ve gebelik diyabetini önlemek için şeker yüklemesi testi öneriyorum. Sadece önünüzde bir randevu alın..." Sağlıklı beslenme ve yaklaşan muayeneler hakkında kısa bir konuşma yapıyor ama Lydia'nın artık onu dinlemediğini fark ediyorum.

Solgun yüzüne bakıyorum. Şu anda acilen onu biraz sakinleştirecek bir şeye ihtiyacı var. Ve bunu nasıl yapabileceğime dair kabaca bir fikrim var.

Yakut

Smith's Bakery dışarıdan pek bir şeye benzemiyor. Fırın, teraslı bir evin bodrum katında, en sevdiğim ikinci el dükkânı ile ne zaman önünden geçsem kapanan bir İtalyan paket servisi arasında yer alıyor. Fırının dış cephesi her yıl yeniden boyanıyor, ancak İngiliz havası nedeniyle boyalar haftalar sonra soyuluyor ve bina sanki yıllardır dışarıdan temizlenmemiş gibi görünüyor. Fırının el yazısı ile yazılmış yeşil-altın rengi yazısı, önünden geçerken her gün taze olarak hazırlanan lezzetleri görebileceğiniz büyük pencerenin hemen üzerine sabitlenmiştir. Ev yapımı beyaz ekmekten çörek ve rulolara, bakewell pudingi ve turtalara kadar kalbinizin istediği her şey burada.

"Ne zaman kendimi kötü hissetsem buraya gelirim," diyorum fırının girişine şüpheyle bakan Lydia'ya. Basamakları onun önünde çıkıyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum. Burada bile fırının hoş havası bize doğru akıyor ve taze pişmiş ekmek ve tarçın kokusu burnuma yükseliyor.

"Bu benim en sevdiğim koku," diyorum Lydia'ya. "Sıcak ekmek ve tarçın kokan bir parfüm olsaydı, tüm stoğu satın alır ve bir daha asla başka bir şey kokmayana kadar içinde yıkanırdım."

Lydia'nın ağzının kenarları hafifçe seğiriyor. En azından küçük bir kıpırdanma - Dr. Hearst'ün muayenehanesinden ayrıldığımızdan beri ilk.

Annemin iş arkadaşı Phil, biz tezgâha yaklaştığımızda bir müşteriye servis yapıyor. Arkasındaki duvarda, ekmek ve bagetlerin istiflendiği bir dizi ahşap raf var. Satış tezgâhının üzerinde, müşteri olarak tadabileceğiniz tereyağı sürülmüş ekmek parçalarının bulunduğu iki küçük sepet var. Geçerken iki tane çıkarıyorum ve birini ağzıma atarken diğerini Lydia'ya uzatıyorum.

"Deneyin," diyorum ağzım dolu bir şekilde. "Ekmek gerçekten çok lezzetli." Lydia tereddütle isteğimi yerine getiriyor.

Fırın küçük ve sıkışık. Aslında, oda bir kahve ile kendinizi rahat ettirmek için tasarlanmamıştır, ancak yine de iki masa vardır.

oturma yeri. Bir tanesi hamurun hazırlandığı mutfağın kapısının yanında, diğeri ise satış tezgahına o kadar yakın ki müşteriler biraz kalabalıklaştığında kaçınılmaz olarak ona çarpıyor.

Odanın arka tarafındaki küçük bankı ve yıpranmış ahşap masayı gösteriyorum. Lydia bankın üzerine kayarken fırının etrafına bakınıyor. Burası hakkında ne düşüneceğini bilemiyor gibi görünüyor. Neredeyse şüpheci bakışı bana annesini ve ilk karşılaştığımızda bana bakışını hatırlatıyor.

Anıyı kafamdan silkeliyorum. "Ne istediğini zaten biliyor musun?" diye soruyorum.

Lydia beni geçip kafasını eğerek çeşitli pastalara bakıyor. "Ne tavsiye edersiniz?"

"Benim favorim Bakewell pudingi."

"O zaman ben alırım."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve tam annem mutfaktan çıkarken tezgâha doğru yürüyorum. Beni görünce gülümsüyor ve üzerinde fırının yazısı olan çizgili gömleğinin üzerine giydiği önlüğüne ellerini siliyor.

"Merhaba anne, Lydia'yla geldim," diyorum hızlıca, başparmağımla omzumun üzerinden masamızı işaret ederek. "Zor bir gün geçirdi, ben de Bakewell pudingi ve sıcak çikolatanın onu neşelendireceğini düşündüm," diye fısıldıyorum, Lydia'nın beni duymamasını umarak.

"Bakewell pudingi ve sıcak çikolatanın yardımcı olamayacağı bir şey yok," diye cevaplıyor annem, bana komplocu bir bakış atarak.

"Teşekkür ederim anne."

Lydia'nın yanına dönüyorum ve karşısındaki sallanan sandalyeye oturuyorum. Çenesini elinin üzerine dayamıştı. "Annen ne zamandır burada çalışıyor?"

"Kendimi bildim bileli. Okuldan hemen sonra başladı."

Hafifçe gülümsüyor. "Çocukken çok havalı olmalı."

"Her zaman kurabiye vardı," diyorum kaşlarım titreyerek. Lydia'nın gülümsemesi biraz daha genişliyor.

"Daha sonra ne yapmak istediğini şimdiden biliyor musun?" Bir süre sonra soruyorum. Şimdi bakışları kararıyor. "Ne?"

"Lydia, bebeğin olacak diye tüm geleceğin mahvolacak diye bir şey yok."

Gözlerini indiriyor ve parmağını masanın üstündeki kıvrımlarda gezdiriyor. "Bebekler," diye mırıldanıyor uzun bir süre sonra.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Çocuk sahibi oluyorum diye geleceğim mahvolmuş değil. Çoğul." Gülümseme geri döndü, daha dar, ama yine de yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama birden ikimiz de gülmeye başlıyoruz, önce tereddütle, sonra daha yüksek sesle. Lydia ne yaptığına kendisi de inanamıyormuş gibi bir elini ağzına götürüyor. Bu da onun kahkahasını yarı boğuk bir homurtuya dönüştürüyor ve biz daha da çok gülmek zorunda kalıyoruz.

Tam o sırada annem elinde bir tepsiyle yanımıza geliyor ve önce dumanı tüten fincanları, sonra da iki pasta tabağını önümüze koyuyor. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor.

Lydia dudaklarını birbirine bastırır ve kendini tekrar kontrol altına alana kadar gözlerini kapatır. Sonra annesine bakar ve son derece sakın bir sesle, "Ruby ve ben sadece hayatın tuhaflıklarına gülüyoruz, Bayan Bell," der. Öne doğru eğilir ve burnunu dumanı tüten fincanın üzerine tutar. "Bu arada harika kokuyor."

Annem şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Sonra elini kaldırıp Lydia'nın kolunu okşuyor. Lydia'nın yakın zamanda annesini kaybettiğini biliyor ve onu tanıdığı için, ona sıcak çikolata ve kek getirmekten daha fazlasını yapmak istiyor. "Keyfini çıkarın."

Lydia bir sonraki müşteriye hizmet etmek için tezgâha geri dönerken anneme bakıyor. Sonra usulca iç çekiyor, içinde sıcak çikolata olan bardağı kendine yaklaştırıyor ve iki elini bardağın etrafına koyuyor.

"Eskiden hep Beaufort'ta tasarımcı olmak isterdim" diye yanıtlıyor sorumu.

"Yapabilirsin..." demek istiyorum ama Lydia'nın bir bakışı beni susturmaya yetiyor.

Kaşığı alıyor ve sıcak çikolatayı birkaç saniye karıştırıyor. "Geçmişte, yaratıcılığımı Beaufort'a getirmekten daha iyi bir şey hayal edemezdim, ancak annem ve babam fikirlerimin çok modern olduğunu ve yeterince geleneksel olmadığını düşünüyorlardı" diye devam ediyor. "Onlarla sürekli çatışıyordum çünkü benim için planladıklarından daha büyük bir rol oynamak istiyordum. James'in aksine, şirketin başına geçmeyi gerçekten çok isterdim. Ama onun için her zaman sadece o vardı. Bu doğduğumuzdan beri belliydi.

İkimizin de ne istediğinin önemi yok." Kaşığı fincandan çıkarıp ağzına götürüyor. Sonra zevkle iç çekiyor.

"Bu baskının merhametine kalmış olmanızdan nefret ediyorum. Hâlâ da öylesin. Bunun çok zor olacağını hayal edebiliyorum," diye mırıldanıyorum ve kendimi çikolatama veriyorum. Sıcaklık inanılmaz derecede iyi geliyor ve soğuk parmaklarım yavaş yavaş tekrar çözülüyor.

Lydia o kadar üzgün ve umutsuz görünüyor ki onu kollarıma almak istiyorum. "Ailemize dışarıdan baktığınızda, annem ve babam bizi her şeyden çok seviyor ve bizim için her zaman en iyisini istiyor gibi görünüyor. İstiyorlar. Her neyse." Boğazını temizliyor. "Böyle büyüdüğüm için şikâyet edemem. Bunu yapmaya hakkım yok. James sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ama... yanlış giden bazı şeyler var ve bunlar geri alınamaz."

Kaçınılmaz olarak, babasını mı kastettiğini merak ediyorum. Ve acaba sadece işine gelmeyen bir şey olduğunda James'e mi yoksa Lydia'ya da mı şiddet uyguluyor? Eğer durum ikincisiyse, onlar için daha da endişeleniyorum.

"Bana sadece birkaç şey söyledi," diyorum kaçamak bir şekilde.

Lydia'nın onu bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığını bilmeme rağmen, bana ne sır verdiğini söyleyemem. Yaşanan onca şeyden sonra bile onu bu şekilde kandıramam.

"Daha iyi bu arada. Cenazeden beri hiçbir şey içmedi.

Bunun yerine, artık ele geçirilmiş bir erkek gibi antrenman yapıyor."

Gözlerindeki boş bakışı hatırlıyorum. James'in gözyaşlarını. Bana nasıl sarıldığını. Elindeki çürükleri ve sıyrıkları.

"Peki ya onunla baban arasındaki şey?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Kavgayı biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Babam hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Neredeyse hiç evde olmuyor ve evde olduğunda da James'i Beaufort yönetim kuruluyla yapacağı toplantılara hazırlamak için ofisine çağırıyor."

Bir yandan James ve babası arasındaki ilişkinin daha fazla tırmanmamasına sevindim, ancak diğer yandan James'in şirket hakkında neler hissettiğini ve Beaufort'ta çalışmanın onun için nasıl bir yük olduğunu da biliyorum. Her şey beklediğinden daha erken başladığı için onun adına üzülüyorum.

"Belki bunu atlatabilirsin Ruby."

Lydia'nın turkuaz mavisi gözlerine bakıyorum. Tıpkı James'in gözlerine benzeyen gözlerine.

Yorgun bir şekilde başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç istemiyorum."

Bunu ilk kez söylüyorum. Ama gerçek bu. James ve benim yaşadıklarımızı geride bırakabileceğini hiç sanmıyorum. Ve bunu hiç istemiyorum. Özellikle de gelecekte başıma gelecekleri düşündüğümde. Tüm hayallerimin üzerinde bir gölge varmış gibi görünüyor ve bunun tek nedeni onları James'e emanet etmem ve sonrasında onun tarafından çok incitilmem.

Lydia nazikçe, "Deneyebilirsin," diyor ama ben yine başımı sallıyorum.

"Annenizin ölüm haberinin onu yoldan çıkardığını anlıyorum ama-" Çaresizce omuzlarımı kaldırıyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yaptığı şey için ondan nefret ediyorum."

"Yine de sana ihtiyacı olduğunda oradaydın. Bunun bir anlamı var, değil mi?"

Çikolatayı karıştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Onu hâlâ önemsiyorum, evet. Ama aynı zamanda, hiç kimseye bu kadar kızgın olmamıştım. Ve bu öfkenin öylece buharlaşıp gideceğini sanmıyorum."

Sessiziz. Fırının bip sesi bana birkaç dakika öncesine göre çok daha yüksek geliyor, tıpkı kapıdaki müşterilerin gelip gittiğini duyuran küçük zil gibi.

"Doktora yalnız mı gitmeliydim?" diye soruyor Lydia birden.

Başımı iki yana salladım. "Hayır!"

Lydia'nın yanaklarında bir kızarıklık beliriyor ve aniden neredeyse utangaç görünüyor. Şu anda aklından neler geçiyor merak ediyorum. "Bu konuda ne hissettiğini bilseydim, teklifine geri dönmezdim. I-"

"Lydia," diye yumuşak bir sesle sözünü kesiyorum ve masanın öbür ucundan elini uzatıyorum. Gözleri açılıyor ve iç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyor. "Sana söylediklerimde ciddiye. Senin için orada olmak istiyorum. Arkadaşlığımızın James'le hiçbir ilgisi yok. Anlaşıldı mı?"

Bana tekrar bakıyor ve sanırım gözlerinde şüpheli bir parıltı görüyorum. Sözlerime cevap vermiyor ama elimi kısa bir süre sıkıyor. Ve bu fazlasıyla yeterli.

James

Rage Against The Machine'in ham gitar sesleri bir saatten fazladır kulaklarımda çınlıyor ve tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Yine de yeterli değil.

Çoklu spor aletinin önünde duruyorum, tepesine karabinalarla tutturulmuş kısa çubuğu tutuyorum. Dirseklerimi vücuduma yakın tutuyorum ve ön kollarımı yukarı kaldırıyorum, sonra tekrar tekrar aşağı uzatıyorum. Alnımdan tişörtüme ter damlıyor ve kol kaslarım titriyor ama umurumda değil. Sadece devam ediyorum. Bir noktada o kadar yoruluyorum ki kafamın içinde sadece yüksek ve anlamsız bir ses var ve Beaufort, annem ya da Ruby ile ilgili düşünceler sessizliğe gömülüyor. Kollar için üniteyi tamamladıktan sonra çoklu spor aletinin minderine oturuyorum. Direkleri tutuyorum ve yavaşça ileri doğru itiyorum. Yavaş bir tempoda bırakırken göğüs kaslarımda bir çekilme hissetmeye başlıyorum.

Spor salonunun kapısının açıldığını ancak Lydia kollarını kavuşturmuş bir şekilde önüme dikildiğinde fark ediyorum. Ablam yukarıdan bana bakıp bir şeyler söylüyor ama kulaklarımdaki gürültüden onu duyamıyorum. Yılmadan egzersize devam ediyorum. Lydia bana doğru eğiliyor, bu yüzden ona bakmaktan başka çarem yok. Dudakları yavaşça başka bir kelime oluşturuyor - ve bunu anlamak için duymama gerek yok.

Salak.

Yine ne yaptığımı merak ediyorum. Cenazeden bu yana evden neredeyse hiç çıkmadım ve bir damla alkole dokunmadım. Özellikle karanlık düşünceleri durduramadığım anlarda bunu yapmakta zorlandım. Ama annemin cenazesinde titreyen bedeni bana bir kardeş olarak görevimin onun yanında olmak olduğunu hatırlatan Lydia için de sebat ettim. Bu yüzden şu anda neden kızarmış yanaklarla önümde durduğunu ve benimle enerjik bir şekilde konuştuğunu açıklayamıyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki, gümbür gümbür müzikle birlikte ağız ağıza konuşması kulaklarımda oldukça eğlenceli bir görüntü oluşturuyor. Neredeyse dudak senkronizasyonu yapıyor gibi görünüyor.

Birden Lydia öne doğru bir adım atıyor ve kulağımdan bir kulak tıkacı çıkarıyor. "James!"

"Sorun nedir?" Ona soruyorum ve ikinci fişi de çıkarıyorum. Bu ani sakinlik bana tehditkâr geliyor. Son zamanlarda etrafımda hep seslere ihtiyaç duyuyorum, çünkü aksi takdirde düşünmeye başlıyorum.

"Seninle Ruby hakkında konuşmak istiyordum."

Ellerimi parmaklıklardan çekip havluma uzanıyorum. Önce yüzümü, sonra da terin biriktiği boynumu siliyorum. Lydia'ya bakmaktan kaçınıyorum.

"Ne dediğini bilmiyorum-

" "Hadi, James."

Sanki çok sıkı bağlanmış ve boynumu sıkı bir kravat takıyormuşum gibi hissediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Lydia başını sallayarak bana bakıyor. Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrılmış ve kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş. Şu anda bana annemi o kadar çok hatırlatıyor ki bir an için bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. Havluya bakıyorum ve çoktan kurumuş olmalarına rağmen ellerimi havluya siliyorum.

"Sana yardım etmeyi çok isterim. Sana."

Buna sadece acı acı gülebiliyorum. "Biz diye bir şey yok Lydia. Ve bu hiç olmadı. Her şeyi berbat ettim."

"Eğer ona açıklarsan-" Lydia tekrar başlıyor ama sözünü kesiyorum.

"Açıklamamı duymak istemiyor. Ve bunun için onu hiç suçlayamam."

Lydia iç geçirir. "Hâlâ bir şansın olduğuna inanıyorum. Keşke kendini buraya hapsedip kendine acımak yerine bu şansını değerlendirebilsen."

Ruby'nin mesajını hatırlıyorum:

Yapamam.

Tabii ki yapamaz. Başka bir kızı öptüm ve bu affedilemez. Ruby'yi sonsuza dek kaybettim. Ve Lydia'nın şimdi buraya gelip beni tam tersine ikna etmeye çalışması beni öldürüyor. Kendimi kapatmak ve dikkatimi dağıtmak istedim ama bu artık mümkün değil. Yavaş ama emin adımlarla, öfke bedenime geri dönüyor. Annemin ölümüne öfke, babama öfke, kendime öfke - ve tüm dünyaya öfke.

"Neden umursuyorsun?" diye soruyorum. Parmaklarım havlunun havlu kumaşına kramp giriyor.

"Sen benim için önemlisin. Senin acı çektiğini görmek istemiyorum, lanet olsun. Hayal etmesi bu kadar zor mu?"

"Ruby beni geri istemiyor ve ben de kesinlikle kendimi ona zorla kabul ettirmeyeceğim. Bu arada sen de yapmamalısın." Ayağa kalkıyorum ve aramızın arka tarafını görebildiğiniz geniş panoramik pencerenin önüne yerleştirilmiş iki koşu bandına gitmek istiyorum. Ama fazla uzaklaşamıyorum - Lydia beni dirseğimden tutup geri çekiyor. Etrafindan dolanıyorum ve ona öfkeyle bakıyorum.

"Bana öyle bakma. Sonunda yeniden kendin olmanın zamanı geldi," diye tıslıyor. Sonra parmağıyla göğsüme sertçe vuruyor. "Her şeyi ve herkesi kendinden uzaklaştıramazsın."

"Seni kendimden uzaklaştırmayacağım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "James-"

Okulda ve ailemle yaptığım resmi görüşmelerde her zaman ikinci yüzüm olan soğukluk maskesini takmaya çalışıyorum. Ama karşımda duran Lydia. Ondan hiçbir şey saklamak zorunda kalmadım ve bu yüzden başarılı olmak istemiyorum. Hayal kırıklığına uğrayarak havluyu bir kenara attım.

"Benden ne duymak istiyorsun Lydia?" Güçsüzce sordum.

"Bunu birlikte atlatacağız. Sen ve ben. Tıpkı her zaman olduğu gibi." Yutkunuyor ve koluma hafifçe dokunuyor. "Ama benimle dürüstçe konuşamazsan ve bu şekilde geri çekilirsen, işe yaramayacak."

Küçümseyerek homurdanıyorum. "Benimle her şey hakkında konuşuyormuş gibi yapıyorsun. Sanki ikimiz arasında en açık insan senmişsin gibi. Her zaman senden bir şeyler koparmak zorunda kaldım. Sutton'la olan ilişkini sadece yakalandığın için öğrendim." Elini ittim ve soğuk bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Annem öldü diye dünyanın geri kalanına karşı birbirimize komplo kurmak zorunda değiliz. Bizi hiç olmadığımız bir şey haline getirme Lydia."

İrkildi ve bir adım geri çekildi. Ona bir kez daha bakmadan arkamı dönüyorum ve yürürken kulak tıkaçlarını kulaklarıma geri tikiyorum. Kız kardeşim başka bir şey söyleyecek olsa bile duymayacağım. Gürültülü gitar riffi dünyanın çirkin gerçekliğini bastırıyor.

Yakut

James'in anısı haftalar süren sessizlikten sonra bile hala o kadar canlı ki sanki her şey dün olmuş gibi hissediyorum. Kötü uyuyorum. Onun fotoğraflarını bilgisayarımdan siliyorum, ancak bir gün sonra onları kaydediyorum ve parmağımı bir psikopat gibi James'in gülümseyen ağzının üzerinde gezdiriyorum. Aynı zamanda kendimi yalancı gibi hissediyorum çünkü Lydia'ya onu geri istemediğimi söyledim ama vücudum açıkça aynı fikirde değil.

James'i
özledim.

Bu çok
saçma.

Saçma ve delice.

Ve bunun için kendimi tokatlayabilirim. Kalbimi kırdı, lanet olsun. Böyle bir şey yapan birini kesinlikle özlememeliyim.

Noel gelip geçiyor ve ben hayatımda ilk kez tatillerden hiç keyif alamıyorum. İzlediğimiz filmler bana renksiz geliyor ve dinlediğimiz şarkıların hepsi aynı. Annem ve babamın yemek yapmak için çok çalıştıklarını bilmeme rağmen, yemeklerin tadı yavan geliyor. Daha da kötüsü, akrabalarım bana neden bu kadar depresif olduğumu ve bunun doğum günümde bana bu güzel çantayı veren çocukla bir ilgisi olup olmadığını sorup duruyor. Bir noktada artık dayanamıyorum ve tek başıma odama çekiliyorum.

Yılbaşı gecesi yaklaştığında, bir dakika daha böyle devam edemeyeceğime karar veriyorum. Bu şekilde hissetmekten yoruldum. Ben her zaman yeni başlangıçları dört gözle bekleyen pozitif bir insan oldum. James'in bu tavrımı benden almasına izin vermeyi reddediyorum.

Daha fazla uzatmadan duşa girdim, en sevdiğim kıyafetlerimden birini giydim - dar ekose bir etek ve bol, krem rengi bir bluz - yeni bullet journal'ımı aldım ve Ember'a ve aileme Yeni Yıl kararlarımı duyurmaya kararlı bir şekilde aşağı indim.

Ama oturma odasına girdiğimde donup
kaldım. "Burada ne yapıyorsun?" Şaşırarak
sordum.

Ember, az önce bardaklarla renkli şemsiyeler dağıtan Lin gibi irkilerek bana doğru geliyor. Lydia da aniden durdu.

hareket - ama elindeki flama kendini bağımsız hale getiriyor ve kendi kendine yuvarlanıyor. Sessizce, üzgün küçük bir yığın halinde yere düşmesini izliyoruz.

Sonra Ember önümde birikiyor. "Neden o kadar gün varken bugün kabuğundan çıkıyorsun?" diye soruyor öfkeyle. "Odanı ne zaman terk edeceğine göre saati ayarlayabilirsin - ve şu anda, senin için sürpriz bir kız gecesi planladığımda, daha erken iniyorsun. Bu çok kolay... Dostum, Ruby!"

Üçü arasında bir ileri bir geri bakıyorum. Sonra dudaklarıma yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Yılbaşı gecesini birlikte mi kutluyoruz?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Lin gülümsememe karşılık veriyor. "Planımız buydu."

Farkına vardığımda Ember'a sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum omzunda. "Sanırım şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu." Ember'ın bunu biliyor olması, beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığını bir kez daha gösteriyor.

"Belki bununla seni biraz mutlu edebilirim diye düşündüm," diye fısıldıyor kız kardeşim sırtımı okşayarak.

Başımı sallıyorum. Tüm bunlar James'in başına geldiğinden beri ilk kez içten bir sevinç duyuyorum. Lin ve Lydia'ya da "Teşekkür ederim," diyorum ve birbiri ardına sıkıca sarılıyorum. "Çok memnun oldum."

Sonra kalan flamaların serilmesine ve pembe altın konfetilerin dağıtılmasına yardım ediyorum. Ember bir zamanlar bit pazarından aldığımız iki eski kutuyu dizüstü bilgisayarına bağlıyor ve uygun bir çalma listesi ararken bana gecenin planının nasıl görüldüğünü anlatıyor. Belli ki üzerinde çok düşünmüş ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış, bunun için kollarımı ikinci kez boynuna dolamak istiyorum. Ama kendimi tutuyorum ve onun yerine kanepeden onu dinliyorum.

"Önce geçen yılki en iyi anlarımızı yazalım ve birbirimizle paylaşalım diye düşündüm. Sonra bir film izleriz - hangisini izleyeceğimize hemen karar veririz - ve bu patlamış mısır dağını yeriz." Oturma odasındaki masanın üzerinde duran kocaman bir kaseyi işaret ediyor. Babam genellikle büyük aile toplantılarında yanında getirdiği kat kat salatayı yapmak için kullanır. Şimdi ağzına kadar patlamış mısırla dolu, tereyağlı tatlı kokusu tüm oturma odasını dolduruyor. Ağzım sulandı.

"Sonra ana yemeği yiyoruz," diye devam ediyor Ember. "Babam hepimiz için kiş yaptı. Sonra tatlı var ve sanırım Ruby'nin en sevdiği

parça."

Lin, içinde küçük kitaplar ve birkaç kalem görebildiğim yarı şeffaf bir çanta tutuyor.

Düşünmek zorundaymışım gibi bile davranmıyorum. "2018 için kararlarımızı yazıyoruz!"

Ember gülerek başını sallıyor. "Gece yarısı olur olmaz muhtemelen ya yemek komasına gireceğiz ya da dans partisi vereceğiz."

"İkisinden biri, kesinlikle," diyor Lydia ve bir avuç patlamış mısır alıyor. İlk küçük topu ağzına atıyor ve dudaklarına hafif bir gülümseme geliyor. "Kulağa hoş bir plan gibi geliyor, değil mi Ruby?"

"Güzel plan mı? Bu uzun zamandır duyduklarımın en iyisi. Teşekkürler çocuklar." Sonra oturma odasındaki masanın etrafında yere uzanıp rahatımıza bakıyoruz. Lin, etkinlik komitesindeki beyin fırtınası seanslarımızda genellikle kullandığımız ve okuldan gizlice kaçırdığı birkaç büyük kâğıt getirmiş. Bir yandan Keaton Henson'ın çalma listesi çalarken önümüze yaydık.

"Tamam," diye başlıyor Ember. "Bu yılki en önemli olaylarımdan biri blogum üzerinde çalışmak ve pek çok yeni insanın katılmasını sağlamaktı." Her şeyi not defterine not ediyor.

"En önemli olaylarımdan biri de annemin galerisinin nihayet yeşillenmesi oldu. Şu anda çok iyi gidiyoruz ve umarım gelecek yıl da böyle devam eder," diyor Lin, bizim yerimize elindeki kalemi düzelterek. Bizimle bu kadar özel bir şeyi paylaşmasına şaşıyorum.

O ve Lydia birbirlerini çok iyi tanımıyorlar ve bu durumdan rahatsız olmalarını anlayabilirim. Ancak, ikisinde de durum böyle görünmüyor, bu da beni çok mutlu ediyor.

"Galerinize daha önce de gelmiştim," diyor Lydia aniden. "Annemle birlikte."

Lin şaşkınlıkla bakar. "Gerçekten mi?"

Lydia başını sallıyor. "Gerçekten çok güzel ve son derece şık. Gelecek yıl işlerin daha da iyi gitmesi için dua ediyorum. Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum, özellikle de sıfırdan başlamak zorunda kaldığınızda."

Lydia boğazını temizlemeden önce ikisi de gülümsüyor. "Ocak ayında annemle Alpler'e kısa bir seyahate çıktık. Bir sağlıklı yaşam otelinde kaldık ve gerçekten iyi vakit geçirdik - sadece ikimiz. Bunu uzun zamandır yapmamıştık. Sanırım bu yılki en iyi anım bu."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyorum sessizce ve elimi bir anlığına dizine koyuyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum ama açık sözlülüğünü ne kadar takdir ettiğimi ona göstermek istiyorum.

"Ya seninle Ruby?" diye sorar Lin.

Bir an için kafam bomboş ve notuma ne yazacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama sonra yılı ay ay gözden geçiriyorum ve genel olarak ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. James'le yaşadığım olaydan bu yana üzgün olsam da, sadece Eylül ayından bu yana minnettar olabileceğim çok şey oldu.

Etkinlik ekibinin başına geçtim, okulda harika notlar aldım ve Oxford'a davet edildim. Lin'i daha iyi tanıdım, Ember ile yakınlaştım ve hatta yeni bir arkadaş edindim. Ve hayatımda ilk kez aşık oldum.

James ve benim için ne kadar kötü bitmiş olursa olsun... konuşmalarımızı, telefon görüşmelerimizi ve paylaştığımız anıları düşündüğümde hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum. Aksine, bu deneyim aynı zamanda yılımın en önemli olaylarından biri. Artık her şey bitmiş olsa bile.

Sertçe yutkunuyorum ve önümdeki masanın üzerinde duran beyaz kâğıda bakıyorum.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bence Oxford gezisi en güzeliydi. Uzun zamandır ailemle birlikte orada yürüyüşe çıkmayı hayal ediyordum. Ve sonra orada olmak... Bunu sonsuza dek hatırlayacağım," diyorum kısık sesle ve sonra kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Orası bir peri masalına benziyordu," diye ekliyor Ember.

Başımı sallıyorum, küçük bir balon çiziyorum ve içine Oxford Gezisi yazıyorum.

Bundan sonra buzlar kırılmış gibi görünüyor. Kendimize bu yıldan hatırladığımız en küçük ve en garip olayları anlatırız. Örneğin, Lin bininci müşteri olduğu için bir süpermarkette bir buket çiçek kazandı ya da Lydia'ya tatlı bir şeyler alabilmesi için yaşlı bir kadın tarafından bir pound verildi.

Bir noktada, ruh halimiz artık başlangıçta olduğu kadar depresif değil. Aksine, birlikte gülüyoruz ve bana öyle geliyor ki dördümüz yıllardır bu takımyıldızında birlikte vakit geçiriyoruz. Saat sekiz civarında babam ve annem arkadaşlarına gitmek üzere bizimle vedalaşıyorlar. Bu akşamı odamdan çıkıp arkadaşlarımla geçirdiğim için ne kadar rahatladıklarımı görebiliyorum.

Ember bu filmi Noel için istemişti çünkü Rebel Wilson'ın harika olduğunu düşünüyordu ve iki saat sonra jenerik akmaya başladığında nedenini anladım. Lydia bile bazı noktalarda yüksek sesle gülmek zorunda

kaldı - her ne kadar

Her seferinde sanki bu sesi kendisinin çıkardığına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Jenerikte bile, babamın kişiyle olan ilişkisini kavırıyoruz.

"İyisin Ruby." Lin kiş dolu bir çatalı Ruby'nin yüzünün önünde tutuyor ve dikkatle bakıyor. "Annen bir fırında çalışıyor, baban da aşçı. Senin yerinde olsaydım, yedinci cennette olurum. Aşçımızı özledim."

"Bir zamanlar aşçınız mı vardı?" diye soruyor Ember kocaman gözlerle.

"Evet," diyor Lin, sanki doğal bir şeymiş gibi omuzlarını silkerek. "Ama sonra bizim için her şey değişti ve önce tüm temel bilgileri öğrenmem gerekti. Annemin yemek pişirme becerileri de biraz paslanmıştı ama yine de büyükannesinden bildiği pek çok harika Çin tarifini bana öğretti. Bu arada birlikte yemek yapmaktan gerçekten keyif alıyoruz."

Kışten bir ısırik alıyorum ve ağzımda erimesine izin veriyorum.

"Yapabildiğim tek şey çırpılmış yumurta," diyor Lydia düşünceli bir şekilde. "Bu senin için inanılmaz bir değişim olmalı."

Lin kısa bir an için Lydia'nın sözlerine şaşırmış gibi görünüyor, sonra hafifçe gülümsüyor. "Geriye değil, sadece ileriye bakmayı öğrendim." Çatalı boş tabağa koyar ve tabağındaki son kırıntıları parmaklarıyla toplar. Sonra çantalardan birini alıp yukarı kaldırıyor. "Bu arada, bunu şimdi yapmalıyız. Saat neredeyse on oldu."

Lin küçük kitapları bize uzatırken, "Ne kadar güzel," diyorum. Sade ve ince altın desenli siyah bir kapağa, noktalı kremsi beyaz sayfalara ve iki kurdeleye sahipler - tam da en sevdiğim şekilde.

"Bu benim ilk bullet journal'ım olacak," diyor Lydia, önce kitabına sonra da biraz şaşkın bir şekilde bize bakarak.

Ember boş tabaklarımızı üst üste koyup kenara itiyor, ardından hepimizin ekrana bakabilmesi için dizüstü bilgisayarını oturma odasındaki masanın ortasına koyuyor. "Aslında oldukça basit," diyor. "Her yıl yeni yıl arifesinde kararlarımızı yazarız." Kitabını açıyor ve ilk sayfayı işaret ediyor. "Ve yapmamız gereken ilk şey başlığı tasarlamak."

Birlikte internette beğendiğimiz yazı tiplerini arıyor ve onları izlemeye ya da kendimizi onlara yönlendirmeye çalışıyoruz. Çoğunlukla sessizlik içinde çalışıyoruz, tek ses kalemlerimizin kağıt üzerindeki sesi ve arka plandaki yumuşak müzik.

Ancak kendimi manşetimin son detaylarına adayıp önümüzdeki yılın rakamını açık gri ile çizerken, kalbim aniden

tekrar ağırlaşır. Gelecek yıl bu zamanlar her şey farklı olacak:

Sadece yedi ay sonra -umarım- Maxton Hall College'dan diplomamı cebime koymuş olacağım. Ondan sonra da -umarım- Oxford'da okuyacağım. Yeni hocalarım ve yeni öğrenci arkadaşlarım olacak. Yeni bir ortamda bir yurt odası ve yeni arkadaşlar.

Yeni, heyecan verici bir hayat.

James Beaufort'suz bir hayat.

Bu düşünce aniden aklıma geliyor ve düşündüğümünden daha fazla canımı yakıyor ama onu bir kenara itmeye çalışıyorum. Bir kalem kapıyorum ve yazmaya başlıyorum:

Niyetler:

- Okuldan mezun olmak•
- Oxford
- Annem, babam ve Ember ile yakın temas halinde olmak• En az bir yeni arkadaş bulmak
- Artık başkalarının benim hakkımda ne düşüneceğini çok fazla düşünmüyorum

Ancak maddeleri birbiri ardına yazarken, bunun doğru gelmediğini fark ediyorum. Bu liste yeterince dürüst değil ve kendimi dinlersem nedenini biliyorum.

Geçen yıl ilk kez aşık oldum - ve kalbim olabilecek en kötü şekilde kırıldı. Bu mesele öylece silinip atılamaz. Bunu hazmetmem biraz zaman alacak. Çünkü aşk acısı yeni bir yıla girdiniz diye ortadan kalkmıyor.

Şimdiye kadar James'i görmek istememiştim. Bir noktada onu unutabileceğime dair bir umudum vardı. Ama şimdi fark ediyorum ki aramızdaki bu mesele çözülmediği sürece kararlarımı yazamam. Ona söylemek istediğim çok fazla şey var. Ve bunu yapana kadar yeni yıla başlayabileceğimi sanmıyorum. James düşüncelerimde, duygularımda ve hayatımda bu kadar büyük bir yer kaplamaya devam ederse yeni bir başlangıç yapamam.

"Ruby?" Lin'in sesi sanki çok uzaklardan kulağıma ulaşıyor. Ona bakıyorum ve bir karar veriyorum.

Ancak bunu uygulamaya koymadan önce Yeni Yılı arkadaşlarımla kutlayacağım.

James

Yılbaşı geceleri bizim için genellikle efsanevi geçer. Önceki yıllarda ya göl kenarında bir villa kiraladık ya da Londra'da aylar öncesinden rezerve edilmiş partilerde kutlama yaptık. Sabah saatlerine kadar içtik ve etrafımızdaki her şeyi unuttuk.

Bu yıl yılbaşı gecesini evde yalnız geçireceğim.

Babam nerede? Hiçbir fikrim yok. Çalışanlarımız bu gece izinli ve Lydia bir arkadaşının evinde. Kiminle olduğunu söylemedi. Birkaç gün önceki tartışmamızdan beri beni görmezden geliyor ve sadece mecbur kaldığında benimle konuşuyor.

Wren bu yıl da onunla ve çocuklarla gitmem için beni birkaç kez ikna etmeye çalıştı, ancak bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Kendimi Londra'da bir kulüpte sağır edici bir müzik ve şampanya eşliğinde otururken hayal etmek bile ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Eskisi gibi devam edemem. Hayatım yılın son çeyreğinde yüz seksen derece değiştikten sonra olmaz. İçim eskisinden tamamen farklı görünürken olmaz.

Akşamı dizüstü bilgisayarımda Kenya savanasındaki vahşi hayvanlarla ilgili belgeseller izleyerek ve paket servisten gelen karton kutulardaki patates kızartmalarını ve kebapları yiyerek geçiriyorum. Bazen beş dakikalığına da olsa dikkatimi dağıtmayı başarıyorum. Ama çoğu zaman Ruby'yi düşünüyorum.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, birlikte yeterince anı biriktirmemiş olmamızın ne kadar sinir bozucu olduğunu fark ettim. İkimize ait hiçbir fotoğraf yok, birlikte yaşadıklarımızı bana hatırlatacak hiçbir şey yok. Geriye kalan tek şey onun doğum günü için yaptığım çanta. Hâlâ masamın yanında duruyor ve her gün benimle alay ediyor. Kaç kez elime alıp Ruby içinde bir şey unutmuş olabilir mi diye baktığımı sayamıyorum. Bir not ya da onu gerçekten kullandığını ve bundan mutlu olduğunu gösteren herhangi bir şey.

Anılarımın yavaş yavaş solmaya başladığını hissediyorum. Ruby'nin tenini tenimde hissetmek, konuşmalarımız, kahkahaları. Her şey gittikçe daha belirsiz ve soyut hale geliyor, burada olduğu ve beni rahatlattığı gün bile. Hâlâ aklımda olan ve kafamda tekrar tekrar çalan tek şey, beni Elaine ile birlikte gördüğünde yüzünde beliren ifade. Onu asla unutmayacağım. Alkol ve uyuşturucu bulutu içindeyken bile bana yaptıklarını asla unutmayacağım. Hem o anda, hem de sonraki günlerde.

Aslında planım yeni yıla uyuyarak girmekti ama saat biri geçti ve ben giderek daha fazla uyanıyorum. Daha fazla uzatmadan tekrar spor salonuna gitmeye karar verdim. Belki koşu bandında geçireceğim bir saat sadece bedenimi yormakla kalmaz, aynı zamanda kafamı da susturur.

Spor kıyafetlerimi giyiyorum, koşu ayakkabılarımı giyiyorum ve öğleden beri masamın üzerinde fark edilmeden duran iPhone'umu alıyorum. Kulaklıklar hala takılı ve her zaman olduğu gibi önce onları özmem gerekiyor. Tam kulağıma takmak üzereyken koridorda birinin yürüdüğünü duyuyorum.

Lydia muhtemelen eve dönmüştür.

Ona mutlu yıllar dilemek için kapıyı açıyorum ve donup kalıyorum. Kız kardeşim koridorda yalnız değildi.

Gözlerimi ovuşturuyorum çünkü rüya gördüğümü sanıyorum - ama hayır. Elimi tekrar bıraktıktan sonra hala iki kişi görüyorum.

Ruby bizim koridorda duruyor.

Kolunun altına koyu mavi bir top sıkıştırmış. Ne olduğunu anlamak için uzun süre düşünmeme gerek yok. Benim kazağım. Cyril'in partisinden sonra ona giydirdiğim. Ruby'nin yanında olduğunu bilmek bana kendimi iyi hissettirdiği için dolabımdan eksik etmediğim kazağım.

Ruby kız kardeşimle usulca konuşuyor, o da başımı sallıyor. Bana hızlıca bir bakış atıyor ama hemen gözlerini kaçırıp odasında kayboluyor. Kız kardeşimi o kadar korkutmuşum ki, bana Mutlu Yıllar dilemeye bile cesaret edemiyor.

"Konuşabilir miyiz?" Ruby sonunda sorar.

Sertçe yutkunuyorum. Onu uzun zamandır ne gördüm ne de duydum ve şimdi benden sadece üç metre uzakta duruyor. Onun yakınlığı kalbimin çılgınca çarpmasına neden oluyor, aramızdaki mesafeyi kapatmak ve onu kollarıma almak istiyorum. Sonunda başımı salladım, arkamı döndüm ve odama geri döndüm. Ruby tereddütle beni takip ediyor. Işığı açıyorum ve iç çekiyor. Burası kesinlikle daha iyi görünüyordu. Yerin ortasında az önce çıkardığım kareli pijama pantolonum duruyor, dergiler her yerde uçuşuyor, yatak toplanmamış ve muhtemelen yağlı yemek kokuyor.

Ayrıca Ruby'nin çantası masamın üzerinde çok dikkat çekici duruyor.

Ruby etrafına bakınıyor ve kararsız görünüyor. Sonunda iki kanepeden küçük olanına oturuyor. Kazağım kucağında.

Neden oda birden bana bu kadar sıcak göründü? Sanırım acilen bir yudum suya ihtiyacım var.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum. "Hayır, teşekkür ederim."

Kendime su dolduruyorum ama bardağı kaldırmak istediğimde elimin titrediğini fark ediyorum. Bu yüzden bardağı masanın üzerine bırakıp Ruby'ye bakıyorum.

O sessiz.

"Güzel bir akşam geçirdin mi?" Birkaç dakika sonra umutsuzca aramızdaki sessizliği bozmaya çalışıyorum.

Ruby kaşlarını birbirine yaklaştırır. "Evet," diyor basitçe.

Başka bir şey demiyor.

Doğru kelimeleri bulmak benim için hiçbir zaman şu anda olduğu kadar zor olmamıştı. Bana öyle geliyor ki mantıklı cümleler kurmayı unuttum. Ruby'ye ne söylemek istediğimi o kadar çok düşündükten sonra, şimdi kafamın içinde bir kara delik var ve sessizlik içinde karşılıklı oturduğumuz süre uzadıkça daha da büyüyor. Sadece Ruby'ye bakabiliyorum. Onun yanına oturma arzusu çok baskın. Ama buna karşı savaşıyorum ve onun yerine masa sandalyesini kanepeye çekiyorum, böylece karşısına oturabiliyorum ve birbirimize bakabiliyoruz.

Ruby bir ara, "Daha önce kararlarımızı yazmıştık," diyor. O konuşmaya devam edene kadar bekliyorum.

"Aramızda hala çözülmemiş çok fazla şey olduğunu fark ettim. Yeni yıla böyle iyi bir duyguyla başlayamam."

Nabzım yükseldi. Buna kesinlikle hazırlıklı değildim. Boğazımı temizlemem gerekti. "Tamam."

Ruby bakışlarını kucağındaki kazağa indiriyor. Eliyle kumaşı okşuyor, düşüncelere dalmış bir jest yapıyor. Sonra onu eline alıyor ve aramızda duran küçük yuvarlak masanın üzerine koyuyor.

Yukarı baktı ve gözlerimiz buluştu. Gözlerinde her türlü duyguyu görebiliyorum: keder. Acı. Ve son olarak, bakışları üzerimde uzadıkça büyüyen bir öfke kıvılcımı.

"Beni inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrattın James," diye fısıldıyor aniden. Göğsüm acıyla kasılıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Kalbimi yerinden söktün. Ve bunun için senden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum kısık bir sesle.

Ruby derin bir nefes alır. "Ama ben de seni seviyorum ve bu her şeyi çok daha zorlaştırıyor."

"I-" Ancak birkaç saniye sonra ne dediğini anladım.
Nutkum tutuldu, ona bakakaldım.

Ama Ruby sanki söylediklerinin bir anlamı yokmuş gibi konuşmaya devam ediyor. "Bunun bizimle yürüyebileceğini hiç sanmıyorum. Birlikte sadece bu kadar kısa zaman geçirmiş olsak bile güzeldi, ama şimdi..."

"Beni seviyor musun?" Fısıldıyorum.

Ruby irkildi. Sonra dimdik oturur. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bana davranış şeklin... Birlikte yattığımızın ertesi günü başka birini öptün."

"Çok üzgünüm Ruby," diyorum ısrarla, sözlerimin yeterli olmadığını bilsem de.

Ruby, "Ve bu, önümüzdeki yıla sensiz başlama planımı değiştirmiyor," diye devam ediyor.

Sözlerinin bana verdiği acı neredeyse nefesimi kesiyor. Ruby'yi tanıyorum. Kendine bir hedef koymuşsa, onun peşinden gider ve kimsenin onu caydırmasına izin vermez. Benimle işini bitirmek için burada.

"Bu bir daha asla olmayacak... Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım," diye soluk soluğa söylendim.

"Bir sonraki arkadaşın için gerçekten öyle olmasını umuyorum."

İçimde paniğin yükseldiğini hissediyorum. "Başka olmayacak, lanet olsun!"

Sadece başını sallar. "Aramızdaki o şey zaten asla işe yaramazdı James. Dürüst olalım."

"Neden böyle söylüyorsun?" Sesim çaresizlikle titriyor. "Tabii ki olur."

Ruby ayağa kalkıyor ve ellerini ekose eteğinin üzerinde birkaç kez gezdiriyor. "Eve gitmeliyim, ailem bekliyor." Kapıya doğru gidiyor ve gitmesine engel olamayacağımı bilmek beni neredeyse öldürüyor. Ona bakıyorum, hareket edemiyorum. Bu an bana son bir veda gibi geliyor ve ben buna hazır değilim. "Net bir karara ihtiyacım var. Bunu anlayabiliyor musun?" diye soruyor, eli kapı kolundayken omzumun üzerinden bakıyor.

Vücudumdaki her şey tersini haykırsa da başımı sallıyorum. "Evet, bunu anlıyorum."

Ruby bana zaten çok fazla şans verdi. Başka bir tanesine hakkım olmadığını biliyorum.

"Sana mutlu yıllar diliyorum James." Ruby'nin gözleri bedenimi felç eden aynı acıyı yansıtıyor.

"Ruby, lütfen-" diyebildim.

Ama kapıyı açar ve gider.

Lydia

Noel tatilinden sonraki Pazartesi günü James ve ben okula dönmek zorundayız. Babam bir aydan kısa bir süre sonra günlük hayata dönme zamanının geldiğini söylüyor. Evdeki durum hiç de sıradan değil. Aramızda köprü üstüne köprü kuran annem olmadan, babamla akşam yemekleri tam bir işkence. James ve benim aramdaki atmosfer ise hâlâ gergin. Neredeyse hiç konuşmuyoruz ve çoğu zaman birbirimizden kaçıyoruz. Genellikle yanında kendimi en rahat hissettiğim kişi o oluyor.

Şimdi Percy bizi okula götürürken ikimiz de tek kelime etmeden pencereden dışarı bakıyoruz. Oraya tekrar gitmek zorunda kalmak bana muazzam bir zaman kaybı gibi geliyor. Sonuçta, final sınavlarını yazabilecek olsam bile çalışmayacağımı zaten biliyorum. Peki tüm bunların anlamı ne?

Percy, Maxton Hall'un girişinin önünde durduktan sonra bölme duvarından aşağı iniyor ve bize dönüyor. "İyi misiniz?"

Sözsüzce başımı sallıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Bazen hala eskisi gibi görünüp görünmediğimi merak ediyorum. Tüm bu olanlardan önce.

"Eğer bir şey olursa," diyor derin ve sakın bir sesle, "ben nöbetteyim. Gazeteciler gelirse rektöre haber verin. O bilir ve rahatsız edilmemenizi sağlar."

Sözleri sanki ezberden söylenmiş gibi.

Uzun zamandır Percy'nin annemle olan ilişkisini bizim inanmamızı istediği kadar kolay bir şekilde bir kenara bırakmadığından şüpheleniyordum. Ne de olsa onu yirmi yılı aşkın bir süredir tanıyordum. Artık nadiren şaka yapıyor ve bazen kendisini gözlemlenmemiş hissettiğinde o kadar üzgün ve kaybolmuş görünüyor ki bu benim kalbimi acıtıyor.

"Pekâlâ," diyorum, iki parmağımla alnımı selamlayarak.

En azından Percy, James'e dönmeden önce bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Kız kardeşinize iyi bakın, Bay Beaufort."

James gözlerini kırıştırıyor ve etrafına bakınıyor. Okulun önünde durduğumuzu fark ettiğinde yüzü hemen taşa dönüyor. Başka bir şey söylemeden çantasını alıyor ve kapıyı açıyor. Percy'ye bir öpücük

veriyorum.

James'i dışarıda takip etmeden önce özür dileyen bir bakış attım. Ona yetiştiğimde otoparkın yarısını çoktan geçmişti. Cyril, Alistair, Kesh ve Wren ana girişin merdivenlerinde bekliyorlar.

"Beaufort!" Wren yumruğunu ona doğru uzatıyor ve genişçe sırtıyor. "Sonunda buraya tekrar gelmenin zamanı gelmişti."

James ağzının bir köşesini hafifçe yukarı çeker ve yumruğunu Wrens'e vurur.

"Sensiz hiçbir şey aynı değil," diyor Kesh, James'in yüzünü iki elinin arasına alarak. Yanağına dostça bir okşama veriyor.

Bu sırada Cyril yanıma geliyor ve bana sarılıyor. "Lydia," diye mırıldanıyor saçlarıma. Sertçe yutkunuyorum. Kokusu o kadar tanıdık geliyor ki, okul gününün geri kalanında onunla kalmak istiyorum. Ama bu bir seçenek olmadığından, dikkatlice ondan ayrılıyor.

"Günaydın," diyorum yorgunca.

Cyril'in buz mavisi bakışları sorgulayıcı bir şekilde yüzümde geziniyor. Sonunda bir kolunu omzuma doluyor ve diğerleriyle birlikte merdivenlerden yukarı çıkıp Maxton Hall'un devasa çift kapısından geçiyoruz.

Arkadaşlarımız, muhtemelen bizi sınıf arkadaşlarımızın sorularından korumak için etrafımızda garip bir oluşum oluşturdular, ancak buna gerek yok. Kimse bizimle konuşmayacak. James omzumun üzerinden bakıyor ve biz de aynı tepkiyi veriyoruz. Sırtımızı itiyoruz ve her zaman yaptığımız gibi okulun içinde yürüyoruz.

Toplantı her zamanki gibi uzuyor ve bir noktada dümdüz karşıya bakmaktan boynum ağrıyor. Son sırada oturuyoruz ve bir dakika bile geçmiyor ki biri dönüp bize bakmasın ve sonra yanındaki kişiye fısıldamaya başlamasın. Hepsini görmezden geliyorum. Ancak Lexington toplantının bittiğini ilan ettiğinde ve Boyd Hall'dan ayrıldığımızda rahat bir nefes alabiliyorum.

Ana binadaki merdivenlerden yukarı çıkarken Alistair, "Duydun mu?" diye soruyor. "George on sekiz yaşından bir gün sonra arabasını mahvetti."

"Hangi George?" Ben soruyorum.

Wren ve Alistair aynı anda, "Evans," diye cevap verirler. "Bilirsiniz, futbol takımının kaptanı?"

"Ah. Ona bir şey mi oldu?"

"Sadece alnında bir çizik vardı. Bu lanet olası aptalın şansı beyninden daha fazla."

"Oh, ve Jessalyn Cyril'in partisinde Henry ile bir şeyler yaşadı. Görünüşe göre partinin ortasında uyuyakalmış," diye devam ediyor Wren.

James kuru bir sesle, "O zaman seks çok da etkileyici değildi," diyor.

Herkes şaşkınlıkla ona bakar. Sesi her zamanki gibi sıkılgandı ve biraz da kibirliydi. Neredeyse eski James gibiydi.

"Dürüst olmak gerekirse," diye sessizliğimizi bozuyor Cyril. "Bir keresinde neredeyse uyuyakalıyordum."

"Cyril." Tiksintiyle yüzümü hafifçe buruşturuyorum. Geçmişte onunla birden fazla kez yatağa girmiş olsam da, bunu gerçekten düşünmek istemiyorum. "Çok fazla bilgi."

"Umarım kendi iyiliğin için sarhoşsundur," der James.

Cyril sırtıyor. "Sadece o da değil."

"Çocuklar, okuldayız. Konuşmalarımızı biraz daha gençlerden uzak tutabilir miyiz?" Ben öneriyorum.

Alistair kaşlarını kaldırarak bana döndü. Alnındaki altın bukleleri silkeliyor ve geriye doğru birkaç adım atıyor. "Lydia Beaufort ve genç insanlar için uygun mu? Sen hepimizin toplamından daha kötüsün."

"Şey. James'ten daha kötü diyemem," diye düşünüyor Kesh yüksek sesle. "Ya da benden." Wren kaşlarını oynatır.

"Listede ikinci sırayı paylaşıyorsunuz." Alistair dirseğiyle onu dörter ve Wren güler.

Sırıtarak başımı sallıyorum. Tamamen normal davrandıkları için çocukları seviyorum. Neredeyse hiçbir şey değişmemiş gibi hissetmemi sağlıyor. Aynı zamanda dikkatimi dağıtıyor ve şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Pazartesi günleri Graham'da ilk dersim bu dönem olacak ve aramızdaki ilişkinin nasıl olacağı fikri beni geriyor. Annemin ölümünden kısa bir süre sonra yaptığımız o korkunç telefon görüşmesinden beri onunla hiç konuşmadım.

Ona olan özlemimin zamanla azalacağını umuyordum ama tam tersi oldu. Her geçen gün daha fazla acı veriyor ve son birkaç haftadır tek tesellim Graham'ı da görmek zorunda kalmamış olmamdı. Bu lütuf dönemi artık sona erdi.

Sınıfın önünde vedalaşmadan önce James bana yakından bakıyor. Ne düşündüğünü anlamak benim için hâlâ zor ama gözlerindeki endişe kıvılcımı gözümünden kaçmıyor. Günlerdir konuşmamış olsak da, Graham'la tekrar yüzleşeceğim andan ne kadar korktuğumu biliyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum.

James bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diye mırıldanıyor Cyril ve bana tekrar sarılıyor. "Öğle yemeğinde görüşürüz." I

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime birkaç saniyeliğine sarılmanın ve yalnız olmamanın tadını çıkarmak için izin veriyorum. Benden ayrılıyor ve yana doğru bir adım atıyor.

Ve sonra Graham'ı gördüm.

Sınıfa giden yolu kapatan çocukların tam arkasında duruyor. Saçları hafif dalgalı ve hatırladığımdan biraz daha uzun. Hırkasının altına kareli bir gömlek giymiş ve elinde kocaman bir yaprak yığını var. Cyril'in başı ile James'in başı arasındaki boşluktan bakıyor ve beni her zaman büyülemiş olan altın sarısı bakışları tam tepemde.

Bedenimi bir ürperti kaplıyor. O an donmuş gibi görünüyor ve soğukkanlılığımı kaybetme korkusuyla hareket etmeye cesaret edemiyorum. Ama Graham aniden gözlerini benden ayırıp Cyril'e bakıyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirliyor. Anlamadığım ve sınıflandıramadığım bir rahatlama ve soğukluk karışımı.

"Gel bakalım," diyor Graham'la benim aramda bir ileri bir geri gidip gelen James. Kendisinin ve diğerlerinin ders yapmak üzere oldukları koridora doğru başıyla işaret ediyor. Çocuklar vedalaşmak için ellerini kaldırıyor, sonra da gidiyorlar.

Şimdi Graham'la koridorda yalnız başıma duruyorum. Çarşafı düzenlemek ister gibi kolunun üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, ama yığın daha doğru olamazdı. Gözlerimiz tekrar buluşuyor.

"Lydia..." diyor kısık sesle, sesi o kadar üzgün çıkıyor ki boğazım daralıyor.

Başımı salladım. "Hayır."

Sonra arkamı dönüp sınıfa giriyorum ve yerime oturuyorum. Önüme bakmak zorunda kalmamak için doksan dakika boyunca önümdeki damarlı ahşap masaya bakıyorum.

James

Okul günü bitmek istemiyor. Lydia için endişelenmeseydim, uzun zaman önce ortadan kaybolurdum. Dersler salyangoz hızında geçiyor ve öğretmenlerin anlattıklarına daha fazla kayıtsız kalamazdım. Teneffüslerde sınıf arkadaşlarım birbiri ardına bana sempati duyduklarını ifade ediyorlar, ki bu kesinlikle iyi niyetli bir davranış ama bir noktada sinirlerimi o kadar bozuyor ki zavallı Roger Cree'ye çenesini kapamasını ve beni rahat bırakmasını söylüyorum. Bundan sonra, ilk başta bana çok yaklaşmamanın daha iyi olacağı söylentisi yayılıyor.

Ancak gün, ilk bloğun başında koridorda Ruby ile karşılaştığımda en düşük noktasına ulaşıyor. İkimiz de donup kaldık - o bir tarafta, ben diğer tarafta - ve birbirimize baktık.

Bunun için senden nefret ediyorum. Ama ben de seni seviyorum ve bu her şeyi çok daha zorlaştırıyor, sözlerini hatırlıyorum.

Bakışlarını kaçırın ilk kişi o oldu. Tek kelime etmeden yanımdan geçip sınıfında kayboluyor. Tüm bu karşılaşma en fazla on saniye sürüyor ama bana sonsuzluk gibi geliyor.

O andan itibaren tek düşünebildiğim Ruby ve onun bana yılbaşı gecesi söyledikleri oldu.

O beni seviyor.

Beni seviyor, lanet olsun.

Sanki göğsümde kapanmayan bir yara varmış gibi hissediyorum. Onun kararlılığına saygı duymak istiyorum ama onu görmek ve onu kaybettiğimi bilmek beni öldürüyor.

Okuldan sonra, binadan yeterince hızlı çıkamıyorum. Ellerim ceplerimde, bakışlarım önüme sabitlenmiş bir şekilde aceleyle dışarı çıkıyorum.

Percy benim için arabanın kapısını açtı, ben de "teşekkür ederim" diye mırıldandım.

İç

nd Lydia zaten orada ve tam da benim hissettiğim gibi görünüyor.

e. Arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı arka koltuğa yaslıyorum. "Çok yorucuydu, değil mi?" Lydia'nın yumuşak bir sesle söylediğini duyuyorum.

Sesindeki temkinlilikten nefret ediyorum. Sanki benimle konuşmaktan korkuyormuş gibi.

Bunun benim hatam olduğunu biliyorum ama aynı zamanda kendi kız kardeşimin artık benimle konuşmaya cesaret edememesinin ne kadar yanlış olduğunun da farkındayım. Minibara bakıyorum. İçki içmeden uzun süre dayandım, ama şu anda, bu korkunç günden sonra, kendimi uyuşturma ihtiyacı filizleniyor - nasıl olursa olsun.

Lydia'ya cevap vermeden öne uzanıp küçük kapıyı açıyorum. Ama kahverengi sıvı dolu cam şişeye uzanamadan Lydia beni bileğimden yakalıyor.

"Bir gün geçirdin diye sarhoş olacak değilsin," diyor sakince.

O haklı, bunu biliyorum. Yine de onları görmezden geliyorum ve kendimi nazikçe ama sıkıca tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum - ama başarılı olamıyorum. Parmaklarını koluma sıkıca geçirmiş. Bir sarsıntıyla onu kendimden uzaklaştırıyorum. Lydia öne doğru kayıyor ve çantası

arabanın zeminine fırlıyor.

"Seni aptal," diye tıslıyor ve hemen şimdi her yere dağılmış olan eşyalarını toplamaya başlıyor.

İç çekerek eğildim ve ona yardım ettim. "Özür dilerim. Bunu istememiştim."

Lydia dudaklarını birbirine bastırarak elindekileri sıkarken ben de birkaç kalem toplayıp ona uzatıyorum. Bana bakmadan elimden alıyor. Sonra randevu ajandasını, birkaç tamponu ve sakız ambalajına benzeyen yuvarlak beyaz plastik bir kutuyu alıyorum. Kapağı gevşemişti, tam sıkacaktım ki gözlerim yazıya takıldı.

Doğum öncesi vitaminler: DHA, omega-3, kolin ve D vitamini Limon, ahududu ve portakal aroması

Yazının hemen yanında yuvarlak karnını tutan bir kadın silueti yer alıyor.

Sanki Percy arabayı bir çukurun üzerinden geçiriyormuş gibi hissediyorum ama hâlâ park yerinde duruyoruz. Kan kulaklarıma hücum ediyor.

"O da ne?" Kız kardeşimden pakete bakıp tekrar geri dönerek mırıldanıyorum.

Lydia'nın yanaklarındaki tüm kan çekiliyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Ne dedin Lydia?" Bu kez daha sert bir sesle tekrarlıyorum.

"I-" Lydia sadece başını sallar.

Yazıyı tekrar okudum, sonra tekrar. Kelimeleri anlıyorum ama bir anlam ifade etmiyorlar. Tekrar Lydia'ya bakıyorum ve aynı soruyu tekrar sormak için ağzımı açıyorum, çünkü...

"Onlar bana ait değil," diye ağzından kaçırıyor.

Sarsılarak nefes veriyorum. "O zaman kime aitler?"

Şimdi dudaklarını kansız kalana kadar birbirine bastırıyor. Sadece başını sallıyor, gözlerindeki şok inanılmaz derecede büyük. Onu baskı altına almak istemiyorum ama bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum.

"Ne olursa olsun, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun Lydia. Senin için buradayım," diyorum ısrarla.

Gözlerinde yaşlar birikir. Ellerini yüzüne vuruyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. O anda biliyorum. Lydia'nın bir şey söylemesine gerek kalmadan gerçeği biliyorum. İçimde şok, panik ve korkunun aynı anda filizlendiğini hissediyorum ama onları geri itip derin bir nefes alıyorum.

Sonra tekrar Lydia'nın yanına oturuyorum. "Bunlar senin vitaminlerin, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Omuzları o kadar titriyor ki kekeleyerek söylediği "Evet "i anlamakta güçlük çekiyorum. Sonra bu durumda bana mantıklı gelen tek şeyi yaptım: Onu kollarıma aldım ve sadece sarıldım.

James

Lydia yatağında oturuyor ve kucağındaki yastıkla oynuyor. Bir kez daha, mümkün olduğunca dikkat çekmeden karnına bakmaya çalışıyorum. Yarım saat boyunca odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp nabzımı sakinleştirmeye çalıştıktan sonra sonunda koltuklarından birine çöküyorum.

Şimdi doğru kelimeleri arıyorum ama düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyor ve tek bir cümle kurmayı başaramıyorum.

Nasıl?

Bir bebeğe nasıl bakacağız? Babamdan nasıl saklayabiliriz?

Bebeğiniz olursa Oxford'da okuyabilir misiniz? "Bu şekilde öğrenmeni istemedim."

Yukarı bakıyorum. Lydia'nın içinde bulunduğu gerginlik açıkça belli oluyor. Yanakları kızarmış, omuzları kaskatı kesilmiş.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kendimi sonsuz derecede aptal hissediyorum. Aynı zamanda son birkaç haftadır ne kadar bencil olduğumu fark ediyorum. Sadece kendi kaderime, kaybıma, vicdan azabıma, kırık kalbime ağıt yaktım. Bunca zaman boyunca kız kardeşim hamile olduğunu biliyordu ve bana söyleyemeyeceğini düşünüyordu. Elbette birbirimizden sakladığımız şeyler var ama böyle bir şey değil. Bu kadar büyük ve hayat değiştiren bir şey değil.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye fısıldıyor Lydia. Başımı sallıyorum. "Bu beni-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Merhamet istemiyorum James. Senden değil."

Parmaklarımı sandalyenin arkılığına geçirerek kendimi ayağa fırlayıp odanın diğer ucuna yürümekten alıkoyuyorum. Kumaş, inatçı tutuşumun altında çatırıyor.

Bu affedilmez sözleri onun kafasına fırlattığımda Lydia ile aramızda oluşan uçurum bana aşılmaz görünüyor. Onlara ne sorup ne soramayacağımdan emin değilim. Üstelik hamilelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve iki elimle yüzümü ovuyorum. Uzuvarım yorgun hissediyor, sanki son birkaç saat içinde yaşlanmışım ve artık on sekiz değil de seksen yaşındaymışım gibi.

Sonunda boğazımı temizledim. "Nasıl öğrendin?"

Lydia şaşkınlıkla başını kaldırır. Bir an tereddüt eder, sonra konuşmaya başlar. "Ben... şey... Zaten düzenli bir regl dönemim yok, bu yüzden reglim gelmediğinde başlangıçta bir şey düşünmedim. Ama bir süre sonra şüphelenmeye başladım, çünkü ben de kendimi çok garip hissediyordum. Genel olarak." Omuzlarını silkiyor. "Ben de bir test aldım. Londra'daydık. Bir restoranın tuvaletinde yaptım ve pozitif çıkınca neredeyse düşünüyordum."

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Ne zaman oldu bu?" "Kasım ayında."

Zor yutkunuyorum. İki ay önce. Lydia iki aydır bu sırrı koruyor, muhtemelen tamamen korkmuş ve tamamen yalnız olduğuna inanıyor. Eğer bu ifşaat beni şimdiden raydan çıkardıysa, son birkaç hafta içinde nasıl ilerledi? Olan diğer her şeye ek olarak?

Birdenbire, aramızdaki mesafeyi aşmaktan başka bir şey istemedim. "Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Ben... Ben hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Gregg olayından sonra bile. Graham'la daha kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bundan haberi var mı?" Temkinli bir şekilde sordum. "Hayır."

Lydia gözle görülür bir şekilde yıkılmamaya çalışıyor ama umutsuzluğunu görebiliyorum. Muhtemelen son iki ayda kendini toparlamaktan başka bir şey yapmadı, sürekli sırrını kendine saklamaya ve gerçek duygularını kimseye göstermemeye çalıştı. Onu böyle hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyorum. Onun yerine sadece kendimi düşündüm.

Bu iş artık bitti. Önümüzdeki aylarda Lydia'ya ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ancak şu anda, bunu tek başına atlatmayacağı konusunda yüzde yüz eminim.

Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum.

Yatakta onun yanına oturduğumda, her şeyi bir kenara itiyorum - hissettiğim kederi, acıyı, öfkeyi. Dikkatlice elini tuttum.

"Yalnız değilsin," diye onu temin ediyorum.

Lydia sertçe yutkunur. "Tek söylediğin bu. Ve bir dahaki sefere sinirlendiğinde, yine kafama kötü sözler yağdıracaksın." Gözyaşları akıyor

Yanakları titriyor ve hıçkırığını tüm gücüyle bastırırken vücudu titriyor. Onu böyle görmek beni öldürüyor.

"Ben ciddiym Lydia. Senin için orada olacağım." Derin bir nefes alıyorum. "Babam bize olanları anlattıktan sonra olduğum kişi değilim. Öyle biri olmak istemiyorum. Bu kolaydı. Benim için çok fazlaydı. Yeterince güçlü değildim ve bunun için üzgünüm."

"Elimi eziyorsun," diye mırıldanıyor Lydia.

Bir an için hortumun üzerinde duruyorum. Ama Lydia'nın bakışlarını takip ettiğimde vites değiştiriyorum ve hemen onu bırakıyorum. "Bunun için ben de özür dilerim." Özür dileyerek ona gülümsüyorum.

"Oh, James." Lydia aniden başını omzuma yaslayarak yana doğru eğiliyor. Rahat bir nefes alıyorum. "Söylediklerinle beni gerçekten incittin."

Başının arkasını hafifçe okşadım.

Orada çok otururduk. Lydia beş yaşındayken dışarıda şimşek ve gök gürültüsü olduğunda, on yaşındayken babam notlarımız yeterince iyi olmadığı için bize bağırdığında ve hatta on beş yaşındayken Gregg'le ilişkisinden sonra bazı geceler kapımı çaldı ve sonra tek kelime etmeden yatağında yanıma uzandı. Her zaman başını okşadım ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim, kendim buna asla ikna olmasam da.

Acaba o anları hala hatırlıyor mu yoksa geçmişimizin bastırıldığı bir parçası mı? Biz Beaufortlar bastırma konusunda oldukça iyiyizdir.

"Söylediklerim yalandı. Sen benim hayatımdaki en önemli insansın."

Lydia yanımda donup kalıyor ve tepki vermediği her saniye kendimi daha da savunmasız hissediyorum. Umutsuzca havayı biraz yumuşatmak için ekleyebileceğim bir şey arıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Daha fazla uzatmadan bir saattir kafamda dönüp duran sorulardan birinde karar kılıyorum.

"Daha doktora gitmedin mi? Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Her şey yolunda mı? Ve bu vitaminler ne için - bu eksikliğin olduğu anlamına mı geliyor?"

Lydia'nın vücudundaki gerginliğin yavaş yavaş kaybolduğunu fark ediyorum. Derin bir nefes alıyor ve sonra başını çevirip bana yandan bakıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum. Yüzüne hafif bir gülümseme yayılmaya başladığı anda başardığımızı anlıyorum. Aramızdaki uçurum kapandı.

"Vitaminleri ilk muayenede aldım, sanırım hemen hemen her hamile kadın başlangıçta alıyor. Ve son muayenede

her şey mükemmel bir düzen içindeydi." Tereddüt ediyor. "Sadece küçük bir sürpriz vardı."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bir tane daha mı?" "İkiz olacaklar."

Lydia'ya inanamayarak bakıyorum. "Şaka yapıyorsun."

Başını sallıyor ve cep telefonunu çıkarıyor. Galeriye açıyor ve bana koyu bir arka plan üzerinde küçük bir bedenin açık renk hatlarının görülebildiği bir resim gösteriyor. Sonra bir sonraki resmi çağırıyor. Aslında, tamamen aynı görünüyor - ilkinin hemen yanında ikinci bir dış çizgiyi açıkça görebilmem dışında.

Midemde bir şeyler zıplıyor ve aniden kendimi çok garip hissediyorum. Aynı anda inanmadığım bir kahkaha attım. "Bu gerçek olamayacak kadar çılgınca."

Lydia sırtıyor. "İlk başta gülmek zorunda kaldım çünkü inanmadım. Gerçi ... Aslında aynı anda hem güldüm hem de ağladım. Ruby sinir krizi geçirdiğimi düşünmüş olmalı."

Ruby'nin adını duyunca otomatik olarak biraz doğruluyorum. "Ruby seninle doktora mı gitti?"

Lydia bakışlarımı kaçırıyor ve onun yerine dikkatle elindeki cep telefonuna bakıyor. "Evet. Bunu uzun zamandır biliyor."

Elimi çeneme sürüyorum. Boğazım aniden kurudu. "Ondan bunu kendine saklamasını istedim. Lütfen ona kızmayın."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Sonra kendimi geriye doğru bırakıyorum ve kollarımı yüzümün önünde tokatlıyorum.

Ruby biliyordu.

Ruby kardeşimin yanındaydı. Yaptığım onca şeyden sonra Lydia'yı yalnız bırakmadı. Benim aksime.

Nefes alamıyorum.

"James?" diye fısıldar Lydia.

Kollarım titriyor ama batmalarına izin veremem. Çok utaniyorum. Her şey için. Bir arkadaş ve kardeş olarak yaptığım tüm hatalar on tonluk bir vincin ağırlığıyla üzerime çöküyor, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar.

Kız kardeşim kollarımı çekip endişeyle bana bakıyor. Sonra yanıma çöküyor ve birlikte odasının ortasında asılı duran avizeye bakıyoruz.

"Lydia," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde.

"Her şeyi berbat ettim." Lydia

Kardeşimi daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bunun Ruby'yi etkilediğini biliyordum ama gerçekten ne kadar acı çektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Artık maskesini düşürdüğü için gözlerindeki utancı ve Ruby'den ayrılmanın onda yarattığı derin üzüntü ve acıyı görebiliyorum. İlk kez bana içinde nasıl görüldüğünü açıkça gösteriyor.

Onun ve Ruby için bir şeyler yapabilmek için güçlü bir arzu hissediyorum. Çünkü ikisinin de birbirlerine karşı hala bir şeyler hissettiği ve bu durumdan acı çektiği çok açık.

"Neden ona ne kadar üzgün olduğunu göstermek için hiçbir şey yapmadın?" Bir süre sonra temkinli bir şekilde sordum.

James başını bana çeviriyor. "Ondan özür dilemeye çalıştım," diyor kısık bir sesle. Yapamazmış, öyle dedi."

Bir an için sessiz kaldık.

"Onu anlayabiliyorum," diye başlıyorum sonunda ve James belli belirsiz irkiliyor. "Ama aynı zamanda... Ben de bilmiyorum. Keşke bunu aşabilsen."

"Ruby bunu istemiyor ve ben de buna saygı duymak zorundayım." Bunu söylerken sesi o kadar teslim olmuş gibi çıkıyor ki birden onu sarsma isteği duyuyorum.

"Sen ne zamandan beri pes eden birisin?" James homurdanır.

"Ne?"

"Öylece pes etmedim. Durmadan onu düşünüyorum ve bir daha asla başka birine karşı bir şeyler hissetmeyeceğime eminim, lanet olsun. Ama artık beni istemiyorsa, o zaman-"

Yatağımın başucundaki eskiz defterlerinden birini alıp James'i kızartıyorum.

o.

Sarsılarak ayağa kalkar. "Ah, sorun ne?"

Ben de aynısını yapıyorum ve gözlerimin önünde beliren siyah noktaları görmezden geliyorum.

"Ona bunu da göstermelisin James! Senin için ne kadar önemli olduğunu ve bundan ne kadar pişman olduğunu göster ona."

"Yılbaşı gecesi bana nasıl baktığını fark etmedin. Ve ne dedi-" Başını sallıyor. "Bu yıla bensiz başlamaya kararlı, bu yüzden ona karşı hissettiklerimi tekrar ona yükleyemem. Hiçbir ortak noktamız olmadığını ve bu ilişkinin asla yürümeyeceğini düşünüyor."

"Ona gidip aşk itiraflarıyla saldırmamalısın. Ama yaptığın şey için ne kadar üzgün olduğunu bilmeden onu affedemez.

sen."

Gözlerinin arkasında nasıl çalışmaya başladığını görüyorum ve bir adım daha ileri gidiyorum. "Ona göstermelisin. Sadece kelimelerle değil. Ama davranışlarınla. Eğer ortak bir noktanız olmadığını söylerse, onu aksine ikna et."

Sertçe yutkunuyor ve ağır bir şekilde nefes veriyor. Şu anda kendine karşı savaşıyor, bunu çok net görebiliyorum.

Oxford'dan birlikte dönüş yolculuğumuzu hatırlıyorum. Her şey değişmeden önceki sabahı. James çok mutlu görünüyordu. Ayrıca ondan hiç beklemediğim bir iç huzuru yayıyordu. Sanki ilk kez kendisiyle barış içindeydi. Sanki genellikle yanında taşıdığı görünmez yük ortadan kalkmış gibiydi. Umarım bunu geri kazanır.

Yine de bilmesi gereken bir şey var. "James," diyorum sabırla bana bakmasını bekleyerek. "Eğer bir daha Ruby olmayan birini öpersen, dilini kendim keserim."

James şaşkınlıkla göz kırpar. Sonra yavaşça başını sallar. "Ruby ile bu kadar çok zaman geçireceğini daha önce neden düşünmedim bilmiyorum."

Bir an için gülümsemek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Ben ciddiym. Bunu doğru anlamayı gerçekten istiyorum."

James sesli bir şekilde nefes verir. "Bunu ben de istiyorum. Her şeyden çok." "O zaman onun için savaş, lanet olsun."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sadece garip bir şekilde büyülenmiş bakışlarla tavana bakıyor. Keşke aklını okuyabilsem ve o anda ne düşündüğünü öğrenebilsem.

"Yapacağım," diyor sonunda sessizce.

Elimi omzuna koydum ve kısa bir süre sıktım. "Güzel."

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. Hareket o kadar az ki başka biri olsa muhtemelen fark etmezdi.

"Ama önce bir plana ihtiyacım var."

Yakut

Çarşamba günü öğleden sonra kütüphanenin çalışma alanına girdiğimde ilk duyduğum şey "Acaba Beaufort flenching mi yapıyordu?" oluyor. Etkinlik komitesinin toplantısı yarım saat sonra başlayacak ve ben de bu süreyi aylardır Oxford okuma listemde olan bir kitabı ödünç almak için kullanmak istedim.

Ancak, yüksek sesli bir kıkırdama duyduğumda bu kararımın pişman oluyorum. "İsteddiği zaman bana haykırabilir."

Parmak uçlarımda durup raftaki boşluktan kitap sırasına bakıyorum. Çalışma masalarından birinde yan yana oturmuş iki kız görüyorum, başları bir kitabın üzerinde. Öğrenmedikleri çok açık. Sessiz olma zahmetine bile girmiyorlar.

"Görünüşe göre, teselli tekliflerine fazlasıyla açık." İlk kız anlamlı bir şekilde sırıtıyor.

"Şirketin hisselerini devraldığından beri çok daha ateşli oldu," diye iç geçiriyor diğeri. "Belki ben de şansımı denerim."

İçimde öfke kabarıyor. Kütüphanede olmaları ve James hakkında saygısızca konuşmalarından iğrenmem bir yana, bu okulda James'in adını duymadan hiçbir yere gidememek beni çıldırtıyor.

Buraya gelirken, onun hakkında konuşan üç öğrenci grubunun yanından geçtim ve bütün hafta boyunca bu böyle devam etti.

Sınıf arkadaşlarımda da aynı açgözlülükle üzerine atlayabileceği bir dizi başka söylenti var. Alistair bir kez daha erkekler tuvaletinde bizim okula bile gitmeyen bir adamla öpüşürken yakalandı. Ve Jessalyn şu anda birlikte geçirdikleri ilk gece uyuyakaldığını iddia ettiği adamla çıkıyor. Buna inanmalı mıyım hala bilmiyorum, özellikle de Jessalyn'in o zamandan beri yüzünde hiç eksik olmayan mutlu gülümsemesini gördüğümde. Lydia'nın annesinin ölümünden sonra kendini Cyril'in kollarına attığı ve onunla bir dostluk artı yaşayacağına dair bir söylenti de var. Lydia'nın daha önemli şeylerle meşgul olduğu gerçeğinin yanı sıra, ona karşı dostane duygulardan daha fazlasına sahip olduğundan kesinlikle şüpheliyim. Ancak söylenti Bio'da yayıldığında ve ben Cyril'e döndüğümde, kollarını arkasında kavuşturmuş

memnun bir sırıtışla başını salladı, öyle ki kısa bir an için neye inanacağını bilemedim.

Ama insanların hakkında en çok konuşmak istedikleri kişi James. Her yerde ve her zaman.

James Beaufort'un fotoğraflarını gördünüz mü? Zavallı adam.

Ruby ile aralarında hala bir şeyler mi var?

Her seferinde boğazım düğümleniyor ve kalbim sıkışıyor. Adı herkesin dilindeyken ve ben kütüphanede bile kendimi kapatamazken onu nasıl unutacağımı merak ediyorum.

Bir sarsıntıyla kitabı çıkardım ve rafın etrafından dolaşarak çalışma alanına girdim. Kızlar yalnız olmadıklarını anladıklarında irkiliyorlar. Onlara doğru yürürken bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyorum ama sonra enerjim çok kötü oluyor. Onlara küçümseyen bir bakış atıyorum ve yanlarından geçip grup odamıza doğru yürüyorum.

Oraya vardığımda kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan içeri itiyorum ve sırtımı kapıya yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımı kapıya yaslıyorum ve bir anlığına derin nefes alıp vermeye çalışıyorum.

"Hey."

Gözlerimi kocaman açtım.

James odanın diğer tarafında oturuyor. Geçen dönem Rektör Lexington tarafından etkinlikler komitesine katılmaya zorlandığında her zaman oturduğu sandalyede.

Değişmiş görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve çenesinde tıraş olmadığını gösteren hafif bir gölge görebiliyorum. Saçları her zamankinden daha dağınık, muhtemelen uzadığı için.

Acaba onun gözünde değişmiş gibi mi görüyorum?

Saniyeler geçiyor ve hiçbirimiz hareket etmiyoruz. Onun varlığında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ders arasındaki koridorda onu görmezden geldim ama şimdi bu odada sadece biz varız. "Burada ne yapıyorsun?"

Sesim boğuk geliyor. Üzerimde hâlâ bir etkisi olduğu izlenimini vermek istemiyorum. Aksine, onunla aynı odada bulunmaktan hiç de rahatsız olmadığımı düşünmeli.

"Okuyorum." Elinde bir kitap tutuyor - hayır, bir manga. Kaşlarını çatarak, kapağındaki resmi çoktan tanımış olmama rağmen yazısına bakıyorum.

James Death Note okuyor. Üçüncü cilt.

Bir keresinde ona bunun en sevdiğim seri olduğunu söylemiştim.

Kafam karıştı, ona baktım.

"Ekip toplantımızı yapmak üzereyiz. Eğer okumak için yeni bir yer bulursan-" Sanki nabzım şu anda kulaklarımda yüksek sesle atmıyormuş gibi kendimi kapıdan itip koltuğuma doğru yürüyorum.

Eşyalarımı yavaşça çıkarıp masanın üzerine yayıyorum, sonra beyaz tahtaya gidip sağ üst köşeye tarihi yazıyorum. Keşke yapabileceğim başka bir şey olsaydı ama Lin'in çantasında hem dizüstü bilgisayar hem de ajanda notlarımız var. Bu yüzden oturuyorum ve konsantrasyonla günlüğümdeki bir yazıyı okuyormuş gibi yapıyorum.

Göz ucuyla James'in elindeki mangayı önündeki masaya bıraktığını görebiliyorum. Hareketleri yavaş. Sanki beni korkutup kaçırmaktan korkuyormuş gibi geliyor bana. Gözlerini üzerimde hissediyorum ve otomatik olarak nefesimi tutuyorum.

"Bu dönem de etkinlik komitesi toplantılarına katılmak istiyorum."

Donup kaldım. Ajandamdan başımı kaldırmadan, "Ne?" diye sordum.

"Eğer Lin ve senin için de uygunsa, Lexington'ın başını sallamasına izin vereceğim," diye devam ediyor James.

İnanmayarak başımı kaldırdım. "Ciddi olamazsın."

James sakince bakışlarıma karşılık veriyor. Şimdi onda bana bu kadar farklı görünen şeyin ne olduğunu biliyorum. Yorgun görünmesine rağmen, gözlerinde yılbaşı gecesi gördüğüm o umutsuzluk yok artık. Onun yerine, şu anda beni tamamen tırmalayan bir sakinlik geldi. O kendini kötü hissettiğinde, ben güçlü olabiliyorum. O sakin olduğunda, bu beni geriyor. "Birbirimizi tamamlamak" derken herkes bunu mu kastediyor? Yoksa sadece birbirimizin dengesini mi bozuyoruz?

"Başta beklemesem de burada çalışmaktan keyif aldım. Katılmaya devam etmek istiyorum."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Buna inanamıyorum."

"Organize olmayı sevdiğimi ve takımında eksik olacağımı kendiniz söylediniz. Ayrıca yeni bir antrenman planımız var. Lacrosse ve toplantılar haftada sadece bir kez çakışıyor. Koç Freeman için bu sorun değil."

Sırt çantamı yerden alıp karıştırmaya başlıyorum, sırf James'e daha fazla bakmak zorunda kalmamak için. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Aptal değilim - James Maxton Hall etkinliklerine olan sevgisini yeniden keşfettiği için burada değil. Benim yüzümden burada olduğu kesin. Ancak söylediklerinde de haklı. Geçen dönemi düşündüğümde

Cadılar Bayramı partisi için elinden geleni yaptığına göre, ekibin James'in varlığından kesinlikle zarar görmeyeceğini itiraf etmeliyim. Aksine, parti de onun fikirleri ve sıkı çalışması sayesinde tam bir başarıya ulaştı.

Onu şimdi gönderirsem, okul yılının geri kalanında, ne zaman bir yardım elimiz ya da yeterince düşünen bir kafamız olmasa, vicdanımla hesaplaşmak zorunda kalacağım. Ekibin lideri olarak net bir misyonum var - Lexington'a James'i neden reddettiğimi gerekçelendirmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Diğerlerinin de oylaması gerekiyor,"
diyorum sonunda. "Tamam."

Sertçe yutkunuyorum. James takıma tekrar katılsa bile, bu yılbaşı gecesi söylediklerimde ciddi olmadığım anlamına gelmez. Özel hayat ile okul hayatını birbirinden ayırmak her zaman benim uzmanlık alanım olmuştur. Ve son birkaç ayda bazı sınırları bulanıklaştırmış olsam da, bu gelecekte tekrar başıma gelmeyecek.

"Karşı oy kullanacağım," diye devam ediyorum, sabit bir bakışla ona bakarak.

Kollarını masaya dayıyor ve bakışlarımı kararlılıkla bana çeviriyor.
"Biliyorum."

Beş dakikadan kısa bir süre içinde diğerleri James'in eski-yeni bir ekip üyesi olarak yeniden göreve alınması için oy kullandılar. Bu arada ben yanaklarım kızarmış bir şekilde önde oturuyor ve bundan sonra haftanın üç gününü onunla aynı odada geçirme fikrinin beni ne kadar üzdüğünü belli etmemeye çalışıyorum.

Lin bildirileri dağıtır ve hemen ilk konuyla başlar. "Birisi Beaufort'a, bu toplantı için yapılan hazırlıkların bir özetini verebilir mi?

Şimdiye kadar hayır galası yaptınız mı?" diye soruyor gruba.

Bakışlarımın ekibimin üzerinde dolaşmasına izin verdim. Normalde bu toplantılar benim için rutindir ama muhtemelen artık geçmişte kaldı. James'in sadece varlığı bile beni tamamen oyundan düşürmeye yetiyor ve tüm vücudumu karıncalandıran bir anılar çığını tetikliyor. Ellerini bacaklarımda, karnımda ve göğüslerimde hissettiğimi hatırlıyorum. Adımı nasıl fısıldadığını. Ağzını ve dudaklarımda ve tenimde nasıl hissettirdiğini.

Yüzümün daha da kızardığını hissediyorum ve umutsuzca düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum. Onların burada işi yok. İki yıl boyunca özel hayatımla okul hayatımı birbirinden ayırma konusunda ustaydım - bunu yeniden yapmaya başlamamın zamanı geldi.

Jessalyn, Lin'in sorusunu "Yardım galası Şubat ayında yapılacak," diye yanıtlıyor. "Ebeveynler kurulu bu yıl Pemwick Aile Merkezi için bağış toplamaya karar verdi. Psikanalitik hizmetlerini genişletmek istiyorlar ve bunun için hala büyük bir meblağa ihtiyaçları var."

Kieran, "Her yıl olduğu gibi bu yıl da parti gösterişli olacak," diye ekliyor. "Kıyafet kodu siyah kravat ve elimizde yüksek bir bütçe var. Lexington konuklara ilham vermemiz ve onları bağış yapmaya teşvik etmemiz konusunda bize güveniyor." Not defterime gösterişli partileri ve yüksek bütçeleri yazıyorum. Tüm bunları uzun zamandır bildiğim için pek mantıklı gelmiyor ama en azından gözlerimi aşağıda tutmak ve James'e doğru bakmak zorunda kalmamak için bir bahanem var.

"Etkinlik Boyd Hall'da gerçekleşecek. Önceden bir içki, parmak yiyecek ve aile merkezinin hizmetlerini kendisi kullanan ve hepsini ücretsiz yapan beş yıldızlı bir şefin ziyafeti var. Bu da dekorasyon ve eğlence için biraz daha fazla para harcayabileceğimiz anlamına geliyor," diye açıklıyor Lin. "Geceye eşlik etmesi için Londra'dan bir piyanist tuttuk ve gecenin en önemli özelliği Camille'in ailesi tarafından bize önerilen bir grup akrobatın performansı olacak."

"Bazıları bir zamanlar Cirque du Soleil'deydi," diyor Camille'in kendinden memnun sesi. Ne kadar aptalca davrandığımı fark ettiğimde Cirque du Soleil'i yazmak üzereydim. Sırf James var diye bir buçuk saat boyunca burada oturup kâğıt parçama bakamam. Daha fazla uzatmadan kalemimi bir kenara bırakıyorum ve konuşmaya devam eden Camille'e bakıyorum. "Mistik bir atmosfer yaratmaları gerekiyor."

Yanımdaki Lin iç geçiriyor. "Hâlâ galaya gelmek isteyen ve orada bağış yapmaya istekli sponsorlar bulma sorunumuz var. Sadece Maxton Hall velilerini davet edemeyiz. Ayrıca konukların önünde konuşacak övgü sahiplerine de ihtiyacımız var. En iyisi geçmişte aile merkezi tarafından yardım edilmiş kişiler olabilir. Bu özellikle otantik görünüyor."

"Geçen hafta etrafa sormaya devam edeceğimizi söylemiştik," diye konuşuyorum sonunda. "Herhangi bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

Cevaplarının ne olacağını bilmek için ekip üyelerimin hoşnutsuz yüzlerine bakmam yeterli.

Kieran, "E-postalarım dikkate alınmıyor ve telefonda beni ya gelecek yıla kadar oyalıyorlar ya da bazen daha fazla, bazen daha az açık bir şekilde artık onları rahat bırakmam gerektiğini söylüyorlar" diyor. "Kimse çektiği acıları kamuoyuna duyurmak istemiyor. Özellikle de Maxton Hall'da."

Diğerleri başlarıyla onaylıyor.

Jessalyn, "Belki de etki alanımızı biraz genişletmeliyiz," diye öneriyor. "Ayrıca bu aile merkezini değil, başka bir aile merkezini ziyaret etmiş insanlarla da iletişime geçmeliyiz."

"İyi fikir," diyorum. "Üniversitelere, ilgili bölümlerde konuşma yapmak isteyen biri olup olmadığını da sorabiliriz." Gülümsemem hissettiğimden daha kendinden emin. "Bunu başaracağız. Ve hala biraz zamanımız var."

Mutabakat mırıltıları duyuluyor.

Lin aniden James'e, "Artık ekibe geri döndüğüne göre, dekorasyon stüdyosuyla ilgilenebilir ve kapıcı Jones ile her şeyi halledebilirsin," dedi. "Boyd Hall'un hazırlanmasında kendisine yardımcı olacak birilerinin olmasından her zaman memnuniyet duyar."

James'e doğru bakmaya cesaret ettim.

Sinirli bir şekilde gözlerini kırıştırıyor, ama sonra tiz bir sesle "Sorun değil" diyor.

Yüzümde belirmeye çalışan sırtıtmayı bastırmak için büyük çaba sarf ediyorum. Salonu temizlemek ve hazırlamak - bu kimsenin gönüllü olarak yapmadığı bir görev. Lin'in bu işi James'e havale etmesi çok komik. Ve bu bana onun ne kadar sihirli bir insan olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Toplantının geri kalanı plana göre ilerliyor ama doksan dakika geçtiğinde mutluyum. Lin ve ben yapılacak işleri birbirimize dağıtırken diğerleri bize veda edip odadan çıkıyorlar - eşyalarını çok yavaş toplayan James ve Camille hariç herkes. Ona dikkat etmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Camille'in mırıldandığı taziyelerin her kelimesini duyuyorum. Mideme kramplar giriyor ve hemen ardından kendimi uyarıyorum. James yüzünden daha fazla acı hissetmek istemiyordum ve James için daha fazla acı hissetmek istemiyordum. Aslında James Beaufort söz konusu olduğunda hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

Lin'e "Buradan çıkacağım," diye mırıldandım.

Başını sallıyor ve eliyle beni uzaklaştırıyor. Sırt çantamı omuzlayıp kapıya doğru yürüyorum, bakışlarım dosdoğru ileriye sabitlenmiş. Tam tokmağa uzanırken, bir el tokmağın etrafını sarıyor - ve benimki tam üzerine düşüyor. James'in yüzüne bakıyorum. Aramızda sadece birkaç santimetre var. Tanıdık kokusunu alabiliyorum, baharatlı ve biraz bal gibi, ayrıca yaydığı sıcaklığı da.

"Ruby," diye fısıldıyor.

Sanki kendimi yakmışım gibi elimi çekiyorum. Sonra beklentiyle ona bakıyorum ki ya kendi elini çeksın ya da kapıyı açsın. Tereddüt ediyor.

bir an için, ama sonunda düğmeyi çevirir.

Rahat bir nefes alıyorum. "Görüşürüz Lin," diyorum aceleyle ve odadan çıkıyorum.

Sesinin yankısı kafamın içinde ve tüm vücudumda yankılanırken, okul servisine her zamankinden daha hızlı yürüyorum.

Lydia

"İnanılmaz," diye inliyor James hayal kırıklığı içinde. Dizüstü bilgisayarı sarsakça kendisinden uzaklaştırıyor ve masa sandalyesinde bana dönüyor. "İki kişi beni yine geri çevirdi."

Kanepeden kardeşime bakıyorum. Bana etkinlik komitesine tekrar katılma planından bahsettiğinde ilk başta şaşırmıştım. Ama düşündükçe kararının daha doğru olduğunu düşünüyorum.

Ruby bu ekipte çalışmayı seviyor. Ona sadece tutkusunu anlamakla kalmayıp aynı zamanda paylaştığını göstermek iyi bir ilk adımdır. Buna ek olarak, James son dönemde bu partileri düzenlerken ne kadar eğlendiğini fark etti - bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa bile.

"Daha ısrarcı olmalısınız. Cüzdanına değil, vicdanına hitap et. O zaman galaya gelirler," diyorum soğuk parmaklarımla tuttuğum çay bardağını yudumlarken. Sanırım hizmetçimiz hamileliğimi biliyor. Bana sormadan sürahiyi önüme koydu ve komplocu bir bakışla bana kesinlikle iyi geleceğini fısıldadı.

James dalgınca başını sallar ve dizüstü bilgisayarı tekrar kendisine biraz daha yaklaştırır. Aynı anda, sessiz bir ping yeni bir e-postayı duyuruyor. James kısık gözlerle okurken, ben bir kurabiyeye uzanıyorum. O ısırırken birkaç kırıntı kanepeye düşüyor, ama James bir cevap yazmakla o kadar meşgul ki fark etmiyor. Neyse ki kırıntılardan çok nefret ediyor.

"Ruby ile konuştun mu?" Bir süre sonra sordum.

Bir mesajın gönderildiğini doğrulayan ses duyuldu ve James bana döndü. "Hayır." Elini yüzünde gezdiriyor. "Bu hafta bana doğru düzgün bakamadı bile."

"Bunu zorlayamazsın, bu çok açık. Ama bir noktada birbirinizle konuşmak zorundasınız" diyorum nazikçe. Zaman geçtikçe aranızdaki uçurum daha da açılıyor. İnanın bana."

Kardeşim bana uzun uzun baktı. Belli ki, bir ile ikiyi bir araya getirmişti. "Sutton'la hâlâ konuşmadın mı?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Tartışacak ne var ki? İkimiz de böylesinin daha iyi olduğunu biliyoruz."

"Evet, ama hamilelik hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu her şeyi değiştirir."

"Artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Kalan kurabiyeyi ağzıma atıyorum ve yavaşça çiğniyorum. "Bunu bana birden fazla kez söyledi. Her şeyden önce, onunla konuşamayacak kadar gururluyum."

"Ve ikincisi?"

James'in bakışlarına karşılık veriyorum. "İkincisi, ona söylemekten korkuyorum. Nasıl tepki vereceğini bilmek istemiyorum. Önce bununla kendim başa çıkmalıyım, sonra da tepkisi istediğim gibi olmazsa ne yapacağımı düşünürüm."

"Lydia-" James'in cep telefonu çalıyor. Cevap vermek için hiçbir hareket yapmıyor ama bana dikkatle bakmaya devam ediyor.

"Devam et!" Israrla söylüyorum. "O kesinlikle sponsorlardan biri."

Bir an tereddüt eder. Sonra cep telefonunu alır ve ekrana bir göz atar. "Owen," diyor yüksek sesle, havalandıktan sonra. "Sesini duymak ne güzel."

Sessiz bir boğulma numarası yaptım. Owen Murray bir telekomünikasyon şirketinin yönetim kurulu başkanı ve babamın yakın bir arkadaşı. Ne James ne de ben ondan hoşlanmıyoruz ve bunun karşılıklı olduğuna eminim.

"Koşullar göz önüne alındığında, evet," diyor James. Birden ses tonu sert ve soğuk bir hal alıyor. "Hayır, Beaufort adına değil, Maxton Hall Koleji adına aradım. Şubat ayının başında Pemwick Aile Merkezi için bir yardım galası düzenleyeceğiz ve hâlâ sponsor arıyoruz."

Hattın diğer ucundan yumuşak mırıltılar duyabiliyorum.

"Elbette, ayrıntıları size gönderirim. Bu harika olur, Owen, teşekkür ederim."

James konuşmayı bitirdi ve cep telefonuna bir şeyler yazdı. Sonra tekrar bana döndü. "Sutton'a söyleyene kadar, nasıl tepki vereceğini bilemezsin."

"Yani ona söylememi tavsiye ediyorsunuz."

Başını salladı. "Evet. Ve bence bunu bilmeye hakkı var."

Fincanımın içine bakıyorum. Pembe sıvının geri kalanında, çay telvesindeki bir deseni tanımaya çalışıyorum.

Başka arama yok. Bu konuda anlaşmıştık.

Bundan sonra benim ve bebeklerin yanında olacağına karar verse bile - bu ne anlama geliyor? Sadece kendini suçlu hissediyor, başka bir şey değil. Graham'la birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum çünkü o bunu istiyor. Kendi özgür iradesiyle, hamilelik onu buna zorladığı için değil.

James'in cep telefonu tekrar çaldı. Konuşmamızın henüz bitmediğini belirtmek için bana bir parmağını uzatıyor, sonra telefonu açıyor.

Çayımın kalanını içiyorum ve boş bardağı masaya bırakıyorum. Sonra kendi telefonumu alıp mesajlarımı açıyorum. Graham'ın numarası hâlâ kayıtlı. Onları silmeye bir türlü cesaret edemedim. Sadece onun orada olması ve istersem ona yazabileceğimi bilmek benim için yeterli.

Geçmişimizi tarıyorum. Sadece günlük mesajlar ve fotoğraflar değil, aynı zamanda en derin korkularımızı ve endişelerimizi anlattığımız bazı mesajlar da var. Normal bir insan bu mesajları saklamak ve eski bir defter gibi tekrar tekrar karıştırmak yerine silerdi.

Fotoğraf albümü.

Görünüşe göre, ben normal bir insan değilim.

Ondan bana kalan tek şey bu. Ve ondan tamamen kopmaya hazır değilim. Dürüst olmak gerekirse, hiç yapabilecek miyim bilmiyorum. Onu çok özlüyorum. Telefon görüşmelerimizi, kötü aksiyon komedilerindeki kahkahalarını, bir kafenin masasının altında iç içe geçmiş parmaklarımızı özlüyorum. Bunları geri alamayacağımı bilmek beni neredeyse çıldırtıyor.

"Kulağa harika geliyor," diyor James'in sesi kulağıma ulaşıyor. Sesi o kadar hevesli geliyor ki kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Evet, tabii ki. Teşekkürler Alice, görüşürüz o zaman. James sesli bir şekilde nefes veriyor ve iki kolunu başının üzerine uzatıyor.

"Alice mi? Alice Campbell?" Ben soruyorum.

Bana doğru dönüyor. "Bana bir iyilik borcu daha var."

"Nedenini bilmemeyi tercih ederim."

Cesurca gülümsüyor. "Ruby, Alice'in harika olduğunu düşünüyor."

Şaşılacak bir şey yok. Alice Campbell Oxford'da okudu ve henüz öğrenciyken kendi kültür vakfını kurdu.

"Gerçekten çok çaba sarf ediyorsun," diye yorum yapıyorum. James'in bakışları ciddileşince hemen pişman oluyorum.

"Konumuza dönelim," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Ona söyleyemem. Onun sınıfında nasıl oturabilirim ki?"

"Benim tarih dersime geçebilirsin."

"Bu çok çarpıcı."

James omuzlarını silkiyor. "İnsanlar her zaman her türlü nedenden dolayı değişir. Bunun özellikle dikkat çekici olduğunu sanmıyorum. Benimle çalışmayı tercih etmeni sebep olarak gösterebiliriz."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ne yaparsan yap," diyor James. "Sana yardım edeceğim." Bir an bana ciddi ciddi bakıyor, sonra dizüstü bilgisayarına dönüyor.

Karnımda hafif bir karıncalanma hissediyorum ve küçüklerden biri olup olmadığını anlamak için elimi üzerine koyuyorum. Bu arada, onlardan gelen hafif hareketler fark ediliyor - neredeyse midemde kelekler varmış gibi.

Artık James bildiği için eskisinden çok daha iyi durumdayım ama bu iki çocuk beklediğim, bekâr bir anne olacağım ve muhtemelen okulu bırakmak zorunda kalacağım gerçeğini değiştirmiyor. Bu sayede... belki de her şey ortaya çıkmadan önce final sınavlarımı yazmayı başarabilirim.

Kendimi üç derin, sakın nefes almaya zorluyorum. Zaten belirsiz olan geleceğe dair düşünceler içinde kendimi kaybetmemeliyim. Her seferinde bir günü ele almalıyım. Çünkü sabahtan akşama kadar endişelenirsem, bunun kimseye bir faydası olmaz - özellikle de artık önceliğim olması gereken küçük solucanlara.

"Siktir," diye haykırıyor James aniden. İki kolunu da başının arkasında kavuşturmuş, kocaman gözlerle ekrana bakıyor.

"Sorun nedir?"

James donup kaldı. Huzursuzluğa kapılıp ayağa kalkıyorum ve masasına doğru yürüyorum. Sandalyesinin arkasında duruyorum ve deri arkalığını kavırıyorum. Sonra biraz öne eğildim.

İlk gördüğüm şey Oxford kelimesi.

İkincisi tebrikler, James Beaufort. "Seni aldılar!" Ağzımdan kaçırdım.

James hâlâ tepki vermeyince sandalyesini kendime doğru çevirdim. Yüzünün her yerinde saf bir şok ifadesi vardı.

"James, seni almışlar. Bu harika!" Onu omuzlarından tuttum ve sarılmak için yukarı çektim. Tökezledi ve sarılmaya karşılık vermesi biraz zaman aldı.

"Siktir," diye tekrarlıyor.

Mutlu mu yoksa içten içe çıldırıyor mu bilmiyorum. Onu tutarken, gelen kutumda beni bekleyen bir e-posta olup olmadığını merak ediyorum. Eski Lydia şimdi cin çarpmış bir kadın gibi cep telefonuna koşar ve onun da alınıp alınmadığına bakardı. Yeni Lydia ise zaten peşinden gidemeyeceği bir geleceğin kendisine sunulup sunulmadığını bilmek istemiyor.

James'e biraz daha sıkı sarılıyorum ve en azından birimiz onun planlarını gerçekleştirebildiği için mutluyum.

James

"Zor bir dönemi geride bıraktık, bundan bahsetmeme gerek yok. Ama şu andan itibaren tekrar ileriye bakabiliriz. Çünkü Cordelia da bunu isterdi."

Gözlerimi devirme ya da ses çıkarma isteğimi bastırıyorum. Babamın, annemin gerçekten ne isteyeceği hakkında hiçbir fikri yok. Hele önünde sergilediği bu tiyatroyu hiç.

Bu, genel müdür olarak Beaufort yönetim kuruluna ve departman müdürlerine yaptığı ilk resmi konuşma ve daha şimdiden avucunu yalamaya başladılar. Ben uzun konferans masasının kenarında oturup cep telefonumu mümkün olduğunca dikkat çekmeden nasıl çıkarabileceğimi düşünürken, on iki kadın ve erkek umutlu ifadelerle onun dudaklarına yapışmış durumda.

"Birlikte hareket edersek Beaufort'u duygusal çöküşten çıkarabilir ve şirketi ileriye taşıyabiliriz. Önümüzdeki dönemde desteğinize güvendiğim bazı değişiklikler yapmak zorunda kalacaksınız. Bu bağlamda sizlere şimdiden teşekkür etmek istiyorum - sizler bizim en önemli varlığımızsınız. Bu nedenle önümüzdeki dönemde uzmanlığınızı her zamankinden daha fazla kullanmak benim için önemli olacak."

Elimi cebime attım ve cep telefonumu çıkardım. Son birkaç saat içinde çocuklar bu gece partiye gitmem için beni ikna etmeye çalışan sayısız mesaj gönderdiler. Beaufort'un yönetim kurulundaki yeni görevimde ilk günüm ve onların dünyasında bu kesinlikle kadeh kaldırmamız gereken bir şey.

Ne yazık ki hiç de parti havasında değilim. Gelecekte arkadaşlarımla buluşma fırsatlarının giderek azalacağını biliyorum ve elimizde kalan zamanı değerlendirmeliyim. Zaten haftada sadece iki kez antrenmana geldiğim için bana kızgınlar.

Yine de bugün görmek istediğim tek bir kişi var.

Ve bu kişi haftalardır beni görmezden geliyor çünkü onu kendimden uzaklaştırdım.

Ruby'yi okulda düzenli olarak görmeme rağmen onu özlüyorum.

Acıyla irkilmeden bana tekrar bakabilmesini istiyorum. Onunla her zaman ve her yerde konuşabilmek istiyorum.

Oxford'da çekilip çekilmediğini bilmek istiyorum.

"Eşimin ölümüne rağmen Beaufort'un kurumsal kültüründe hiçbir şey değişmeyecek," diye devam ediyor babam yılmadan. "Bu bizim başarılarımızın temelidir. Cordelia tanıştığımızda bana bu şirkete katılmanın ne anlama geldiğini anlatmıştı ve ben de onun anısını onurlandırmak niyetindeyim."

Alkışlar patladı. Ellerimi iki kez çırttıktan sonra Cyril'in az önce bana yazdığı mesajı dikkat çekmeden okuyorum. Wren'de misin, nihayet ne zaman geliyorsun? Orta parmaklarını kaldırdıkları bir fotoğraf gönderiyor.

Sanırım başka seçeneğim yok. Bu randevudan sonra onlara gitmem gerekecek. Son zamanlarda onları yeterince rahatsız ettim ve onların dikkatini dağıtmaktan zarar gelmez. Bu toplantıdan. Ama her şeyden önce Ruby'den de. Ne yaparsam yapayım, hep aklımda. Burada oturup babamın annemin hayatını yönetmesini dinlemenin ne kadar zalimce olduğunu anlayabilecek tek kişi o. Oxford'daki o gece ona her şeyi anlattım. Kendime hep yasakladığım düşüncelerimi ilk kez yüksek sesle dile getirmiştım.

Ruby beni anlıyordu. Görev duyguma ya da ismimin anlamına hitap etmedi. Beni dinledi ve beni cesaretlendirdi. Kendime ait bir gelecek için cesaret.

Burada ne kadar uzun süre oturursam Ruby'yi görme arzum o kadar güçleniyor. Ve kendime bunun mümkün olmadığını ne kadar sık söylersem, içimde büyüyen özlem o kadar yoğunlaşıyor.

Onları görmek
zorundayım.
Görmek
zorundayım.

"Bu proje sadece benim değil, şu anda Beaufort'taki gelecekteki pozisyonu için hazırlanan ve bu arada bu hafta Oxford'dan taahhüt alan oğlum James'in de katkısıyla gerçekleşecek."

Adımı ve ardından gelen alkışları duyduğumda başımı kaldırıyorum. Meslektaşlarımdan bazıları dostça başlarını sallarken, diğerleri masanın altında elimde cep telefonumu tuttuğumu çok net bir şekilde görüyor ve ağızlarının köşelerini onaylamaz bir şekilde büküyorlar. Bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık veriyorum, telefonu kaldırmadan

"Birkaç kelime söylemek ister misin James?" diye soruyor babam.

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak ona bakıyorum. Toplantıdan önce benim yapacağım bir konuşmadan bahsetmemişti. Bakışları buz gibi ve ısrarcı. Eğer şimdi konuşmazsam, babam bana cehennemi yaşatacak.

Lanet olası pi. Beni bir yarış atı gibi göstermek istediğini bana önceden açıklasaydı onunla gelmeyeceğimi çok iyi biliyordu. Bunun yerine, şimdi beni açık bıçağına doğru koşturuyor.

Yavaşça ayağı kalkıyorum ve telefonu cebime geri itiyorum. Bir an için el değmemiş su bardağıma bakıyorum ve daha önce bir şey içmediğim için pişmanlık duyuyorum. Grubun etrafına bakarken boğazımın daraldığını hissediyorum. Bu insanların bazılarını çocukluğumdan beri tanıyorum, bazılarını ise ilk kez annemin cenazesinde görmüştüm.

Boğazımı temizlemem gerekiyor. Ağzımdan benim için hiçbir şey ifade etmeyen kelimeler çıktığında, zihnim bedenimden ayrılmış gibi hissediyorum.

"Annem bugün burada olmaktan ve şirketimiz için gösterdiğiniz cesaret ve özveriği görmekten gurur duyardı."

Annem gerçekten böyle düşünür müydü, hiçbir fikrim yok. Onu gerçekten tanıyıordum bile.

Göğsümde bir şey kasılıyor. Bir an için tek kelime etmeden kaçıp gitmeyi düşünüyorum ama bu işe yaramıyor. Tek ıkış yolu önümüzdeki bir saat boyunca hayatta kalmak. Nasıl olursa olsun.

"Annemin hayatı boyunca yaptığı ve sevdiği şeyleri gelecekte de yapabilecek olmaktan dolayı mutluyum. Takip edeceğim ayak izleri asla doldurulamaz ama en azından deneyebilirim."

Bakışlarım babamınkilerle kesişiyor. Gözlerimdeki yalanı görüp görmediğini ve burada sadece bir gösteri yaptığımı fark edip etmediğini merak ediyorum. Çünkü hepsi bu. Her şeyin prova edildiği ve hiçbir şeyin gerçek olmadığı bir gösteri.

Göğsümde oksijen için yeterli yer yok gibi görünüyor, aniden o kadar daralıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Yine Ruby'yi düşünüyorum. Bana ne istersem yapabileceğimi söyleyen Ruby'yi. Ruby, içime olasılıklarla dolu, kendi kaderimi tayin edebileceğim bir yaşam inancını yerleştiren kişi.

"Tam bir inançla söyleyebilirim ki: Sizin gibi bir meslektaşımın gelecekte ancak başarıyla alandırılabilir."

Tekrar oturmadan önce çalışanlara başımla selam veriyorum. Sözlerim sırasında onaylamayan ifadelerden birkaçı yumuşadı ve yine alkışlar yükseldi.

Babama bakmaya cesaret ediyorum ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Bana başını sallıyor, belli ki konuşmamdan tatmin olmuş. Kendimi hiç bu kadar kukla gibi hissetmemiştim.

Yakut

E-postayı bir kez
okudum.

Bir kez daha.

Sonra üçüncü kez.

Harfler gözümün önünde bulanıklaşana ve gözümü kırpma zorunda kalana kadar onları tekrar tekrar okuyorum.

"Anne," diyorum.

Annem sorgulayıcı bir ses çıkarıyor. Mutfak masasında yanıma oturuyor ve oturma odasındaki kataloğu karıştırıyor, düşüncelere dalmış.

"Anne," diye tekrarlıyorum, bu kez daha ısrarlı bir şekilde ve açık postayla birlikte dizüstü bilgisayarını ona doğru itiyorum.

Şimdi yukarı bakıyor. "Ne?"

Enerjik bir şekilde dizüstü bilgisayarımı işaret ederken nefesimi tutuyorum. Annemin bakışları parmağımı takip ediyor. Gözleri ekranda geziniyor. Duraklıyor ve bana bakıyor, sonra tekrar geri dönüyor. Bir sonraki an elini ağzına götürüyor. "Hayır," diye haykırıyor boğuk bir sesle.

Başımı salladım. "Evet,
sanırım öyle." "Hayır!"

"Evet!"

Annem ayağa fırlıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Seninle çok gurur duyuyorum!"

Kollarımı anneme doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Çocukken hep yaptığım şeyi yapmaya çalışıyorum: Bu anı sonsuza dek hatırlamaya konsantre oluyorum. Annemin kokusunu, fırının sesini, taze pişmiş çöreklerin kokusunu ve en büyük hayalimin hemen elimin altında olduğunu fark ettiğimde içime dolan sınırsız sevinci ezberliyorum.

"Çok mutluyum," diye mırıldanıyorum
omzunda. Annem sırtımı okşuyor. "Bunu hak
ediyorsun Ruby."

"Burs aramam gerekiyor," diyorum elimden bırakmadan.

Kucaklaşmaları daha da sıkılaşır. "Bunlar sonrası için düşünceler. Şu an için değil. Şimdi-"

Kapı zilinin çalmasıyla konuşması yarıda kesilir.

"Kapıyı açıyor musun?" diye soruyor, benden uzaklaşarak. O zaman ona harika haberi hemen verebilirsin."

Başımı sallayıp aceleyle koridora dönüyorum, öyle ki halı ahşap zeminin üzerinden kayıyor ve omzumu portmantoya çarpıyorum. Ama bu bile kapıyı gülümseyerek açmamı engelleyemiyor...

...anında donarak buz haline gelir.

James kapımın eşiğinde. Tam elini saçlarında gezdirmek üzereydi ki, o da benim gibi hareketin ortasında dondu kaldı. Yanakları hafifçe kızarmış ve nefesi buz gibi kış havasında küçük bulutlar oluşturuyor. Gri kareli bir takım elbise giymiş ve siyah kravat takmış. Belli ki önemli bir randevudan yeni gelmiş ya da oraya gidiyor.

Kapıyı suratına çarpmak istiyorum.

Aynı zamanda kollarımı boynuna dolamak istiyorum.

Belki de hiçbir şey yapamamam iyi bir şeydir. Onu gördüğümde kalp atışlarımın gittikçe hızlandığını hissederken sadece ona bakıyorum.

"Ben-" diye başlıyor ama sesi kesiliyor.

Cadılar Bayramı partisi için bana elbise getirme bahanesiyle buraya geldiği günü hatırlıyorum. O zaman da gözlerimin önünde kendine karşı benzer bir savaş vermişti - duyguları içinden dışarı çıkmak istiyor ama bir şekilde buna izin vermeyi asla başaramıyor.

"Artık dayanamıyorum Ruby," diye birden ağzından kaçırıyor. Başını sallayarak bana baktı. "Daha fazla devam edemem."

Sesi kırık ve yorgun geliyor. Üzgün ve paramparça. Sanki geri dönüşü olmayan bir şey olmuş gibi.

Şu anda yalnız kalamayacağı çok açık. Ama aynı zamanda burada olmasından da rahatsızım. Zor durumdayken gitmesi gereken son kişi benim. Neden bu anı benim için mahvediyor? Oxford'a daha yeni söz verdim, lanet olsun. Onun acısının beni böyle aşağı çekmesine izin vermek yerine evin içinde dans ederek koşmalıyım. Aramızdaki şey bitti - o bitirdi. Ve iki adım geri atıp artık var olmayan bir şeye umutsuzca tutunmamalıyız.

"Artık ne yapamıyorsun?"

"Beaufort'taki bir toplantıdan geliyorum. Lydia hamile. Ve Oxford'a kabul edildim. I... Ben deliriyorum."

James'in göğsü sanki bir maraton koşmuş gibi hızla inip kalkıyor. Muhtemelen ona da öyle geliyordur. Bu durumdan ne kadar muzdarip olduğunu biliyorum.

Babası ona baskı uyguluyor ve şu anda her an çökecekmiş gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bunun senin için ne kadar kötü olduğunu anlıyorum. Ama... Kendini kötü hissettiğinde başvurman gereken kişi ben değilim," diye mümkün olduğunca nazik bir şekilde cevap veriyorum.

Tam önümde durana kadar hızlı adımlarla giriş merdivenlerinin basamaklarını çıkıyor. Gözleri karanlık, bakışları umutsuz. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Senden daha fazla uzak kalamam. Beni gerçekten anlayan tek kişi sensin. Sana ihtiyacım var. Ve bizim için savaşmak istiyorum, çünkü ben sana aidim. Her zaman senin olacağım, Ruby."

Kapının çerçevesine yapıştım ve tamamen sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. Vücudum aynı anda hem umut, hem acı hem de öfkeyle kaplanıyor; kalbimin hızla çarpmasına ve düşüncelerimin çılgınca dönmesine neden olan kaotik bir karışım.

Bunu söylediğine inanamıyorum.

Hayatımı tekrar alt üst etmeye çalıştığına inanamıyorum.

Birdenbire inanılmaz derecede sinirlendim. Etkinlik komitesine tekrar katılmaya nasıl cüret eder? Bu anı benim için mahvetmeye nasıl cüret eder?

"Hayır," diyorum zorlukla. Aynı zamanda başımı sallıyorum. "Hayır."

"Lütfen, Ruby, ben-"

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyor musun James?" Sözünü kestim. "Huzura ihtiyacım var. Seni unutmak için kendime zaman ayırmaya ihtiyacım var. Bir noktada mutlu olmanı ve hayatını babanın belirlemesine izin vermek zorunda olmadığını fark etmeni diliyorum. Ama bu konuda sana yardım edemem."

Başını sallar. "Sen yanımdayken daha iyiyim. O zaman sadece... mutluyum."

"Seni mutlu etmek benim işim değil, lanet olsun!" Bağırıyorum.

James irkilir ve bir adım geri atar. En üst basamaktan kayıyor ve bir an için dengesini kaybediyor gibi görünüyor, ama son anda kendini yakalamayı başarıyor. Bana bakıyor ve gözlerindeki tarifsiz şok nefesini kesiyor.

"James," diye mırıldanıyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, haklısın. I... Buraya gelmemeliydim."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve merdivenlerden aşağı koşuyor. Küçük ahşap kapıya gelene kadar hızlı adımlarla ön bahçemizi geçiyor. Kapıyı açıyor, içeri adım atıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Gözleri

Sanki gözlerinde yaş varmış gibi cam gibiydi - sözlerim yüzünden mi yoksa kesici rüzgâr yüzünden mi, bilmiyorum. Ben bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve gitti.

James

Kulübün renkli ışıkları arkadaşlarımla yüzleri üzerinde ritimle dans ederken, şarkının bası kulaklarımda gümbürdüyor ve tüm vücudumu sarsıyor.

Salonda rahat koltuklardan birine oturdum ve Alistair, Kesh ve Cyril'in benden çok uzakta olmayan bir grup kızla dans etmesini izledim. Wren de oturmaya devam etti. Sanırım çocuklar yüzüme baktılar ve o akşam yalnız bırakılamayacağıma karar verdiler. Sanki yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi.

"İyi misin dostum?" Wren aniden kulağıma bağıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. Genellikle Wren duygular hakkında konuşmak isteyen son kişidir. Tam tersine. İkimiz de yıllardır sorunlarımızı bastırmakta ustalaştık. En iyi arkadaş olmamızın nedenlerinden biri de bu.

"Öyle bakma. Sadece senin için endişeleniyorum."

Onu anlamakta zorlanıyorum ama bakışları her şeyi anlatıyor. Kulübe daha erken girdiğimde, bir şeyler olmuş olması gerektiği herkes için açıktı. Cyril tek kelime etmeden elime bir bardak cin tonik tutuşturdu, aradan bir saat geçmesine rağmen hâlâ dokunmadım. Bir dikişte içmek için büyük bir arzu duyuyorum. Belki o zaman Ruby'nin sözleri nihayet sessizliğe bürünür, kafamın içinde sürekli bir döngü halinde kendini tekrar ederdi.

Seni mutlu etmek benim işim değil, lanet olsun!

Öfkesini anlayabiliyorum - bana bağırmakta sonuna kadar haklı. Ona gitmek, geriye dönüp baktığımda kendimi açıklayamadığım bir tür ani tepkiydi. Bu durumdan nefret ediyorum. O Çarşamba günü ona gitmediğim için nefret ediyorum,

Ama Cyril'e. Keşke bir zaman makinem olsaydı da olanları geri alabilseydim diye düşünmediğim bir gün bile olmadı. Çünkü Ruby ile konuşabilecekken, arkadaşlarım ve ben her zaman tek bir sloganla yaşadık: ne pahasına olursa olsun, mümkün olan en kısa sürede unutmak.

Bakışlarımı Wren'den kaçırıyorum ve bardağıma bakıyorum. Gürleyen müzik düşüncelerimi susturmaya yetmiyor ve bir an için kendimle boğuşuyorum. Diğerlerine bakıyorum. Cyril ve Alistair iki kızla dans ediyor, Kesh ise onların yanındaki duvara yaslanmış içkisini yudumluyor. Kısa bir süre için kalkıp onlara doğru yürümeyi düşünüyorum ama sanki üzerimde kurşun ağırlıklar varmış gibi hissediyorum.

vücudumdan. Öne doğru eğilip bardağı dokunmadan önümdeki küçük ahşap masanın üzerine koymak için neredeyse tüm gücümü harcıyorum.

"Bütün hayatım boşa gidiyor," dedim sonunda. Wren beni anladı mı bilmiyorum. Müziğin kulakları sağır edecek kadar yüksek olmasının yanı sıra, kafası da epey alkolle dolu. Ama ben devam ederken koyu kahverengi gözleri dikkatle beni izliyor. "Ve bu konuda hiçbir şey yapamam."

Anlaşılan beni duydu, çünkü bana doğru biraz eğildi, omzumu tuttu ve kısa bir süre sıktı. "Hayatın boyunca yaptığın şeyi yapıyorsun, dostum."

"Ne?"

Wren'in ağzının kenarları acımasız bir gülümsemeye dönüşür. "Sen devam et. Son yıllarda senden öğrendiğim bir şey varsa, o da budur."

Zor yutkunuyorum.

"Ne zaman pes etmek üzere olsam, bunu düşünüyorum. Son birkaç gündür bu bana yardımcı oldu" diye devam ediyor.

Bakışlarım yine dolu cin tonik bardağına takılıyor. Benim durumumda "devam etmek" ne anlama geliyor merak ediyorum. Ruby'yi unutup bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak mı? Yoksa onlar için savaşmak mı?

"Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum, ama şimdi son birkaç gündür bana neler olduğunu sormak aslında senin görevin" diyor.

Wren'in sözleri kafamı kaldırmama neden oldu. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Bakışlarıma kaşlarını çatarak karşılık veriyor. Sonunda sarsılarak nefes veriyor ve boynunu ovuşturuyor. "Sorun değil. Unut gitsin." Ayağa kalkıyor ve dans pistine, mavi ve mor ışıkla yıkanan arkadaşlarımıza doğru başını sallıyor. Hareketleri coşkulu, sanki bu dünyada tek bir endişeleri yokmuş gibi.

Kendimi bildim bileli bu bizim uzmanlık alanımız olmuştur. Hiçbir şey ve hiç kimse bize zarar veremezmiş gibi davranmak. Sanki hayat, hiçbir şeyin uzun süreli ya da önemli olmadığı bir oyundan ibaretmiş gibi. Son birkaç hafta içinde bir yanılsamaya kapıldığımızı öğrendim. Herkes savunmasızdır ve herkesin kaybedecek bir şeyleri vardır.

Başımı sallıyorum ama Wren hayır cevabını kabul etmiyor. Elimi tutuyor, beni koltuktan kaldırıp dans pistine çekiyor. Çocuklar bizi görünce tezahürat yapıyor ve onlarla birlikte durabilmemiz için çemberi açıyorlar. Bir süre ritme ayak uydurmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Tam diğerlerinden özür dileyip tekrar gideceğimi duyurmak üzereydim ki biri arkamdan dans edip kolunu bana doladı

karnım. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve Elaine Ellington'ın yüzüne baktım.

"James!" diye sesleniyor müziğin içinden ve bana gülümsüyor. Bal sarısı saçları kıvrık ve dans etmekten hafifçe kızarmış yüzünü çerçeveliyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kolunu kendimden uzaklaştırıyorum ve dans pistinden ayrılp salonumuza geri dönüyorum. Oraya vardığımda garip bir şekilde nefes nefese kalmış hissediyorum. Bir su sipariş ediyorum ve kendimi kanepeye bırakıyorum.

Elaine'i görünce mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Cyril'in havuzunda geçirdiğim akşamın, zaten günün yirmi dört saati yanımda taşıdığım anıları, bir andan diğerine o kadar belirgindi ki, içimi bir bulantı dalgası kapladı.

Ama matematiği Elaine olmadan yaptım. Bir süre sonra yanıma geldi ve bacak bacak üstüne atarak yanıma oturdu.

"Nasıl bir selamlamaydı bu?" diye soruyor parmaklarını saçlarında gezdirirken. Gözleri eğlenceyle parlıyor. Bana o kadar yakın oturuyor ki neredeyse birbirimize dokunuyoruz. Bana biraz daha yaklaşıyor. Parfümünün kokusu burnuma dolduğunda tüm bedenim donuyor.

"Sadece annene olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Eğer konuşmak ya da başka bir şey yapmak istersen, senin için her zaman açık bir kulağım var." Elini bacağıma koyuyor ve yavaşça pantolonumun kumaşı üzerinde gezdiriyor.

"Elaine, dur," diyorum sertçe, elini iterek. Aynı zamanda yana kayıyorum ve ona ciddi bir şekilde bakıyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Başımı sallıyorum. "Hayır, her şeyi yanlış yapan bendim," diye cevap veriyorum. Elaine kaşlarını kaldırıyor. "Neyin var senin?"

Omuzlarımı silkiyorum ama bir şey söylemiyorum.

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Daha önce daha iyi bir ruh halindeydin."

"Özür dilerim," dedim. "Ama artık bunu yapamam."

Benden biraz uzaklaşıyor. "Yazık oldu," diyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Seninle her zaman eğlenceliydi."

Sanki onu tutmamı bekliyormuş gibi bir an olduğu yerde duruyor. Hareket etmeyip dosdoğru önüme baktığımda, tek kelime etmeden dans pistine geri dönüyor.

Geriye doğru çöküyorum ve kulübün tavanına bakıyorum. İlk defa orada küçük ışıklar olduğunu fark ediyorum, muhtemelen

yıldızları temsil ediyor. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, cüzdanımı çıkarmak için elimi cebime atıyorum. Düzensiz bir şekilde açıyorum ve kimlik kartımın arkasına gizlenmiş kağıt parçasına uzanıyorum. Son birkaç haftadır, sonrasında kendimi eskisinden daha da bitkin hissedeceğimden korktuğum için listeye bakmaktan kaçınıyordum. Kâğıt parçasını, tavandaki küçük ışıklar neredeyse parlayacak şekilde tutuyorum. Ruby'nin benimle birlikte yazdıklarını madde madde okuyorum. Sertçe yutkunuyorum ve boğazımın aniden ne kadar gıcıklandığını fark ediyorum.

Hayatım boyunca benimle Ruby kadar ilgilenen hiç kimse olmadı. Sabahları ilk aklıma gelen ve uyuduğumda yüzünü gözlerimin önüne getirdiğim biri hiç olmadı. Ve hayallerimi gerçeğe dönüştürmek isteyen hiç kimse olmadı.

Olan her şey beni değiştirdi. Eskiden olduğum kişi değilim. Ama uğruna savaşmak istediğim bir şey varsa o da Ruby'dir.

Bunu aklımda tutarak listeyi tekrar katlıyorum ve kulüpten çıkarken elimde sıkıca tutuyorum.

Yakut

"Ruby!" diye bağıır babam yüksek sesle.

"Ve Lin," diye ekliyorum, arkadaşına genişçe gülümseyerek. "Ve Lin!" diye tekrarlıyor annem, babam ve Ember koro halinde.

Evimizde küçük bir Oxford partisi vermek ve Lin ile birlikte başarmıza kadeh kaldırmak babamın fikriydi. Annem ve ben ona söylediğimizde, ilk başta söylediğimiz tek kelimeye bile inanmadı ve sonunda ona postayı göstermemizi istedi. Mektubu okurken defalarca "Hayır" diye mırıldandı, ancak bana öyle sıkı sarıldı ki dört saat sonra bile kaburgalarım hala ağrıyordu.

"Kaçırıldığımızı inanamıyorum," diye fısıldıyorum Lin'e şampanya kadehimin kenarından.

"Ben de öyle."

Önümüzdeki üç yılı kız arkadaşım ile birlikte geçirebilme düşüncesi midemde bir sürü heyecanlı kelebek bırakıyor. O kadar heyecanlıyım ki gerçek değilmiş gibi geliyor.

"Şimdi daha çok çalışmalıyız, Lin," diyorum.

"En azından bir akşam için mutlu olamaz mısın?" diye sorar Ember.

Lin ve ben pişmanlık dolu bir gülümsemeyle birbirimize bakarken annem ve babam gülüyor. "Haklısınız," diyorum. "Ama çok şey ters gidebilir!" diye soruyor Ember.

Lin şampanya bardağını oturma odasındaki masanın üzerine koydu ve aceleyle bulabildiğimiz tek parmak yiyecek olan nacho'yu aldı. "Tüm derslerimizi A ile geçmeliyiz, ancak o zaman kesin taahhüt alabiliriz."

"Sonra da burslardan birine seçilmem gerekiyor," diye ekliyorum sessizce, bu düşünceyle içimde yükselmek isteyen paniği bastırmaya çalışarak. Maxton Hall'daki öğrenci danışmanı, şansımın ortalamamın üzerinde olduğunu ve benim yerimde olsa hiç endişelenmeyeceğini defalarca söyledi. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Lin'in yanakları solgunlaşıyor ve ısırdığı nacho'yu bardağının yanına koyuyor. "Ya bir dersten daha kötü bir not alırsam? Büyükanнем derslerime yardım etme teklifini kesinlikle geri çekecektir."

"Kızlar, kutlama yapmalısınız ve ölüm hakkında endişelenmemelisiniz!" Annem çiçekli koltuğumuzda Lin ve benim karşıma oturuyor ve başını sallayarak bize bakıyor.

Lin ve ben şampanya kadehlerini alıp aynı anda büyük bir yudum almadan önce endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

"Farklı bir ruh halinde olsaydın muhtemelen kabul edilmezdin, değil mi?" diyor Ember sırtarak. Kabul edilmeme şaşırmadı ve benim için mutlu olmaya çalıştı ama taşınacak olmamın onu ne kadar üzdüğünü de fark ettim. Çünkü Oxford çok uzakta olmasa da, bizi birbirimizden ayıran şeyin yarım koridor ya da iki saatlik bir tren yolculuğu olması fark yaratıyor. Ember değişimden nefret eder ve eminim ki ona kalsa hayatımızın sonuna kadar hep evde kalırdık.

Ancak onun ruh hali gün içinde bana biraz bulaşmış ve taşınma düşüncesi beni hüzünlendirmiş olsa da, kabullenmenin verdiği sevinç bundan çok daha ağır basıyor. James burada olduğu için, bugün hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bu sevinci benden almasına izin vermemeye karar verdim.

Şampanya şişesi boşaldıktan sonra Lin ve ben ailemi televizyon programına bırakıp üst kattaki odama çıktık.

Kapıyı arkamızdan kapatırken Lin, "Kahretsin," diye mırıldanıyor. Gözlerini cep telefonuna sabitledi ve başını kaldırmadan masamdaki sandalyeye oturdu.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Cevabı o kadar hızlı geliyor ki kulaklarımı dikiyorum. "Sorun nedir?"

Omuzlarını silkiyor. "Görünüşe göre Cyril de kaçırılmış."

Bir an tereddüt ettim, sonra fısıldadım, "James de."

"Gerçekten mi? O zaman Beaufort grubunun yarısı Oxford'da. Alistair ve Wren de Instagram'da paylaşımda bulundu." Lin hâlâ telefonunda bir şeyler yazıyor. Ekranı bir göz atıyorum ve Cyril olduğundan emin olduğum yarı çıplak bir adamın resmini görüyorum.

Tamam, bir saniye daha dayanamayacağım. Aylardır Lin ve Cyril arasında kimsenin bilmediği bir şeyler olduğundan şüpheleniyorum. İkisinin birbirlerine davranışları çok şey anlatıyor. Uzun bir süre birbirlerinden nefret ettiklerini düşündüm - ama şimdi sözlü savaşa girdiklerinde aralarında kıvılcımların uçtuğundan eminim.

"Ne yapıyorsun?" Bağdaş kurup otururken temkinli bir şekilde
Yat soruyorum
ak.

Yakalandı, yukarı baktı. "Bir şey yok."

"O kadar hızlı iki kez 'hiçbir şey' dedin ki söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum." Lin alt dudağını ısırır ve tekrar telefonuna bakar.

Yanakları

ateş kırmızısı.

"Lin, buraya gel," diyorum ve yanımdaki koltuğa enerjik bir şekilde vuruyorum. Şüpheyle elimin durduğu yere bakıyor ama sonra yavaşça ayağa kalkıp bana doğru dokunuyor. Sırtını yatağın başucuna yaslayıp dizlerini yukarı çekip iki kolunu etrafına sararken ona dönüp beklentiyle bakıyorum. Siyah saç tellerinden birini kulağının arkasına atıyor. Bana öyle geliyor ki nasıl başlayacağını bilmiyor.

"Böyle şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum," diyorum usulca. "Ama aklına takılan bir şey olursa bana her zaman söyleyebilirsin."

Lin zorlukla yutkunur. "Anlatacak pek bir şey yok," diye fısıldıyor.

Neredeyse utangaç görünüyor - ondan hiç tanımadığım bir ifade. Lin, başkalarının ne düşüneceği konusunda endişelenmeden her zaman kendini ve fikirlerini savunan güçlü, kendine güvenen bir kişidir. Onu şimdi böyle görmek beni aniden huzursuz etti.

"Cyril'i on üç yaşından beri seviyorum." Gözlerim büyüdü.

"Gerçekten mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Maxton Hall'a vardığımda, Cyril ve ben birkaç kompartımanda yan yana oturuyorduk. O... Her zaman bugünkü gibi değildi. O zamanlar dikkatli ve tatlıydı. Beni gerçekten güldürebilirdi. Beni bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu tam olarak açıklayamam ama en başından beri ondan hoşlanmıştım."

Kısa bir süre sessiz kalıyor ve dizlerine bakıyor. Ona cesaretlendirici bir şeyler söylemek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bana aşk hayatından ilk kez bahsediyor ve sözünü kesmeden ona bunu yapması için gereken zamanı tanımam gerekiyor.

"Ancak, Cyril onu tanıdığımdan beri Lydia'ya aşıktı, bu yüzden o zaman bile aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini anlamıştım. Yine de Lydia onunla bir şeyler yaşamaya başladığında yıkılmıştım. Hiçbir zaman resmiyete dökmediler ama okulda böyle şeylerin ne kadar çabuk yayıldığını bilirsiniz. Onu terk ettikten sonra. Onu teselli ettim. Bir şey diğerine yol açtı ve-" Omuzlarını beceriksizce silkiyor ve dizlerindeki tutuş sıkılaşıyor.

O kadar üzgün görünüyor ki bunu nasıl kaçırmış olabileceğimi merak ediyorum. "Sadece bir kerelik bir şey miydi yoksa daha fazlası mı?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Lin başını sallıyor ve soluksuz bir kahkaha atıyor. "İki yıldır birkaç haftada bir birlikte yatıyoruz."

Ağzım açıldı. Ve tekrar kapandı. Benden bu kadar uzun süre sakladığına inanamıyorum. "Ben... Bunu bilen biri var mı?"

Lin tekrar başını sallar. "Hayır, Cy için sadece Lydia'nın var olduğunun farkındayım. Bu da sorun değil ama bu yüzden ortaya çıkmasını istemiyorum. En azından biraz saygınlığımı korumak istiyorum ve biz hiç birlikte falan olmadık." Bir an tereddüt ediyor. "Ayrıca, muhtemelen artık bitmiştir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Cordelia Beaufort öldüğünden beri benimle temas kurmadı. Muhtemelen Lydia'yı teselli etmekle meşgul olduğu içindir." Omuzlarını silkiyor. "Mesajlarımı görmezden geliyor ve şimdi okulda hep onunla takılıyor."

"I-" Sözümlü kesiyorum ve başımı sallıyorum. "Yılbaşı gecesini Lydia ile geçirmek senin için garip miydi?"

Lin dar bir şekilde gülümser. "Lydia'dan hoşlanıyorum. Ve ona umutsuzca aşık olan adamı sevmeme engel olamaz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu fena değil Ruby, gerçekten. Sadece bana karşı dürüst olmasını isterdim. Bu sessizliği hak ettiğimi sanmıyorum. Bana Lydia'nın ona bir şans daha verdiğini söyleyebilirdi. "

"Sebebin bu olduğunu sanmıyorum."

Tekrar omuzlarını silkiyor. "Umursamamalıyım. Ona deliler gibi aşık değilim ki."

Ses tonu kaygısız, ama hüzünlü bakışı onu yalanlıyor.

"Cyril seninle temasa geçmiyorsa ve sen nerede durduğunu bilmiyorsan domuzun tekidir," diyorum öfkeyle.

"Kulağa öyle geldiğini biliyorum. Ama ikimiz de neye bulaştığımızı biliyorduk. O bana hiçbir şey için söz vermedi, tıpkı benim ona vermediğim gibi. Ve gerçekten harika biri olabiliyor - kendine güvenen, komik. Ve şefkatle-" Lin kıpkırmızı kesilir ve yüzünü ellerinin arasına gömer.

"Kulağa fiziksel bir şeyden daha fazlası gibi geliyor, Lin."

"Biliyorum!" diye inliyor, hafifçe aralanmış parmaklarının arasından bakarak. "Onu okul dışında sonsuza dek görmediğim için bunu şimdi fark ettim. Onu özlüyorum."

Son sözlerinde sesi o kadar iğrenç çıkıyor ki sırtıtmak zorunda kalıyorum.

"Bunun hakkında hiç konuştunuz mu? Gerçekten, yani?" Nazikçe sordum.

Başını sallıyor ve kıpkırmızı oluyor. "Cyril ve ben birbirimizi gördüğümüzde pek konuşmayız."

Oh adamım.

"Çok uzun zamandır arkadaşız ve benim bu konuda hiçbir şeyden haberim yok. Şu anda kendimi delicesine kötü bir arkadaş gibi hissediyorum."

"Sen harika bir arkadaşsın. Sadece bunu kimseye söylemek istemedim çünkü... bilmiyorum. Gizlilikle ilgili bir şey vardı. Ama şimdi her şey onun için bitmiş gibi görünüyor, bu beni öldürüyor." Derin bir iç çekiyor. "Biz tamamen aynıyız, Ruby. Oxford'a gitmeden önce ikimiz de ciddi bir şey yapmak istemiyorduk."

Ayrıca Lin ile beni birbirimize bağlayan pek çok şeyden biri.

"Ve şimdi hem James hem de Cyril Oxford'a götürüldü," diye mırıldanıyorum. "Evet."

Bir süre sessiz kalır ve kendi düşüncelerimize dalarız. Maxton Hall'a taşındığımda eski lisedeki tüm arkadaşlarımı kaybettim. Bundan sonra, sadece yüzeysel tanıdıklarımı sürdürmeye ve daha fazlasına dahil olmamaya karar verdim. Daha sonra elimden alınacak bir şeye enerji harcamak istemedim.

Ama Lin'le tanıştığımda bu değişti. Hâlâ bu arkadaşlığın da geçici olmasından korksam da risk almaya hazırım - bu konuşma bana bunu bir kez daha açıkça gösterdi.

Lin'in eline uzandım ve hafifçe sıktım. "Benimle her şey hakkında konuşabilirsin, Lin. Her zaman. Bunu bilmeni istiyorum."

Bunu ona daha önce hiç söylememiştim ve bu kelimeleri ağzımdan çıkarmak benim için şaşırtıcı derecede zor. Samimi olmadıkları için değil, benim için çok şey ifade ettikleri için.

"Teşekkür ederim. Ben de," diye mırıldanıyor Lin, gözle görülür bir şekilde etkilenmiş. Parmaklarımızı iç içe geçirebilmemiz için elini büküyor. "Ciddiyim bu arada. Ayrıca benimle James hakkında istediğin zaman konuşabilirsin. Ya da diğer her şey hakkında."

Yanağımın içini çiğniyorum ve bugün öğlen vakti James'in kapıda durup bana tüm bunları söylediği anı düşünüyorum.

Her zaman senin olacağım, Ruby.

Sözleri ayaklarımın altındaki zemini titretti. O kadar kararlı görünüyordu ki, sanki hayatında beni geri kazanmaktan daha önemli bir şey yokmuş gibi.

"James bugün öğlen buradaydı," diye başlıyorum bir süre sonra.

Lin elimi tutmaya devam ediyor ve sorgulayan gözlerle bana bakıyor. Omuzlarımı silktim. "Bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu anlayan tek kişinin ben olduğumu. Ve benimle mutlu olabileceğini."

Lin keskin bir nefes alır. "Ve?"

Omuzlarımı silkiyorum.

Söylediklerimde ciddiydim. James'in mutlu olmasını sağlamak benim işim değil. Yine de ona öyle bağırdığım için pişmanım. Belli ki kötü bir durumdaydı ve muhtemelen bunun nedenini anlayabilecek tek kişi benim. Oxford'da bana daha önce hiç kimseyle geleceğe dair korkuları hakkında konuşmadığını söylemişti ve Oxford'a kabul edildikten ve Beaufort'la randevusu olduktan sonra aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum. Yine de... Artık birlikte değiliz. Bunun yükünü bana yükleyemez. Hayatında ona anlamlı gelen tek şey ben olamam. Bir ilişkinin amacı bu değildir.

"Onun yanında olmak istiyorum ama aynı zamanda bunu yapıp yapamayacağımı da bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Bunu anlıyorum," diye yanıtlıyor Lin. "Ama... Toplantılarımızda sana baktığını da görüyorum. Sanırım seni geri kazanmaya kararlı."

Başımı salladım. "Şu anda istediği de bu. James çok dengesiz - iki hafta içinde hayatını alt üst edecek bir şey olacak ve sonra ortadan kaybolacak, delirecek ya da bizi sabote edecek bir şey yapacak ve ben buna hazır değilim. Beni bir daha böyle incitmesine izin vermeyeceğim."

Son sözler o kadar enerjik bir şekilde ağzımdan çıkıyor ki Lin şaşkınlıkla bana bakıyor.

"İşte tam da bu yüzden sana hayranım." Sinirli bir şekilde göz kırpmıyorum. "Ne?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "James'le birlikte ne kadar yorulduğunu görebiliyorum. Onunla ve ailesiyle birlikte ne kadar acı çektiğini. Seni derinden yaraladıktan sonra onun yanında oldun - ve şimdi güçlü kalmaya ve kendine odaklanmaya devam ediyorsun. Bence bu takdire şayan."

Ağzından çıkan her şey hissettiğimden çok daha kahramanca geliyor. Titreyerek nefes veriyorum. "Az önce ona gerçekten kötü şeyler fırlattım."

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" diye soruyor Lin aniden. Şimdi irkilen benim.

Yılbaşı gecesi ona söylediklerimi düşünüyorum. Artık James'i sevmemezlik edemem. Ne kadar istesem de bu duygular geçmiyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Lin bana hüznle gülümsüyor. "Onu kapatamaman çok aptalca, değil mi?"

Onaylayarak homurdandım. "Bunun bir önemi yok. Bence bu akşamın asıl amacına dönmemizin zamanı geldi: Kutlama yapmak istiyorduk."

Kuvvetle başını sallıyor ve elimi bırakmadan önce son bir kez daha sıkıyor. "Haklısın."

Dizüstü bilgisayarımı alıp Oxford sayfasını açıyorum. Sonraki bir saat içinde yurtlara bakıyor, forumlara tıklıyor ve Oxford'a kaydolduktan sonra birlikte yapmak istediğimiz şeylerin bir listesini çıkarıyoruz.

Ancak dikkatimi dağıtmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, James'in sözleri akşam boyunca kafamın içinde yankılanıyor.

Yakut

Tüm hafta sonunu dönüşümlü olarak Oxford'a olan bağlılığımdan dolayı sevinerek ve James'in Pazartesi günü etkinlik ekibi toplantısına gelip gelmeyeceğini ve gelirse ne yapmam gerektiğini merak ederek geçirdim. Bu arada, Yeni Yıl Arifesi kararımın - net bir kesim yapmak - başarısız olduğunu itiraf etmem gereken bir noktaya ulaştım. James her yerde. Kişi olarak olmasa da düşüncelerimde ve bunun gelecekte nasıl değişeceğini göremiyorum, özellikle de James'in sözlerinin anısı iki gün sonra hala vücudumda heyecanlı bir karıncalanmaya neden olduğu için.

Lin ve ben yemek arasından sonra odaya girdiğimizde ve James her zamanki koltuğunda, son zamanlarda olduğu gibi elinde bir kitapla oturduğunda tam da bu karıncalanma hissini yaşıyorum. Bu kez elinde John Green'in son romanı olduğunu merakla fark ediyorum ve hemen bakışlarımı kaçırıp Lin'den diğerleri gelene kadar benimle gündemi tekrar gözden geçirmesini istiyorum.

Dakikalar sakız gibi uzuyor ama bir noktada Camille kapıdan içeri giriyor ve toplantıya başlayabiliyoruz.

"Doug," diye başlıyor Lin. "Posterler çok iyi karşılandı. Şimdiden çok fazla övgü aldık."

Doug Lin'e minimal bir gülümseme veriyor, ki bu son birkaç toplantı boyunca hepimizin aldığından daha fazla.

"Belki de sponsorlardan birinin ya da diğerinin dikkatini bize."

Başımı salladım. "Bunun dışında, davetli listesi şu anda gerçekten iyi görünüyor. Sadece gerçek şu ki Hâlâ eksik övgücülerimizin olması biraz karnımı ağrıtıyor. Fazla vaktimiz yok" diyorum. Kieran, sormak istediğin profesör ortaya çıktı mı?"

"Evet," diyor Kieran ama oldukça pişman görünüyor. Sırada ne olduğunu tahmin edebiliyorum. "Ne yazık ki zamanı yok. Ama en azından cömert bir bağış yapmayı kabul etti."

"Tamam, o zaman öyle olsun. En azından bir şey." Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Başka başarılı olan var mı?"

Diğerleri sessiz kalır.

"Peki, o zaman-"

James boğazını temizler.

Bir an için kendimle savaşıyorum. Ona bakmak istemiyorum. Ama onu görmezden de gelemiyorum. Bu sadece diğerleri için cevaplamak istemediğim sorular doğurur. Ya da cevaplayabilirim.

"Evet, Beaufort?" Lin bana yardım etmek için atladı.

"Alice Campbell kapanış konuşmasını yapmayı kabul etti." Başımı kaldırdım.

James bakışlarımı yakalıyor. Yüzünün ne kadar solgun olduğunu ancak şimdi görebiliyorum. Ayrıca gözlerinin altında sanki cumartesiden beri uyumamış gibi koyu halkalar var.

Ona o sözleri söylediğim için hâlâ pişmanlık duyuyorum. Bunu hak etmemişti ve keşke onunla tekrar huzur içinde konuşabilseydim ve kapıma geldiğinde neden bu kadar sinirlendiğimi ona açıklayabilseydim.

Vicdan azabı yüzümden okunuyor olmalı, çünkü James hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etmeden önce gözlerini kısıyor. "Aile merkezi birkaç yıl önce ona ve ailesine yeniden ayağa kalkmaları için çok yardımcı oldu. Galada bizi desteklemekten mutluluk duyacaktır. Ayrıntıları konuşmak için onunla temasa geçeceğinizi söyledim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve en sonunda yüzüne küçük ama memnun bir gülümseme yayıldığında bunun bir tesadüf olamayacağını anlıyorum. Gerçekten de bir keresinde Alice Campbell'a ve çalışmalarına ne kadar hayran olduğumu yarım cümleyle belirttiğimi hatırladı.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Ne kadar uzun süre düşünürsem, onunla tekrar huzur içinde konuşma arzum o kadar artıyor.

Toplantıdan sonra onu bir an için nasıl zapt edebileceğimi hararetle düşünüyorum.

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra Lin, "Gerçekten harika Beaufort," diyor. "Teşekkür ederim. Temas kurabileceğimiz başka kişiler varsa lütfen bana bildirin."

James tekrar boğazını temizler. "Bu arada Boyd Hall şu ana kadar hazırlandı. Kapıcı Jones dekorasyon şirketinin önümüzdeki Cuma günü saat on altıda geleceğini biliyor."

Grup odasında bir an için çok sessizlik oldu.

Jessalyn, "Başlangıçta buradaki işten bu kadar nefret etmene rağmen çok çaba sarf ettin," diye araya giriyor.

James hiçbir Şeye cevap vermiyor, sadece kollarımın tüylerini diken diken eden bir bakış atıyor.

"Toplantımızdan hemen sonra," diyor Lin. "Birlikte gidelim derim, değil mi?"

Odadan anlaşma mırıltıları yükselir.

Lin, "Sırada fotoğraf kabini var," diyerek beni düşüncelerimden koparıyor.

Birden aklıma bir fikir geldi. Bana riskli ama aynı zamanda heyecan verici geliyor. Bu bana James'le konuşma ve ondan özür dileme fırsatı verecekti. Lin'in eleştirel gözlerinden ve Camille'in meraklı kulaklarından uzakta.

"Aynen  yle." Boğazımı temizliyorum. "Cumartesi günü ailemin arabasını alabilirim ve onlarla birlikte onları da alırım. Ancak tek tek parçaların oldukça ağır olduğu söyleniyor."

Tüm cesaretimi topluyorum ve James'e tekrar bakıyorum.

"James," diyorum sert bir sesle. "Lütfen gelip fotoğraf kabinini benimle birlikte alır mısınız?"

Bir an için gözlerinde bir şaşkınlık belirir.

Ama sonra sanki sorum özel bir Şey değilmiş gibi başını salladı ve "Evet, tabii ki" dedi.

Camille'in çıkardığı yumuşak sesi ve Lin'in bana attığı anlamlı bakışı görmezden geliyorum. Bunun yerine, seansın geri kalanını ajandama bakarak ve az önce ne halt ettiğimi düşünerek geçiriyorum.

Cumartesi günü arabamla Maxton Hall otoparkına girdiğimde James çoktan beni bekliyordu. Kot pantolon, siyah bir palto ve gri bir atkı giymişti. Ellerini ısıtmak için üflüyor ve ben de otomatik olarak ne kadar zamandır orada durduğunu merak ediyorum.

Beni fark ettiğinde ellerini indiriyor ve belirsiz bir şekilde bana gülümsüyor. Bu gülümsemenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yeni bir gülümseme. Duruşunun sert ve gözlerinin hüzünlü olduğu bir gülümseme. Ayrılığımızdan sonra ortaya çıkan bir gülümseme - annesinin ölümünden ve o zamandan beri olan her Şeyden sonra.

Eski gülüşünü  zl yorum.

James'in önünde durduğumda bu düşünceyi bastırıyorum. Bu günün yarısını başarıyla geride bırakmak istiyorsam, kendimi toparlamalıyım.

"Günaydın," diyor ve minivanımızın yolcu koltuğuna oturuyor. Arabamız eski ve oldukça köhne, ama çalışıyor ve en önemlisi de bu.

önemli bir şey. Neyse ki dün gece Ember ile tekrar temizledim, çünkü şimdi James'in arabanın içinde etrafa nasıl baktığı konusunda garip bir şekilde samimi bir şey olduğunu fark ediyorum.

Dikiz aynasından sarkan Yankee Candle koku ağacına bir göz attığında, sonunda motoru tekrar çalıştırıyorum.

"Annem bunlara bayılır," diye açıklıyorum. "Çiçek kokularına bayılır, bu da kız kardeşimi hep çıldırtır. Ember gül kokusundan nefret eder ama annem bayılır."

Kafası karışık şeyler söylemeyi bırakmalıyım. Ne de olsa James'ten bugün benimle bu yolculuğa çıkmasını istemem sebepsiz değildi. Bununla birlikte, konuşmayı doğrudan başarısız ilişkimize yönlendirmeyi de zor buluyorum. Özellikle de bu arabada ne kadar süre birlikte oturacağımızı düşündüğünüzde.

"Annem de çiçek kokularını hep sevmiştir."

Başımı aniden ona çevirmek yerine gözlerimi yoldan ayırmamak için çok çaba sarf ediyorum. Belli ki James'in havadan sudan konuşmayı atlamak gibi bir sorunu yok.

"Özlüyor musun?" Sessizce soruyorum.

Onaylarcasına homurdanması bir anını alıyor. "Bir şekilde, evet. Onsuz her şey farklı."

"Ne şekilde?"

Göz ucuyla omuzlarını silktiğini görüyorum. "Artık babamla benim aramda bir tampon yok. Lydia şimdi bu pozisyonu almak istiyor ama ben bunu engellemek için elimden geleni yapıyorum. İki tabure arasında kalmamalı, özellikle de şimdi."

"O nasıl? Bu hafta onu neredeyse hiç görmedim."

"Oldukça iyi. Sanırım öyle." Bir an tereddüt eder. "Sonunda Sutton'a söylemesini istiyorum. Aynı zamanda neden söylemediğini de anlıyorum."

"Tüm bu durum tamamen boktan."

"Evet." Bir an sessiz kalıyor, sonra boğazını temizliyor. "Peki sen nasılsın?"

Bir konuşmanın aynı anda hem bu kadar normal hem de bu kadar tuhaf hissettirmesinin nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Güzel. Ben... um. Ben de Oxford'a götürüldüm."

"Biliyordum. Seni reddetmeleri oldukça aptalca olurdu," diye yanıtlıyor. Tebrikler, Ruby."

Şaşıarak ona bir bakış attım. O da ciddiyetle karşılık veriyor.

Bunu her zaman nasıl yaptığını anlamıyorum. Bir gün yıkılmış ve kapımın önünde titreyerek dururken, ertesi gün Maxton Hall'da hiçbir şey olmamış gibi davranmak için güç topluyor. Ve şimdi bile tamamen sakin görünüyor, ancak geçen Cumartesi'nin onu yarasız bırakmadığını biliyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Bir an için ona söylemek istediğim şey için doğru kelimeleri arıyorum. Pazartesi'den beri düşünecek zamanım olmasına rağmen kafam şu anda bomboş. "Geçen hafta sonu sana söylediklerim için özür dilerim," diye başlıyorum sonunda.

"Ruby," diye sözümü kesmek istiyor James ama ben başımı sallıyorum.

"Seni unutmak istiyorum," diyorum sessizce. "Ama sana kötü davranırsam bu hiç de kolay olmayacak. Gerçekten çok üzgünüm. Ve bunu bilmen benim için çok önemli."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diyor sessizce.

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Sözleri söylerken kulağa acı geliyor ve ona karşı çıkmak istiyorum ama bir yandan da konuşmanın henüz hazır olmadığım bir yöne gitmesinden korkuyorum. Özür dilemek istedim ve diledim de. Şu anda daha fazlasını yapacak gücüm olduğunu sanmıyorum.

Ben de sessiz kalıp gaza basıyorum. Aramızdaki sessizlik uzadıkça daha da baskıcı bir hal alıyor ve bir noktada daha fazla dayanamayıp radyoyu açıyorum. Annemin her zaman dinlediği istasyonda çalan neşeli pop müzik, James ve benim aramdaki gergin havayla tam bir tezat oluşturuyor. On beş dakikalık yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirmemize rağmen, her saniye James'in varlığının farkındayım. Yumuşak nefes alışını duyuyorum ve yanımda hareket ettiğinde hissediyorum. Isıtma sistemi yüksek ayarlı olmasa da, ona dokunmak için tek yapmam gerekenin uzanmak olduğu gerçeğini düşündüğümde içim ısınıyor.

Eski sanayi sitesine vardığımızda ve nihayet arabadan inebildiğimde sonsuz bir mutluluk duyuyorum. Soğuk hava, sıcak yanaklarıma bir ikram gibi geliyor.

"Şuraya girmemiz gerekiyor," diyorum, üzerinde kiralama şirketinin adının yazılı olduğu renkli bir tabelanın asılı olduğu garajı işaret ederek. James yanıma geliyor ve birlikte yürürken koluna bir kez dokunuyorum.

İkimiz de kalın paltolar giyiyoruz.

Yine de, dokunuş elektrik çarpması gibi hissettiriyor.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden, yana doğru bir adım atıyorum ve garajın yan girişine doğru aceleyle ilerliyorum. Kapıyı iterek içeri giriyorum.

ve küçük salona girin.

Etrafa bakındım. Web sitesinde bu dükkân çok daha davetkâr görünüyordu. Soluk sarı ışık sadece çıplak ihtiyaçları aydınlatıyor ve tavanlar alçak ve örümcek ağlarıyla dolu. Çok çeşitli elektronik cihazlar etrafta duruyor ve uzanıyor, ancak alanın çoğunu en az yirmi tane olan fotoğraf kabinleri kaplıyor. Küçük hoparlörlerden gelen sessiz elektro ritimlerle dar bir tezgâhın arkasındaki masada oturan kel bir adam başını ileri geri hareket ettiriyor.

"Güzel bir dükkân seçmişsin," diye mırıldanıyor James, ama ben cevap veremeden adam bizi fark ediyor ve gülümseyerek ayağa kalkıyor.

Bize yaklaşırken "Muhtemelen Ruby'siniz," diyor.

"Kesinlikle," diye başımı sallayarak cevap veriyorum ve uzattığı elini tutuyorum. "Ve bu da James."

İkisi de grev yapıyor.

"Ben Hank ve size fotoğraf kabini hakkında kısa bir brifing vereceğim. Hiç uğrayacak mısınız?" Tezgâhın etrafında dairesel bir el hareketi yapıyor ve ardından kutulardan birini işaret ediyor.

"Bunu sen seçtin, değil mi?" diye soruyor önünde durduğumuzda.

Makete bir göz atıyorum. Duvarlar siyah, giriş kırmızı bir perdeyle kapalı. Bir tarafta üzerinde "Fotoğraflar" yazan ışıklı bir tabelanın iştirildiği dar bir açıklık var. Girişin hemen yanında, üzerinde beyaz kalemle fotoğraf çekerken kullanabileceğiniz filtreler hakkında bazı bilgilerin yer aldığı küçük bir pano asılı. Elle yazılmış yazı tipi güzel bir şekilde dalgalı.

"Burada galamızı hakkında bir şeyler yazmak istiyorum. Bu mümkün mü, Hank?" Küçük tahtayı göstererek sordum.

Başını salladı. "Hala bir yerlerde sana verebileceğim bir işaret var." Ona gülümsedim. "Mükemmel, çok teşekkür ederim."

"Evet, şimdi de açıklama: Burada dokunmatik ekran üzerinden tetiklenen bir tek lensli refleks kamera var. Aslında oldukça kolay, deklanşörü serbest bırakmak için kamera simgesine basmanız yeterli. Ardından üç saniyeniz var ve fotoğraf çekiliyor. Daha sonra filtrelerle düzenleyebilir veya - eğer işe yaramadıysa - silip yeni bir tane yapabilirsiniz."

Kırmızı perdeyi biraz kenara itiyorum ve dokunmatik ekrana bakıyorum. "Gerçekten çocuk oyuncağı gibi görünüyor."

"Denemek ister misin?" diye soruyor Hank neredeyse çocuksu bir sırıtışla. Ben daha hayır diyemeden James "Evet, lütfen" diye cevap veriyor.

Kaşımı kaldırıyorum ama bana aldırıyor ve kutuya giriyor. Perdeyi açık tutuyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Ne bekliyorsun? Seninle geliyorum!" diyor yanımdaki Hank.

Daha fazla uzatmadan küçük kabine giriyorum ve James'e şüpheyle bakıyorum. O da konsantrasyonla dokunmatik ekrana bakıyor. "Her şeyin sağlam olup olmadığını kontrol etmemiz gerekiyor, değil mi?" diye soruyor sessizce.

Bunu kendim düşünmediğim, James'ten en azından bir kol boyu uzakta durmakla meşgul olduğum için beni rahatsız ediyor.

"Ruby, kamerayı kapatıyorsun."

Kameranın önündeki küçük tabureye oturmuş olan James'in arkasında durana kadar duvar boyunca sırtımı itiyorum.

"Şuraya bir bak," diyor James aniden, dokunmatik ekranın üzerindeki küçük kara deliği işaret ederek.

Omzunun üzerinden kameraya bakabileceğim kadar ona doğru eğiliyorum. Şimdi ekranda ben de görünüyorum ama yüzlerimizin bulanık görüntüsüne zorlukla konsantre olabiliyorum.

James'in saç tellerinden biri yanağımı gıdıklıyor ve tanıdık kokusu burnuma doluyor. Paltomun içinde birden çok daha fazla ısınıyorum. Yanımdaki James donmuş gibi görünüyor, hatta nefes almayı bıraktığını bile düşünüyorum. Yavaşça başımı çeviriyorum ve ona bakıyorum. Ona o kadar yakıным ki istesem ağzımla tenini okşayabilirim.

O anda James deklanşöre basar.

Yumuşak klik sesi beni transımdan koparıyor ve irkiliyorum. Birden aslında neden burada olduğumuzu ve şu anda neredeyse ne yaptığımı tekrar anlıyorum.

"Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor," diyor James, sanki birkaç saniye önce aramızda uçuşan kıvılcımları fark etmemiş gibi.

Aramızdaki sıcaklığı hayal mi ettim?

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kendimi dışarı atıyorum, Hank elinde fotoğraf şeridiyle bizi bekliyor.

"Tuhaf bir poz ama en azından deklanşöre basmayı başarmış görünüyorsun" diyor ve dört küçük fotoğrafı elime tutuşturuyor.

Hayır, kesinlikle sıcaklığı hayal etmemiştim.

Fotoğrafta ben başımı James'e çevirmişken o doğrudan kameraya bakıyor. Ve onun bakışları ...

Kuru kuru yutkunuyorum.

Bu bakışı biliyorum. Ve ayrıca ağzının etrafındaki bu çizgiyi.

James de hissetmiş olmalı. Şu anda bundan kesinlikle eminim.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ve fotoğrafları Hank'e geri vermek istiyorum, ama bunu yapamadan James onları elimden alıyor. Onlara bakmadan ceketinin cebine sokuyor.

"Nereyi imzalamamız gerekiyor?" diye soruyor Beaufort'tayken kullandığı aynı iş adamı tonuyla.

Hank bizi tezgâha geri götürüyor, orada üç form imzalıyorum ve resimleri çalıştırmak ve yeniden doldurmak için küçük bir kılavuz alıyorum. Sonra üçümüz kutunun parçalarını arabamın bagajına taşıyoruz. Tekrar dışarıda temiz havada olduğum için mutluyum. Benim ve sıcak yanaklarım için hoş bir serinlik.

Dönüş yolunda radyoyu tekrar açıyorum, öncekinden biraz daha yüksek sesle. Neden James'ten benimle buraya gelmesini istemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Bu kadar uzun bir süre boyunca ona bu kadar yakın olmanın ne kadar zor olacağını anlamış olmalıydım.

Göz ucuyla James'in ceketini çözdüğünü ve ardından boynundaki atkıyı açtığını görüyorum.

"Eğer çok sıcaksa havalandırmayı biraz daha soğutabilirim," diye zorlukla idare ediyorum.

"Ruby." Adımı fısıldama şekli bana çok tanıdık geliyor.

Tüm gücümle yola konsantre olmaya çalışırken direksiyonu sıkıca kavriyorum. Aramızdaki hava giderek daha da gerginleşiyor ama ben tüm gücümle bunu bastırmaya çalışıyorum.

Önümüzdeki trafik ışığı kırmızıya dönüyor ve yavaşça fren yapıp arabanın durma çizgisine gelmesine izin veriyorum. Sonra risk alarak ona doğru bakıyorum. James bana bakıyor ve gözlerinde ona ulaşma, ona sarılma ve onu kucaklama dürtüsünü tetikleyen sayısız duygu görüyorum.

"Sadece şunu söylemek istedim-"

"Lütfen yapma," diye yalvarırcasına sözünü kesiyorum ve başımı sallıyorum.

Dişlerini o kadar sıkıyor ki çenesindeki bir kas seğirmeye başlıyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz ve aramızda söylenmemiş o kadar çok söz var ki.

Ama artık onunla konuşamıyorum. İşe yaramıyor. Her an pes edecekmişim gibi hissederken olmaz.

Bir sonraki anda James bakışlarını kaçırır ve tekrar önüne bakar. "Bu yeşil."

Gaz pedalına basıyorum. Okul yolu hiç bu kadar uzun gelmemişti. Ben.

Yakut

"Sanırım biraz daha naneli olmasını isterdim," diyor Ember düşünceli bir şekilde.

Renk örneğindeki imleci, yosun yeşili daha açık hale gelene ve daha mavi bir yöne gidene kadar sol üst tarafa doğru sürüklüyorum. "Ne olmuş yani?"

Kız kardeşim onaylayan bir ses çıkarıyor. Rengi kaydediyorum ve Wordpress'te önizleme görünümüne geçiyorum, böylece çalışmamıza bakabiliyoruz.

Ember'in blogu Bellbird yeni bir logo, daha modern bir WordPress teması ve yeni bir renk paleti ile yeniden markalandı. En üstte en son yazı - etik büyük beden moda rehberi - ve hemen altında üç küçük pencerede en popüler yazıların küçük resimleri yer alıyor. Sağ tarafta ise sosyal medya profillerinin bağlantılarının yanı sıra geçen yaz çektiğim bir fotoğrafı yer alıyor. Fotoğrafta bir çiçek tarlasında duruyor ve çiçek desenli, derin yakalı yazlık maksi bir elbise giyiyor. Bir çekirgenin üzerine atladığı ve onu çekirgeden kurtulmaya çalışırken fotoğrafladığım anı hala hatırlıyorum - çekirge çılgılık atıyordu. Ne yazık ki, çılgılık attığı fotoğrafı değil, içtenlikle güldüğü ve yüzündeki bir tutam saçını fırçaladığı fotoğrafı sergilemek için çekmişti. Resmin hemen altında şöyle yazıyor:

Merhaba, ben Ember! Büyük beden moda bloggerı, kelime ve pasta aşığı ve güzel olan her şeyden ilham alıyorum. Blogumda iyi eğlenceler!

"Harika görünüyor," diyorum saygıyla. "Gerçekten profesyonel."

"Bunu her seferinde söylüyorsun," diye yanıtlıyor Ember, kısık gözlerle sayfayı tararken. Blogu söz konusu olduğunda, o da benim bullet journal'ımda olduğum kadar mükemmeliyetçi.

"Biliyorum ama gerçek bu." Son kıyafet paylaşımlarına göz atıyorum. Fotoğrafları çeken ben olmama rağmen onlara tekrar tekrar bakabiliyorum. Ember onların üzerinde çok güzel görünüyor. Bir kez daha, annem ve babamın sosyal medya konusunda bu kadar eleştirel olmamalarını diliyorum. Ember'ın çok fazla özel bilgiyi ifşa edebileceğinden endişe ediyorlar ama Bellbird

ona etkileyici bir şekilde profesyonelce yaklaşıyor. Bu arada, düzenli olarak çalıştığı ve ona bir şeyler gönderen birkaç marka bile var.

"Bu arada, senin için dikilmiş bir elbise gördüm," diyor kız kardeşim aniden. "Gala için bir tane daha lazımdı, değil mi?"

Başımı salladım. "Göster bana."

Dizüstü bilgisayarı biraz kendine doğru çekiyor ve küçük masası tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Düşmesin diye portakal suyu bardağımı hızla kavıyorum. İki saattir burada oturuyoruz, yan yana, onun blogu üzerinde çalışıyoruz, bu sırada dizüstü bilgisayarın küçük hoparlörlerinden Frank Ocean'ın melodik sesi geliyor.

Ember yer imlerinden birini açıyor ve birlikte sayfanın yavaşça yükselmesini izliyoruz ve sonunda benden yumuşak bir iç çekiş çıkaran bir elbise görüntüleniyor. V yakalı, siyah ve beli sıkı, kalçalardan yumuşak dalgalar halinde aşağıya inen dökümlü bir kumaştan yapılmış.

"Bunun başka resmi var mı?" Soruyorum ama o anda gözlerim fiyata takılıyor. "Aman Tanrım. Fiyatı iki yüz poundun üzerinde," diyorum, pencereyi hemen kapatmak için parmağımı kaldırarak. Neden bana böyle bir şey gösteriyorsun?"

Ember elimi kendi eliyle tutuyor ve sırtarak, "Bizim için değil. Şirket bana bir işbirliği teklif etti."

Tereddüt ediyorum. Ember'in artık bazı mağazalarla işbirliği yapmak için çok fazla talep aldığını biliyorum, ancak bu her birini kabul etmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor.

"Sonsuza kadar arayacaksın," diye devam ediyor kız kardeşim. "Ve bu böyle süslü bir durum için mükemmel olurdu, değil mi? Bunu sorabilirim."

Hemen başımı sallıyorum. "Hayır, bunu kabul edemem." "Neden kabul edemezsin?"

Omuzlarımı kararsızca silkiyorum. "Bilmiyorum. Bir şeyi bedavaya almak biraz tuhaf değil mi?"

"Sizce oyuncular galalar ve ödül törenleri için tasarımcılardan ödünç aldıkları kıyafetlerin parasını ödüyorlar mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum.

"O zaman artık biliyorsun," diyor kız kardeşim. "Bana denemem için üç elbise ve hatta elbiselerin uyumu ve benzeri konularda dürüst bir eleştiri yazarsam ödeme yapmayı teklif ettiler. Eğer senin için de uygunsa, ikimizin elbiseleri giyerken ve gösterirken bir fotoğrafımızı çekmek istiyorum."

Tekrar elbiseye bakıyorum. Sonraki resimlere tıklıyorum ve her fotoğrafta geniş eteğine, yumuşak görünümlü kumaşına ve dekolteyi kaplayan küçük aplikelere daha çok aşık oluyorum. Daha önce hiç bu kadar zarif bir elbise giymemiştim - Beaufort'ların geçen Ekim ayında Cadılar Bayramı için bana ödünç verdiklerini saymazsak.

"Sormama gerek yok, değil mi?" diyor Ember aniden ve ben şaşkınlıkla başımı ona çevirdiğimde bakışlarımı kaçırıyor. Boyun eğerek gülümsüyor. "Muhtemelen beni tekrar yanına almak istemezsin, değil mi?"

"Ember," diye iç geçiriyorum ve otomatik cevabımı vermek için bir nefes alıyorum. Sonra duraksıyorum.

Son birkaç haftadır Ember gece gündüz yanımdaydı. Benimle ilgilendi ve ne kadar ısrarla araştırırlarsa araştırsınlar, James'e ne olduğu hakkında annemle babama tek kelime etmedi.

Ember'ın bir gün bizim partilerimizden birine gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Ve düşündüğümde, yardım galası muhtemelen Maxton Hall'da kutlanan diğer tüm partilerden bile daha iyi bir fırsat. Yıl içinde öğrencilerin istisnasız olarak en iyi yönlerini gösterdikleri tek etkinliktir. Kimsenin olumsuz dikkat çekmesine izin vermeyecek kadar çok sayıda büyük isim ve etkili insan hazır bulunur. Bu nedenle, ruh hali ağırbaşlı ve bir şey olma ihtimali nispeten düşüktür.

Ember dikkatle beni izliyor. Tamamen hareketsiz, sanki olumsuz bir tepkiye neden olma korkusuyla tek bir kasını bile oynatmaya cesaret edemiyor.

"Seni de yanımda götüreceğim," diyorum sonunda.

Ember'ın gözleri büyür. "Ciddi misin sen?" diye soruyor inanamayarak.

Derin bir nefes alıyorum. Bu birlikte geçireceğimiz son aylar ve ben bu ayları onunla olabildiğince güzel geçirmek istiyorum. Yakında birbirimizi her gün göremeyeceğiz ve Oxford konusunda çok mutlu olsam da bu düşünce beni korkutuyor.

"Birkaç şartım olacak," diye sert bir sesle devam ediyorum, çünkü Ember'ın ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. Devam etmem için eliyle bir işaret yapıyor. "Bütün gece benimle kalacaksın. Ve sadece önceden tanıdığım ve onayladığım kişilerle konuşacaksın. Tuhaf biriyle karşılaşmanı gerçekten istemiyorum. Anlaştık mı?"

Ember boynuma o kadar sert düşüyor ki neredeyse sandalyemden kayıyor ve masasına tutunmak zorunda kalıyorum.

"Sen en iyisisin! Bir saniye bile yanından ayrılmayacağım" diye bağılıyor. Sarılmasına karşılık veriyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Endişeli bir sancı geliyor

ve doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum. Ne de olsa bu partilerde neler olabileceğini en iyi ben biliyorum. Öte yandan, Ember yakında on yedi yaşına girecek. Akıllı, kendine güvenen ve ne istediğini bilen biri. Muhtemelen ona daha fazla güvenmem gerekiyor.

Ember benden ayrılıp parlayan gözlerle bana baktığında doğru kararı verdiğime ikna oluyorum. "Bu artık resmi olarak kıyafet alışverişi yapabileceğimiz anlamına geliyor. Üstelik bunu giyebileceğim bir fırsat bile var! Ayrıca, bu şimdye kadarki en iyi blog yazısı olacak. Çok heyecanlıyım!"

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve onun heyecanının ve içten neşesinin bana da yansıdığını hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar kaygısız hissediyorum. "Mutlu olmana sevindim."

Sözlerim üzerine kız kardeşimin gülümsemesi aniden kayboldu. "Ne oldu?" diye sordum.

Ember bakışlarımı kaçırıyor. İnternet tarayıcısında sayfalar aramaya başladı ama ne yaptığını pek bilmiyor gibiydi. "O kadar da önemli değil. Sadece bunların birlikte geçirdiğimiz son aylar olduğuna inanamıyorum."

"Taşınıyor olmam birbirimizi bir daha görmeyeceğimiz anlamına gelmiyor Ember," diyorum usulca.

Ember dizüstü bilgisayarının ekranına bakmaya devam ediyor. "Evet ve bunu sen de biliyorsun."

Başımı enerjik bir şekilde sallıyorum. "İşler biraz değişecek ama bu birbirimizi hiç görmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Her hafta sonu eve geleceğim ve seninle blogun üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Telefonda ve Skype'ta konuşacağız ve sana öğle yemeğimin utanç verici fotoğraflarını göndereceğim ve hangi kitapları okuduğumu söyleyeceğim ve-"

Bir kahkahayla sözümü kesiyor. "Bana söz vermelisin Ruby," diyor ciddiyetle.

Bir kolumu küçük kardeşimin omzuna doladım ve onu yanıma çektim. "Söz veriyorum."

James

Galadan önceki hafta hayatımdaki en stresli haftalardan biridir.

Hala Lydia ve benim Noel'den önce kaçırdığımız tüm okul materyallerini yetiştirmem gerekiyor ve kutlama için hazırlanacak o kadar çok şey var ki, bir noktada aklımın nerede olduğunu bilmiyorum. Pazartesi günü,

Ruby ve Camille, Boyd Hall'daki ampulleri loş ışık yayan ve böylece atmosferik bir hava yaratan ampullerle değiştirmeye karar verirler. Bu yüzden ampul almak zorundayım. Salı günleri, piyanist aniden gülünç derecede az müzik için çok daha yüksek bir ücret istemeye karar veriyor. Bu yüzden Kieran'la birlikte ona gitmeli ve pazarlık yapmalıyım. Yolda Kieran beni Çarşamba günü okul korosunun provalarını dinlemeye ve şarkı listelerini kontrol etmeye ikna ediyor, çünkü Ruby'nin zamanı yok ve Lin klasik müziğin inceliklerini anlamıyor (onun sözleri). Ancak en önemli an Perşembe günü, ekibin gümüş çatal bıçak takımını parlatmak (en sevdiğim görev değil) ve peçeteleri piskopos şapkası şeklinde katlamak (saf nefret) için bir araya çağrıldığı andır. Kendimi her zaman çok çevik biri olarak görmüşümdür - ama görünüşe göre iş peçete katlama talimatlarını takip etmeye gelince öyle değilmişim.

Lakros antrenmanına tamamen bitkin bir şekilde geldiğimde ya da antrenmanı tamamen kaçırmak zorunda kaldığımda çocuklar bana garip garip bakıyor ama soru sormuyorlar. Şu anda bana neler olduğunu nasıl açıklayacağımı da bilemiyorum.

Sanki bir saman çöpüne tutunmuşum da bırakmayı reddediyoymuşum gibi hissediyorum. Okula dönerken Ruby bana söyleyeceklerime hazır olmadığını açıkça belirtti. Buna saygı duyuyorum. Ama fotoğraf kabinindeki o an - o kadar yakındık ki, Ruby'nin dudakları çenemden sadece birkaç santim uzaktaydı ve onun titreyen nefesini tenimde hissedebiliyordum ... O anda boşuna savaştığımı anladım.

Ve bizim için bir umut ışığı bile olduğu sürece pes etmeyeceğim. Hiçbir zaman sabırlı bir insan olmadım, ama konu Ruby olduğunda, dünyadaki tüm zamana sahibim - ya da sahip olacağım. Ruby buna değer.

Yine de Cuma günü spor kıyafetlerimi giyip nihayet sahaya dönebildiğimde rahat bir nefes alıyorum. Koçun bizi geçirdiği parkur zor ama fiziksel efor bana iyi geliyor ve dikkatimi dağıtıyor. Şu anda spor sahasında birbirimizi sırtlamak zorundayız. Alistair oldukça güçlü olmasına rağmen on dakika sonra benim ağırlığının altında eziliyor ve ikimiz de yere düşüyoruz.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum ve sırt üstü dönüyorum. Şubat ayına girmiş ve baharın başlangıcına yaklaşmış olsak da, dışarısı hâlâ dondurucu soğukta ve zemin çok sert. Az önce iki dizimi de vurduğumdan oldukça eminim.

"Devam edin!" diye bağıyor Koç Freeman ve düdüğünü şiddetle çalıyor. "Ve devam edelim," diyor Alistair ellerini çırparak.

Kesh ve Wren ikişer ikişer yanımızdan geçerken o yine önümde konumlanıyor.

"Sıra bende," diye cevap veriyorum, sırtımı işaret ederek. Alistair gözlerini deviriyor ama isteğimi yerine getiriyor ve ayağa fırlıyor. Bir sonraki an, vücudumdaki her kas yanana ve Kesh ile Wren'e olan mesafe gittikçe azalana kadar takım arkadaşlarımı geçerek koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Aynı seviyeye geldiğimizde, Wren inliyor. "Yine mi!" Hızlanması için Kesh'in yan tarafına vuruyor. "Kaz, adamım."

Kesh yüzünde acımasız bir ifadeyle hızını artırıyor ve ben de Alistair'in bağıışıyla onu takip ediyorum. Haftada bir antrenman kaçırdığım için zaten gözetim altındayım. Sadece arkadaşlarım tarafından değil, Koç Freeman tarafından da. Her nefes alışımda göğsüm cayır cayır yansa da şu anda pes etmeyi göze alamam.

Sonunda Kesh ve ben neredeyse aynı anda vardık. O kadar nefes nefese kalmışım ki dört ayak üstüne düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Kesh bana yumruğunu uzatıyor ve Wren beni iterken ben onun önünü kesiyorum. "Sen bir canavarsın. Nasıl bu kadar çabuk yetiştin Beaufort?"

Omuzlarımı silkiyorum, hâlâ tek kelime edemeyecek kadar bitkinim.

"Bugün gerçekten çok iyiydiniz çocuklar!" diye bağılıyor Koç Freeman ve ellerini birkaç kez çırpıyor. Bakışlarını her birimizin üzerinde gezdirdikten sonra dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Günü kutlamak için bir tur atacağım."

Tezahürat yapıyoruz. Her ne kadar antrenör bizi circuit antrenmanlarında zorlasa da, bu dönem boyunca sadece iki kez oluyor ve çoğu zaman antrenman sonrasında bizi okula yakın bir bara davet edip hamburger ve patates kızartması ikram ediyor - ki bu da bize saatler önce ne kadar acı çektiğini her seferinde unutturuyor.

"Lexington burada ne arıyor?" Cyril aniden sorar, bakışları spor sahasının girişine sabitlenmiştir.

Tüm takım arkasını dönüyor. Principal Lexington'ı antrenman sahasında gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Yine bir bok yaptın mı?" Koç Lexington'a doğru yürüyüp onunla ayaküstü sohbet ederken arkamdan birinin şöyle dediğini duyuyorum. Tabii ki soru bana ve çocuklarıma yöneltilmişti ama hiçbirimiz cevap vermiyorduk. Bunun yerine düşüncelerim altüst oluyor. Müdür bize geldiğinde bir şeyler olmuş olmalı. Sadece ne olduğunu merak ediyorum.

Biraz sonra Koç Freeman koşarak yanımıza geldi ve ellerini çırpı. "Plan değişti çocuklar! Boyd Hall'a gidin. Organizasyon komitesinin

Yarın geceki gala için hazırlıklara yardım et."

Donup kalıyorum. Saat 18. Dekorasyon şirketi çoktan hazırlıkları bitirmiş olmalıydı.

Salondan öfkeli bir mırıltı yükseliyor ve Koç Freeman'ın bakışları kararıyor. "Kendimi yeterince açık ifade edemedim mi? Derhal Boyd Hall'a gidin."

Yakut

Lin ve benim sinir krizine bugün olduğu kadar yaklaştığımızı hiç hatırlamıyorum. James ve diğerleriyle konuştuğumuz gibi, dekorasyon şirketiyle birlikte salonu yarın akşam için hazırlamak üzere saat on altıda Boyd Hall'a gittik. Ancak orada kapıcı Jones dışında kimseyi bulamadık, o da telefonda yüksek sesle ve müstehcen olmayan bir şekilde küfrederek bize şirketin yanlışlıkla iki kez rezervasyon yaptığını ve iki sipariştten daha kârlı olanında karar kıldığını söyledi.

Birkaç dakika şok geçirdikten sonra Lin'e döndüm. Gözlerine bir kez bakmak, aklındaki tüm seçenekleri gözden geçirdiğini görmek için yeterliydi.

Hademe Jones bize, biraz gidip geldikten sonra, şirketin en azından sipariş ettiğimiz dekorasyon malzemelerini bir saat içinde bize ulaştırmayı kabul ettiğini söyledi. Yine de, bu kısa süre içinde her şeyi yeterince hazırlayamayacak kadar az kişiydik.

Müdür Lexington aniden yanımızda durup boş ve süslenmemiş salona şaşkın şaşkın baktığında, yerin dibine girmek isterdim. Pişmanlık içinde olanları anlattım, hayal kırıklığı içinde başını sallamasını ve etkinlik ekibi için yeni bir lider bulmasını bekledim, ama beni şaşırtarak sadece kararlı bir şekilde bana baktı ve yardımla ilgileneceğini söyledi.

Kısa bir süre sonra Boyd Hall'un kapıları açıldı ve tüm lakros takımı odaya girdi. James, bize doğru bir bakış bile atmadan, yüzünde acımasız bir ifadeyle doğrudan hademe Jones'a doğru yürürken, Müdür Lexington'ın takımın geri kalanının önünde ayağa kalkıp beni ve Lin'i işaret ederek bundan sonraki tüm talimatların bizden geleceğini açıklamasını hayranlıkla izledim.

Bundan sonra otomatik pilota geçtim ve çeşitli görevleri mümkün olan en planlı şekilde çocuklara dağıtmaya çalıştım. Bu bir buçuk saat önceydi ve bu arada sinir krizinin eşiğinden uzaklaştım - tıpkı Lin gibi.

"Gittikçe daha fazla şekil alıyor, sence de öyle değil mi?" diyor yanım da, koridor boyunca sahneden teknik masaya bir kablo uzatırken.

Başımı kaldırıp Boyd Hall'a bakıyorum. Dekorasyonun büyük bir kısmı çoktan duvarlara yapıştırılmış, sahne neredeyse tamamen kurulmuş ve Alistair ile Wren tüm masaları çiftler halinde önündeki açık alana yerleştirmişler.

Aniden Koç Freeman'ın "Biraz daha sağa Ellington," dediğini duyuyorum ve düzenlemeye daha yakından bakıyorum.

Olamaz. Masalar arasında çok az mesafe var. Koç Freeman'a doğru yürüyorum ve ona diplomatik bir şekilde gülümsüyorum. "Yardımanız için teşekkürler Koç Freeman, ama masalar birbirine bu kadar yakınken kimse geçemez."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Sonra boğazını temizliyor ve şapkasını alnının derinliklerine çekiyor. Bir adım geri atıyor ve diğer eliyle bana yol veriyor.

"Alistair," diyorum. "Bir dakika bekle." Yanına gidiyorum ve masalar arasındaki mesafenin en azından konukların yeterli alana sahip olması için ne kadar büyük olması gerektiğini açıklıyorum. "Ön sıra da sahneye çok yakın olmamalı. İnsanların hoparlörlere bu kadar yakın otururken fazla bağış yapmalarını bekleyemeyiz ve muhtemelen etkinlikten sonra hiçbir şey duymayacaklar."

Wren inerken Alistair bana bakıyor. "Bu otuz masanın da yerini değiştirmemiz gerektiği anlamına mı geliyor? Bugün zaten ne tür bir antrenman yaptığımızı biliyor musun? Artık kollarımı hissedemiyorum."

Dostça ama kararlı bir şekilde gülümsüyorum ve Alistair iç çekerek başını sallayana kadar beklentiyle ona bakıyorum. "Gerçekten çok güçlüsün Ruby."

Wren ve Alistair masaları doğru yerlere taşıırken, Lin ve ben de masanın üzerindeki bağlantıları kontrol etmeye başladık.

Lin, "Böyle devam ederse işimiz gerçekten bitecek," diyor ama onu duymuyorum çünkü James şu anda büyük ön kapıdan içeri giriyor.

Bir masa taşıyor ve Jessalyn'in ona uzattığı haritaya kısaca bakıyor. Etrafına bakınır ve sonra kararlı bir şekilde salonun dış kenarına doğru yürür ve masayı tam olarak doğru yere yerleştirir. Sonra elinin tersiyle alnını siler.

Alistair artık kollarını hissedemediğini söylerken abartmıyordu - tüm lakros oyuncuları artık gerçekten bitkin görünüyor. Bugün Koç Freeman'ın meşhur devre antrenmanı vardı. Spor antrenmanlarımızdan beri

Öğretmen zaten kaslarımın deli gibi ağrımını sağlıyor, çocukların yarın nasıl hissedeceklerini bilmek istemiyorum.

James'in Doug'dan bir şişe su almasını ve birkaç yudum içmesini izliyorum. Midemde garip bir kıpırtı yayılıyor. Nemli saçları, egzersiz kıyafetleri ve kızarmış yanaklarıyla James gerçekten de kötü görünmüyor. Aksine tam tersi. Sertçe yutkunuyorum. Birden, onu en son nefes nefese, terli ve kırmızı yüzlü gördüğüm zamanı hatırlıyorum. O zaman çıplaktı, kulağıma tanıdık şeyler fısıldamış ve beni bilinçsizce öpmüştü.

"Dünya'dan Ruby'ye," Lin transımı böldü. "Bana kabloyu verebilir misin?"

"Evet." Bakışlarımı aceleyle kaçırıyorum ve düşüncelerimi tekrar masum bölgeye yönlendirmeye çalışıyorum.

Kurulumu akşam geç saatlere kadar bitiremedik. Pencere boyuncaya uzanan kumaş panelleri germek ve sahnenin yanındaki ışıklı sütunları kurmak sonsuzluk gibi geldi ve birkaç deneme yaptık. Sahnenin bir kısmının koptuğu ve neredeyse Doug'ı öldüreceği bir olay oldu - ama neyse ki Camille'in şaşırtıcı bir şekilde ilgilendiği bir şok ve kolunda bir sıyrıkla kurtuldu.

Birkaç taviz vermemiz gerekti - örneğin tavanı dekore edemedik - ama sonuçta ortaya çıkan sonuç etkileyici. Özellikle de şimdi hava karardığında ve avizeler sıcak ışıltılarıyla salonu aydınlatığında.

Yuvarlak masaların hepsi hazır: Beyaz masa örtüsünün üzerine gümüş masa örtüleri serdik ve üzerlerine uzun gümüş mumluklar, düzgünce katlanmış peçeteler ve en iyi porselen sofralarını dağıttık. Her masada Jessalyn'in yaptığı, ilgili masa numarasının yazılı olduğu bir tabela var. Sahnenin yanlarında iki ekran asılı. Soldakinde Doug'ın yarattığı aile merkeziyle ilgili sunum yayınlanırken, sağdaki henüz çalışmıyor gibi görünüyor. Ama daha sonra tekrar bakacağım ve gerekirse yarın sabah için Maxton Hall teknisyeniyle bir toplantı ayarlayacağım. James'in hafta başında düzenlediği ampuller odayı yer yer mavimsi mor ışıkla yıkıyor ve projektör spot ışığı duvarlarda küçük parlayan daireler oluşturuyor.

Her ne kadar şirketin çalışanları kurmuş olsaydı iki kat daha uzun sürerdi ve istediğim kadar profesyonel görünmese de sonuçtan gurur duyuyorum.

Yarın akşamki atmosferin nasıl olacağını şimdiden hayal edebiliyorum - şık giyimli konuklar, güzel kokulu yemekler, klasik müzik ve memnun müdürümüzün gülümseyen yüzü.

Etrafımda açgözlü yudumlarla su dökmek üzere olan adamları arıyorum. Onlar olmadan bunu asla yapamazdık. Kararlılıkla yanlarına gidip boğazımı temizliyorum. Yirmi kafa bana doğru dönüyor. Boynumdaki karıncalanma James'in de bana baktığını söylüyor.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," diye başlıyorum, her birinin gözlerinin içine bakarak. Sadece James'i atlıyorum. Daha önce bende uyandırdığı düşünceler yüzünden hâlâ şoktayım ve toplanan lakros takımının önünde kıpkırmızı olma riskini almak istemiyorum. "Sende iyi bir şey var."

"Yarın bize bir tane vermeye ne dersin? Burada, galada," diye öneriyor Cyril sırtarak. Bu çok ... Komik olur."

"Daha önce yaptığım teklif hâlâ geçerli," diye araya giriyor Koç Freeman. "Başarılı antrenmanı bir barda sonlandırmak istedik" diyor bana.

"Harika bir öneri, Koç," diye araya giriyor Alistair, ellerini çırparak. "Yani orijinal planımıza sadık mı kalacağız? Kara Tilki?"

Lacrosse oyuncuları arasında bir onay mırıltısı yükseliyor. "Ve ilk raunt hala benden," diyor Koç Freeman, elindeki kap. Ne de olsa sen de çok çalıştın."

"Ben olsam öyle demezdim. Biz olmasaydık, her şeyi berbat ederlerdi..." diye mırıldanıyor hayatımda hiç görmediğim bir adam.

"Sessiz ol Kenton," diyor James tehditkâr bir sesle.

Kenton dudaklarını sıkıca birbirine bastırır.

"Gidelim," diye sesleniyor Koç Freeman ve başını çıkışa doğru sallıyor.

Diğerleri gitti ve Doug, Camille ve ekibimin geri kalanı da onları takip etti. Lakros takımı ve organizasyon komitesinin gönüllü olarak birlikte bir şeyler içmeye gideceğini hiç düşünmemiştim.

Lin dirseğini hafifçe yanıma doğru itiyor. "Sonunda Cyril'le yüzleşeceğim," diye fısıldıyor kararlı bir bakışla. "O zaman en azından kafam netleşir."

Başımı salladım. "İyi fikir."

"Benimle gelmiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve Lin'in gözlerindeki kararlılık kayboluyor.

"O zaman ben de gitmiyorum," diyor, panomu başıyla işaret ederek. "Sana yardım edeceğim."

"Saçmalık," diye cevap veriyorum ve henüz işaretlenmemiş noktaları görmemesi için panoyu göğsüme bastırıyorum. "Böyle bir fırsat bir daha ele geçmez. Git ve sessizliğinin nedenini öğrenmeye çalış. Ve eğer aptalsa, ona fikrini söyle."

Lin bir an tereddüt ediyor, ama ben enerjik bir şekilde çıkışı işaret edince, sonunda topuklarının üzerinde dönüyor ve diğerlerinin peşinden koşuyor. Tabanlarının takırtısı koridorda yankılanıyor, ardından kapı arkasından kapanırken büyük bir gürültü kopuyor.

Sonra listeme geri dönüyorum. Haftalardır göğsümde, midemde ve tüm bedenimde taşıdığım bu hissin hafiflemek yerine ağırlaştığını hissederken usulca iç çekiyorum. Bunun bir noktada durup durmayacağını merak ediyorum. Bu düşünceden sıyrılıyorum ve listemdeki maddeler üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Önce sahnenin sağ tarafına kurulmuş olan kuyruklu piyanonun yanına gidiyorum ve yardımcıların parlak siyah yüzeyde görülebilen parmak izlerini yavaş yavaş siliyorum. Ardından telefonumdan hafif bir müzik açıp arka cebime atıyorum. Vancouver Uyku Kliniği'nin rahatlatıcı sesini dinlerken, her masanın isim etiketlerinin doğruluğunu ve yer ayarlarının sayısını kontrol ediyorum.

"Benimle gelmedin," diye bir ses duyuldu aniden arkamdan.

Arabayı sürüyorum ve James'in Boyd Hall'un eşiğinde durduğunu görüyorum. Hâlâ antrenman kıyafetlerini giyiyor ve iki elini de siyah eşofmanının içine sokmuş. Bakışları anlaşılmaz.

"Hâlâ yapacak küçük bir işim var," diye cevap veriyorum, panoyu kaldırarak.

James salona giriyor ve benden hâlâ birkaç metre uzakta olmasına rağmen kalbim küt küt atıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi başımı sallıyorum. "Hayır, değilsin. Teşekkür ederim." Sonra yanımdaki masaya dönüyorum, ancak az önce kontrol ettiğimden oldukça eminim.

"Gerisini tek başına yapmak zorunda değilsin." Sesi öncekinden biraz daha yakın geliyor. "Zaten şirket hakkında kötü hissediyorum."

"Bu senin hatan değildi," diye mırıldandım.

Onunla bir odada yalnız kalabilir miyim bilmiyorum. James önümde durup karanlık bakışlarıyla bana baktığında, koca Boyd Salonu bile birden küçücük görünüyor. Sanki aramızda beş metre değil de sadece milimetreler varmış gibi. Ben hiçbir şey yapamadan tüm bedenim ona çekiliyor.

O zaman kendimi ne kadar iyi hissedeceğimi bilsem de arkamı dönüp ona gitme dürtümü bastırıyorum. Şimdi bile, bunca haftadan ve yaşanan onca şeyden sonra. Derin bir nefes alıyorum ve panoma bakıyorum. James bana yardım etmeyi kafasına koyduysa, yakın zamanda ortadan kaybolmayacaktır. Son haftalarda bunu kanıtladı.

"Projektörün tekrar kontrol edilmesi gerekiyor. Sağ ekranda görüntü yok," diyorum bir süre sonra, ona doğru bir bakış atma riskini alarak.

Hâlâ bana anlam veremediğim o bakışla bakıyor. Sonunda başını salladı. "Tamam."

Koridorun ortasındaki teknik masaya gidiyor ve ben de onu uzaktan takip ediyorum. Tanrım, neden bu kadar gerginim? Aramızdaki ilişki böyle olmamalı. Gerçi ben de aramızda tam olarak neyin nasıl olması gerektiğini bilmiyorum.

Aramızdaki şey bitti. Bitti.

Bitti. Bitti. Bitti. Bitti. Bitti.

Sadece kalbimi buna ikna etmem gerekiyor. Ve vücudumu.

James teknik masanın arkasına geçer ve çeşitli dağıtıcılar aracılığıyla bağlanmış olan çok sayıda fişe bakar. Her bir kabloya konsantre bir bakışla bakar ve sonra nereye ait olduğunu görmek için eliyle her birini izlemeye başlar. Sonra sağ projektörün arkasını kontrol eder. Bir kabloyu çıkarıp tekrar takıyor, açmak ve kapatmak için düğmeye basıyor ve hiçbir şey olmayınca korkuyor.

Sonra tekrar bana baktı.

"Ruby, sana söylemem gereken bir şey var," diye mırıldandı.

Yine kalbim küt küt atıyor. "Ne?" Zar zor duyabiliyorum.

James kabloyu kaldırıyor ve oynatıyor. "Kablo kopmuş."

Birkaç kez göz kırpıyorum ve sonra elindeki kabloya bakıyorum. Aslında, bir noktada kopmuş. Kauçuk kılıfın içinden küçük renkli kablolar görünüyor. "Oh."

James kabloyu yavaşça indirir. "Sanki benden farklı bir şey söylememi bekliyor gibisin."

Bu ses tonu. Çok derin, kadifemsi ve hoş bir sakinlik. Tüylerim diken diken oluyor ama aynı anda başımı sallıyorum. Ama ben bir şey söyleyemeden James devam ediyor. "Çünkü eğer şimdi beni dinlemeye hazırsan, sonunda söyleyeceğim."

Nefesimi tutuyorum. Sadece James'e bakabiliyorum - şu anda daha fazlasını yapabilecek durumda değilim.

"Özür dilerim," diyor aniden.

"James-" diye fısıldıyorum.

"Sana söylemek istediğim çok şey var," diye cevap veriyor aynı sessizlikle, aramızdaki mesafeyi biraz kısaltarak. Bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum, vücudu sanki onu bir mıknatıs gibi kendime çekiyormuşum gibi benimkine doğru hareket ediyor.

Tam olarak böyle hissettiğimi söylemek istiyorum. James sadece karşımda durup bana öyle bakarak tüm duyularımı dolduruyor. Dizlerim birden yumuşuyor, ayaklarımın altındaki zemin sıvılaşıyor.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, o kadar çok kelime var ki, ama o bana öyle bakarken tek bir kelime bile edemiyorum. Boğazım kuruyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Gala için buradayız. Etkinlik komitesi yüzünden. Konuşmak için değil."

"Ama seninle konuşmak zorundayım. Kahretsin Ruby, buna bir saniye daha dayanamam." Sözleri tutkulu ama sesi hâlâ son derece yumuşak. Sanki daha yüksek çıkan her sesle beni kovalamaktan korkuyormuş gibi.

Mavi-yeşil gözlerinin ardında düşüncelerin dönüp durduğunu görebiliyorum. Onları hemen kelimelere döküyor. Bunu hissedebiliyorum - etrafımızdaki hava elektrikleniyor.

"Lütfen Ruby. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece beni dinle, lütfen," diye yalvarır.

Hareket edemiyorum. O biraz daha yaklaştıkça, omuzlarım kaskatı kesilmiş ve ellerim titreyerek öylece duruyorum. Şimdi ona bakabilmek için başımı arkaya eğmek zorundayım.

Karanlık bakışları yüzümde geziniyor ve sanki parmaklarını tenimde gezdiriyormuş gibi hissediyorum. Teni tenimde, parmak uçları yanağımda, burnumda ve ağzımda geziniyor. Vücudum hala onun dokunuşlarını tam olarak hatırlıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Tam olarak ne?" Birkaç saniye sonra boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Yılbaşı gecesini "James Beaufort" bölümünü kapatmaya karar verdim, ama şimdi ... Şimdi yeni bir bölüm açacakmışız gibi geliyor.

"Her şeyi." Cevap hemen gelir. "Sadece her şey."

Nefes alışım hızlanıyor. James nasıl oluyor da aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş hissettiriyor? Sözleri dünyamı alt üst ediyor. Aynı zamanda kendimi bir peri masalındaymışım gibi hissediyorum - salon çok güzel dekore edilmiş ve karşımda benim için çok şey ifade eden çocuk duruyor.

Onun yerine galaya konsantre olmalıyım. Bu duygulara değil. Bana bir peri masalının içindeymişim gibi gelmesine değil, çünkü salon o kadar güzel dekore edilmiş ve karşımda benim için çok şey ifade eden çocuk duruyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor James. Bakışları hüzünlü ve acı dolu olsa da, tüm bunlar olduğundan beri ilk kez tamamen açık. O anda James hiçbir şeyi saklamıyor - gözlerinde umut ve şefkat görüyorum ve bu bana keskin bir nefes aldırıyor.

Bu benim
James'im. Benim
James'im.

Aramızda ne olursa olsun, o her zaman benim bir parçam olacak, tıpkı benim onun bir parçası olduğum gibi.

Bu düşünce beni sarsıyor ve sımsıkı kapalı kalbimi titretiyor.

"Aptal gibi davrandım," diye fısıldıyor elini yüzüme doğru kaldırarak.

Elinin sıcaklığını yanağımda hissettiğimde dilimin ucundaki tüm kelimeler kayboluyor. Gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum çünkü o an beni çok etkiliyor.

"Babam bana annemin ölümünü söylediğinde, sanki dünya üzerime çöküyor ve beni gömüyormuş gibi hissettim. Artık doğru düşünemiyordum ve onu da bizimle birlikte yok ettim, çok üzgünüm."

İçimde bir şeyler kırılıyor - aslında uzun zaman önce üstesinden geldiğimi düşündüğüm bir duygu dalgası beni kaplıyor.

Yavaşça gözlerimi tekrar açıyorum.

"Beni çok incittin," diye fısıldıyorum.

James umutsuzca bana baktı. "Seni incittiğim için çok pişmanım Ruby. Keşke bunu geri alabilseydim."

Başımı sallıyorum. "Bunu unutabilir miyim bilmiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin. Ve ben de yapmayacağım. O akşam yaptığım şey hayatımın en büyük hatasıydı." Titrek bir nefes alır. "Beni affedemezsen anlarım. Ama tüm kalbimle üzgün olduğumu bilmeni istiyorum." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kısa bir süre yere bakıyor. Sonra birkaç kez göz kırptı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyorum. Benim de gözlerim onun sözleri karşısında yanmaya başladı.

James'in soğukkanlılığını yeniden kazanması bir an alır. "Beni mutlu etme yetkisinin sende olmadığının farkındayım Ruby. Öyle demek istemedim. Sende üzüntüm için mucizevi bir tedavi görmüyorum. Her şey tamamen yanlış oldu." Elini yüzünde gezdirdi. "Beni affetmek zorunda değilsin. Biz de affetmek zorunda değiliz.

tekrar bir araya gelmek. Sadece benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Senin bir parçası olmadığın bir hayat yaşamak istemiyorum. Ne şekilde olursa olsun."

James'in göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri cam gibi. "Oxford'da tanıştığın kişi... O benim. Ve bunu sana kanıtlayabileceğim daha fazla gün geçirmek istiyorum."

Oxford'daki gecemiz hayatımın en güzel gecesiydi, ancak o zamandan beri bunu düşünmeme bile izin vermedim, çünkü onu kırmaktan korkuyordum. Ama şimdi anımsama cüretini gösteriyorum. Konuşmalarımızı hatırlıyorum. Bana korkularını ve hayallerini anlatışını. Birbirimize nasıl sarıldığımızı.

James'i böyle görmek bana Oxford'u hatırlatıyor. O anda, bana orada ilk kez gösterdiği adam yine o. Aşık olduğum adam.

Dikkatlice bir adım öne çıkıp kollarımı beline doluyorum.

James sanki bu beklediği son şeymiş gibi kaskatı kesiliyor. Titreyen kollarını dikkatlice etrafıma sararken çok sessizim, sanki beni nasıl düzgün bir şekilde tutacağını unutmuş gibi. Ellerini nazikçe sırtımda gezdirip bir özür daha fısıldarken gözlerimi kapatıyorum.

Bir süre sonra ellerimi onun kalçalarına bırakıyorum ve yumruklarımı formasının kumaşının etrafına kapatıyorum. James ağzını şakağıma götürürken kumaş parmaklarımın altında hafifçe çatırıyor. "Çok üzgünüm," diye tekrar mırıldanıyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Boyd Hall'un ortasındaki avizenin altında, teknik masanın tam önünde duruyoruz. James beni nazikçe tutuyor, öyle ki istesem her an kendimi onun kucağından kurtarabilirdim. Ama iş o noktaya gelmiyor, çünkü yıllardır hiçbir şey doğru gelmiyordu - sanki uzun bir yolculuktan sonra nihayet eve varmışım gibi.

James'in sırtımdaki elleri nazik, nefesi saçlarımı gıdıklıyor ve göğsü benimkiyle uyumlu bir şekilde yükselip alçalırken, fısıldadığı sözler bana her şeye rağmen bizim için hala umut olabileceği hissini veriyor.

Kor

Maxton Hall tam bir çılgınlık.

Elbette Ruby burs için başvurduğunda internette okulun fotoğraflarına bakmıştım ama kuleleri, yüksek cephesi ve yumuşak pencere kemerleriyle heybetli binayı gerçek hayatta görmek bambaşka bir şey.

Ruby daha arabadan tam olarak inmemişti ki ben neredeyse park alanını geçecektim. Koyu yeşil elbisemin uzun eteklerini çamurdan uzak tutmayı ancak güçlükle başarabiliyorum. Dün gece yağmur yağmış ve izleri hala her yerde. Blog yazısı için fotoğrafları çoktan çekmiş olsak da, ilk Maxton Hall partime kirli bir elbiseyle girmek istemiyorum.

Maxton Hall'un avlusuna açılan büyük ferforje kapıya geldiğimde Ruby'nin, "Bir dakika Ember," diye seslendiğini duyuyorum. Kemerin en yüksek noktasında okulun baş harflerini oluşturan süslü dekoratif unsurlarla dekore edilmiş.

Manzara nefes kesici.

Telefonumu çıkarıp ön kamerayı açıyorum ve havaya kaldırıyorum. Kendimi, kapıyı ve arka plandaki okulu olabildiğince fotoğrafa dahil etmeye çalışıyorum ama hayal ettiğim gibi başarılı olamıyorum.

"Bir resmimi daha çekebilir misin?" Ruby evime geldiğinde ona soruyorum. Cevabını beklemeden ceketimi çıkarıp cep telefonumla birlikte ona uzatıyorum. "Okul arka planda olsaydı mükemmel olurdu. Çok güzel aydınlatılmış."

"Bir fotoğraf," diyor Ruby ve pozisyonunu alıyor. "Sonra içeri gireceğiz." Başımı salladım. "Peki efendim."

Ruby üçe kadar sayıyor ve ben kameraya ışınlanıyorum.

Sonra Ruby ceketini bana geri verdi, tekrar giymemi bekledi ve sonra telefonu bana uzattı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi kız kardeşim.

"Ve önce sen," diye cevap veriyorum sanki kendiliğindenmiş gibi. Sonra telefonu kaldırıyorum, ön kamerayı tekrar açıyorum ve Ruby'yi yanıma çekiyorum. "Peynir' de!"

Birlikte fotoğraf makinesine sırtıyoruz. Deklanşöre en az on kez bastıktan sonra Ruby benden uzaklaşıyor ve ben hızla görüntüleri gözden geçiriyorum.

Okul önündeki fotoğraflarım beni gülümsetiyor.

Sadece üç yıl önce, hem üzerime oturan hem de güzel görünen kıyafetler bulmak benim için tam bir işkenceydi. Büyük beden kıyafetler genellikle garip bir şekilde kesiliyor, çünkü şişman olmama rağmen bir belim var ve çoğu tasarımcı tüm kilolu insanların aynı fiziğe sahip olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Ancak bu gerçekle örtüşmüyor. İşte bu yüzden blogumda kaydettiğim ilerleme beni daha da mutlu ediyor. Çünkü bugünkü gibi bir akşamda böyle bir elbise giymeme ve kendimi her zamankinden daha göz alıcı hissetmeme olanak sağlıyor.

Eğer duygularımı harflerle anlatmak zorunda kalsaydım, her şey şöyle görünürdü:

KDJGDHUSGÜAOHBS!

Bu da bana muhtemelen dizüstü bilgisayarımda biraz fazla zaman geçirdiğimi düşündürüyor.

"Ember? Geliyor musun?"

Telefonundaki saate bakan Ruby'ye çabucak yetişiyorum. Zamanında geldik, hatta belki de çok erkenciyiz ama kız kardeşim yine de çok heyecanlı. Maxton Hall için düzenlediği etkinliklerden önce hep böyle olur. Bu partilere hazırlanmak için gerekli enerjiyi nereden bulduğunu merak ediyorum. Ben zaten günün her saati ödevlerim ve blogumla meşgulüm ve bir yandan da final sınavlarına hazırlanmam ve Oxford'da ders çalışmam gerekmiyor. Bazen bana sanki bir makine gibi geliyor - bazen gözlerinin altında oldukça koyu halkalar olan bir makine. Annem sık sık ona her şeyin aynı anda biraz fazla olup olmadığını soruyor ama Ruby ona bu işten zevk aldığını söylüyor. Ben de ona inanıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ama korkarım sesim istediğim sakinleştirici etkiyi yaratmıyor. Bunun için çok fazla dikkatim dağınık ve gerginim. "Teşekkür ederim." Ruby yan taraftan bana tedirgin bir bakış atıyor. "Sen

Anlaşmamızı düşünüyorsun, değil mi?"

"Sana yakın duracağım ve sadece senin önceden onayladığın kişilerle konuşacağım," diyorum.

Ruby memnuniyetle başını sallar.

Gözlerimi deviriyorum. Ruby iyi olmadığını düşündüğü insanlarla arkadaş olabileceğimden korkuyor. Ama benim en çok beklediğim şey de bu. Politikacıların, aktörlerin, aristokratların ve bankacıların oğulları ve kızları bu okula gidiyor ve bu, bağlantılar kurmak için mükemmel bir fırsat. Beni görmeye hazır oldukları anda insanlarla havadan sudan konuşmakta ve arkadaş olmakta iyiyimdir ve beni kilomdan dolayı en baştan yaftalamazlar.

Boyd Hall'a girdiğimizde Ruby bana takıldı.

"Vay canına," diye mırıldandım ve etrafıma bakındım.

Salonun giriş bölümü şimdiye kadar bulunduğum tüm binalardan daha görkemli. Buranın bir okulun parçası olduğuna inanmak zor. Lisemdeki etkinlikler bir spor salonunda gerçekleştirilirken, buranın zemini kumuk yeşili muşamba değil, parlak mermer. Beyaz duvarlar kesinlikle beş metre yüksekliğinde ve beyaz sıva ve ince altın vurgularla süslenmiş. Ortada, ahşap, kavisli bir korkuluğa sahip geniş bir merdiven, galerili bir üst kata çıkıyor.

Önce nereye bakacağımı bile bilmiyorum. Gözüm pahalı takım elbiseler ve şifon, ipek ve tül den yapılmış haute couture elbiselerle dolu ve kalbim giderek daha hızlı atıyor. Ama bu sadece giriş.

Ceketlerimizi vestiyere teslim ediyoruz, sonra Ruby'yi asıl etkinlik salonuna çekiyorum ve burası nefesimi kesiyor.

Boyd Hall bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor. Ruby buraya gelirken bana dün ne kadar çok çalıştıklarını, neler kurduklarını ve süslediklerini anlattı ama bu kadar harika olacağını hiç beklemiyordum.

Garsonlar şampanya ve portakal suyu dolu şampanya flütlerinin yerleştirildiği tepsilerle masalar arasında dolaşırken, sahnedeki siyah kuyruklu piyanonun başında kuyruklu ceketli bir piyanist oturmuş, tüm salonu dolduran klasik bir melodi çalıyor.

"Bütün bunları organize ettiğine inanamıyorum," diye fısıldıyorum, dirseğimi hafifçe Ruby'nin yanına doğru iterek.

"O bütün ekipti," diye cevap veriyor sanki tek başınaymış gibi. Gözlerini kısıyor ve salonun ortasındaki yuvarlak masalara bakıyor, birkaç konuk çoktan yerlerini almış, sonra sol taraftaki uzun masalara, muhtemelen daha sonra büfenin kurulacağı yere. Bu bakışı çok iyi biliyorum - Ruby her şeyin tam olarak hayal ettiği gibi olup olmadığını kontrol ediyor.

"Ruby!" kesinlikle tanımadığım bir ses geliyor.

Başımı çeviriyorum ve yarı uzun, siyah saçlı, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş yakışıklı oniks gözleri olan solgun bir çocukla karşılaşıyorum. Belirgin bir çenesi var.

ve yüksek elmacık kemikleri nedense çocuksu sırtıtışına ve neşeyle parlayan gözlerine uymak istemiyor.

"Kieran, merhaba," diye yanıtlıyor Ruby, daha önce onda hiç görmediğim bir gülümseme takınarak. Kibar, profesyonel ama aynı zamanda bir şekilde çekingen. Kesinlikle kız kardeşimin gülümsemesi değil.

Kieran, "Yemek şirketi on dakika önce geldi ve yan odaya yerleşmeye başladılar bile," dedikten sonra bakışları bana takılıyor. "Merhaba. Ben Kieran. Sen de Ember olmalısın." Bana elini uzatıyor ve ben de otomatik olarak elini tutuyorum. Şaşkınlıkla Ruby'ye baktım. Aslında bu okulda kimsenin benden ya da ailemizden haberi olmadığını sanıyordum, ne de olsa Ruby evde Maxton Hall'u hep büyük bir sır gibi saklardı. Her iki tarafta da özel ve okul hayatı arasındaki bu ayrıma sıkı sıkıya uyduğunu düşünüyordum. Bu yüzden bu çocuğun adımı biliyor olması beni biraz rahatsız etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kieran," diyorum.

Kieran elimi bıraktığında Ruby'ye gülümsüyor ve yanakları bariz bir şekilde kızarıyor.

A-ha.

Belli ki Ruby'nin bu okulda hâlâ bir hayranı var. Bana bundan bahsetmemesine şaşırmadım. Ruby duyguları hakkında neredeyse hiç konuşmaz. Bazen Ruby'nin patlamadan nasıl böyle davranabildiğini merak ediyorum. Ben böyle hissettiğimi asla saklayamam - ne iyi ne de kötü duygularımı. Eğer bir şey bana uymuyorsa, bunu yüksek sesle söylerim. Mutlu olduğumda, bunu otomatik olarak dış dünyaya taşıyım. Ruby benden daha kontrollü ve çok daha az dürtüsel.

Düşüncelere o kadar dalmışım ki Ruby ve Kieran'ın sahneye doğru yürümeye devam ettiklerini fark etmiyorum bile. Hızlıca onları takip ediyorum, ancak on dakika boyunca akşam boyunca düşünülmesi gereken başka şeyleri dinlemek için. Etrafıma kaçamak bakışlar atıyorum ama Ruby sanki ilk fırsatta kaçıp kendimi rastgele bir Maxton Hall öğrencisinin kollarına atacağımdan korkuyormuş gibi sürekli bana bakıyor. Acaba biraz daha rahatlaması ya da en azından attığım her adımı bir kartal gibi izleyemeyecek kadar meşgul olması ne kadar sürecek?

Gala nihayet resmi olarak başladığında, en arkada yarısı boş bir masaya oturuyorum, böylece sahnede olup bitenlerin neredeyse hiçbirini göremiyorum. Kieran'ın bana biraz sonra açıkladığı gibi, bunlar etkinlik komitesinin koltukları ve aslında bir avuç öğrenci düzensiz aralıklarla yanımıza geliyor, oturuyor

Kısa bir süreliğine aşağı inip bir şeyler içiyor, ancak üç dakika sonra tekrar ayağa fırlayıp ortadan kayboluyor.

Şu anda genç bir adam depresyonu hakkında bir konferans veriyor ve aile merkezinin yardımıyla nasıl yeniden ayağa kalktığını anlatıyor. Tüm salonu büyüleyen çok dokunaklı bir konuşma. Bazı konukların gözlerini bez mendillerle sildiğini ya da konsantre bir şekilde çatılmış kaşlarını salladığını görebiliyorum. Yanımdaki Kieran da kesinlikle büyülenmiş görünüyor.

"Hey," diye fısıldadım ona. "Ben gidip içecek bir şeyler alacağım. Sen de bir şey ister misin?"

"Sizinle gelebilirim," diyor hemen ve ayağa kalkmak için hazırlık yapıyor.

"Saçmalık," diye geçiştirdim. "Bunu kendi başıma yapabilirim. Bir şey ister misin?"

Kieran bir an tereddüt ediyor ve bakışları benimle konuşmacı arasında gidip geliyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve bara doğru yürüyorum, garsonlardan biri bana gülümsüyor ve ne içmek istediğimi soruyor.

"Bir kadeh şampanya lütfen," diyorum, sanki doğal bir şeymiş gibi, ama ya benim on altı -neredeyse on yedi! - yaşıma görüyorsunuz ya da hiçbir öğrenciye alkol servisi yapmama talimatı var, çünkü yavaşça başını sallıyor.

İç çektim. O zaman barın yanındaki büfede duran çocuk pançını denemekten başka çarem kalmıyor. Güzel kristal bardaklardan birini alıp ışığa tutuyorum ve odayı yumuşak renklerle yıkayan kaleydoskopik renkli ışık noktalarına bakıyorum.

Büyük kâsedden bardağıma punç doldurmaya başladığım anda salonda büyük bir alkış kopuyor. Belli ki konuşma bitmiş.

Diğer konukların büfeye giden yolunu kapatmamak için birkaç adım kenara çekiliyorum.

"Merhaba güzelim," diye bir ses geliyor yakınımdan. Donup kalıyorum. Sonra dişlerimi sıkıyorum.

Bu bana ilk kez böyle hitap edilişi değil. Okulumdaki bazı çocuklar geçmişte kimin beni hangi tavlama cümlesiyle daha hızlı tavlayacağına dair bahse girmişlerdi - tabii ki sadece eğlence olsun diye.

Otomatik olarak kapanıyorum ve elimde bardakla arkamı dönüyorum.

Önümde genç bir adam duruyor. Çekici bir yüzü, güzel ve dolgun bir ağzı, koyu kahverengi bir teni ve neredeyse siyaha çalan kirpikli gözleri var ki bu gözleri çok kıvrımlı oldukları için biraz kıskanıyorum. Boyu benden biraz daha uzun, saçları kısa ve kıvrırcık, sakallarının gölgesi de çok az. O da takım elbise giyiyor ama diğer konuklara göre yumurtadan çok daha az soyulmuş görünüyor. Kravatı biraz fazla gevşek ve özel dikim siyah ceketi açık. Sanki olabildiğince dengesiz görünmek için çok çaba sarf etmiş gibi görünüyor. Sanki bu tür etkinliklere çok fazla katılmış ve zamanla bunlardan sıkılmış gibi.

Muhtemelen sıkıldığı için benimle konuşuyor.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden etrafıma bakıyorum. Normalde böyle bir durumda her zaman birkaç metre ötede erkek arkadaşlarını bekleyen ve benimle harika vakit geçiren bir grup erkek olur. Ancak şimdi kimse bizi izliyor gibi görünmüyor, bu da beni daha da şüpheli yapıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. Sesim sert ve küçümseyici geliyor ve duygularımın yansıması.

Adam bakışlarının tüm vücudumda gezinmesine izin veriyor, sadece elbisemin derin yakasında biraz fazla uzun süre oyalanıyor.

"Seni daha önce burada hiç görmedim," diye devam ediyor, tekrar gözlerimin içine bakarak. Ve ağzı yavaşça bir gülümsemeye dönüştüğünde, her şey yerine oturuyor.

Bu adamı tanıyorum.

Tamam, onu tanımıyorum ama Instagram'da takip ediyorum. Oradaki kullanıcı adı kingfitz ama gerçek adının Wren Fitzgerald olduğunu biliyorum. Akışı lüks eşyaların, partilerin ve kızların fotoğraflarıyla dolu ve hikayelerinde yarı çıplak olduğu ve hala uykuluymuş gibi davrandığı videolar ve fotoğraflar yüklüyor. Ancak ben ona asla inanmıyorum. Yeni uyanmış hiç kimse bu kadar iyi görünemez.

"Sanırım Maxton Hall'a gitmediğim için," diye cevap veriyorum bardaktan bir yudum alarak. Ağzım kuruyor ve kalbim çok hızlı atıyor. Neden sırf bu adam benimle flört ediyor diye heyecanlanıyorum ki?

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor Wren ve ağzının kenarlarında bir gülümseme belirtisi görüyorum. Bu hareket sıradan görünüyor ve sanki doğru düzgün gülümsemeye üşeniyormuş gibi. Sanki bu, başka, daha kirli bir şey için saklamayı tercih ettiği enerjinin çoğunu boşa harcayacakmış gibi. Bu düşünce içimi ısıtıyor.

"Ben Wren," diyor sonunda, elini bana uzatarak.

Bir an tereddüt ettim. Tekrar etrafıma bakıyorum - arkadaşları bir yerlerde olmalı. Bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum. Yani, evet, kendime güveniyorum. Ve bir partide bana yaklaşılmaması fikri bana tamamen saçma gelmiyor. Ama onun gibi bir adam tarafından değil.

"Neredeler?" Ben soruyorum.

Sinirli bir şekilde göz kırpmıyor ve elini bırakıyor. "Kim nerede?" "Beni kazman için seni kışkırtan arkadaşların."

"Seninle konuşmak için neden tahrik edilmem gerektiğini düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Hadi ama."

Birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de kaşlarımızı çatıyoruz. Sahnede piyanist yeniden çalmaya başladı ama melodi bana pek ulaşmıyor. Wren'in niyetini anlamaya çalışmakla meşgulüm.

"İnanın bana, güzel bir kızla tek başıma da konuşabilirim," diyor sonunda.

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Sonra Wren'e tekrar yakından bakıyorum. Ağzının kenarları okul partilerinde bana yaklaşan çocukları gibi seğirmiyor ve gözlerinde de alaycı bir ifade yok.

Belki de gerçekten benimle flört etmek istiyordur. Biri onu kışkırttığı için değil, aptalca bir şaka olduğu için değil, sadece benim onu bulduğum kadar o da beni çekici bulduğu için.

O gece konuşmam gereken son kişinin o olduğuna eminim. Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum ve bunu yargılayamam - ama beni meraklandıran da tam olarak bu.

"Benim adım Ember," diyorum gecikmeli olarak. "Memnun oldum Ember."

Adımı telaffuz edişini seviyorum. Neredeyse biraz emin değil, sanki önce pratik yapmak istiyor gibi.

"Aynı şekilde, Wren."

Aslında, havadan sudan konuşmada iyiyimdir. Ancak şu anda ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Wren'in internette nasıl bir imaja sahip olduğunu biliyorum ama aynı zamanda takipçilerime nasıl göründüğümü de biliyorum - her zaman mutlu, iyimser ve her türlü eğlenceye hazır. Depresyonda olduğum ve odamda gizlice ağladığım sayısız akşam var. Bunu kimse bilmiyor, kız kardeşim bile. Bu nedenle, insanları internette kendileri hakkında açıkladıkları şeylere göre yargılama konusunda tereddütlüyüm. Bu da beni Wren'in gerçekte nasıl biri olduğu ve bu dış görünüşte daha fazlası olup olmadığı konusunda meraklandırıyor.

Belki de kendimi biraz sarsmalı ve çekincelerimi biraz geri itmeliyim. Onunla konuşmaktan zarar gelmez.

"Hangi okula gidiyorsun?" diye soruyor Wren ve aynı anda garsonun bize getirdiği tepside bir bardak portakal suyu alıyor. "East View'a, belki?"

Başımı salladım. "Liseye Gormsey'de gideceğim."

Bir anlığına Wren donmuş gibi görünüyor. İçkisini yudumlarken duraklıyor ve iri gözlerle bana bakıyor, sonra gözlerini kırıştırıyor ve o an sona eriyor. "Kulağa egzotik geliyor."

Acaba sadece onun garip tepkisini mi hayal ediyordum? "Köyü kimse bilmiyor," diyorum yavaşça. "Kesinlikle tek kişi sen değilsin."

"Yani burada biriyle birlikte mi bulunuyorsun?" diye soruyor ve beni ilgiyle izliyor.

"Kız kardeşimle birlikteyim. İki yılı aşkın süredir Maxton Hall'a devam ediyor."

"Bu konuda gerçekten mutlu olabilirim," diyor Wren.

Bir an için bununla ne demek istediğini düşündüm. "Neden?"

Şimdi Wren düzgün bir şekilde gülümsüyor - dişleri ve ağzının etrafında küçük çentikleri olan bir gülümseme. "Eğer kız kardeşin okula gitmeseydi, asla tanışamayacaktık. Ve bu gerçekten utanç verici olurdu. Yoksa değil mi?"

Son iki kelimeyi fısıldıyor ve sesi o kadar tanıdık geliyor ki tüylerim diken diken oluyor. Sanki beni hipnotize etmiş gibi sadece başımı sallayabiliyorum, her ne kadar kafamın içinde alarm zilleri çalıyor ve beni dikkatli olmam konusunda uyarıyor olsa da.

"Bana ne bakıyorsun, Ember?" diye soruyor usulca ve gülümsemesi yavaşça kaybolup başka bir şeye dönüşüyor. Neredeyse birbirimize değene kadar bana doğru bir adım atıyor. Ona uzanmak için elimi çok az uzatmam gerekiyor. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Teninin sıcak olup olmadığını.

Boğazımı temizlemem gerekiyor. "I-"

Wren daha da yaklaşıyor. O kadar yoğun ki nefesini şakağımda hissedebiliyorum. Yine etrafıma bakma dürtüsü geliyor ama bunu bastırıyorum.

"Belki de kendimizi biraz daha iyi hissedebileceğimiz bir yerde kaybolmak istiyoruz-"

"Wren," diye derin bir ses onun sözünü kesiyor ve ben uyuşukluğumdan sıyrılıyorum.

Hemen bir adım geri atıp arkamı döndüm.

Bu James Beaufort.

Ablamın kalbini kıran James.

Başka bir kızı öpen ve Ruby'nin Noel'de aşk acısı çeken bir zombi gibi davranmasını sağlayan James.

Bir öfke dalgası beni ele geçiriyor ve o konuşmaya devam ediyor.

"Görüyorum ki Ruby'nin kız kardeşiyle tanışmışsın," diyor, sesi tonlamasız.

Wren'in gözlerinde tuhaf bir ifade belirir. "Ruby'nin kız kardeşi, ha?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve kafam karışmış bir şekilde ikisi arasında gidip geliyor.

"İyi bir zevkim var gibi görünüyor," diye devam ediyor, bir dakika önceki tanıdık mırıltıyla hiçbir ilgisi olmayan neredeyse alaycı bir tonda. "Eğer hâlâ istiyorsan-"

"Ember'ın böyle hissettiğini sanmıyorum. Ne olursa olsun. Çık dışarı, Wren," diye tekrar araya girer James. Ses tonu otoriter ve herhangi bir çelişkiye izin vermiyor. Acaba arkadaşlarıyla hep böyle mi konuşuyor ve eğer öyleyse, nasıl oluyor da hâlâ bu kadar çok arkadaşı var?

Wren'in yüzündeki gülümseme kaybolur ve aniden oldukça sinirlenmiş görünür. Başını sallıyor ve yetişkinlere özgü bir küfür mırıldanıyor. Sonra tekrar bana baktı. "Keşke konuşmamıza devam edebilseydik Ember."

Bir sonraki an, öne doğru eğiliyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. Benden uzaklaştığında bana değil James'e bakıyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu. James Wren öfkeyle arkasından bakarken dudaklarının değdiği yanağıma dokunuyorum. Neden Wren'in beni sadece James'i alt etmek için öptüğünü hissediyorum?

"Özür dilerim Ember," diye mırıldanıyor James.

Sonra Wren'in peşinden koştu ve ben barda yalnız kaldım.

James

Wren'i çocuklarla birlikte giriş holünün dışında buluyorum. Onun küçük çemberine yaklaştığımda Cyril elini kaldırıyor.

"Beaufort! Bu onur bize ne veriyor?" Onu görmezden geliyorum ve bakışlarımı

Wren'e dikiyorum. "Aklından ne geçiyordu?" Onu tersledim.

Soruma cevap vermiyor ama matarasından büyük bir yudum alıyor.

"Wren."

Gözlerini deviriyor. "Ben sadece onunla konuşuyordum. Bu kadar büyütmeye."

"O Ruby'nin kız kardeşi, lanet olsun. Ellerini ondan uzak tut."

Wren küçümseyici bir homurtu çıkarır. "Her zaman seni düşünmekten yoruldum."

Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Düşünceli mi? Sen nerede düşünceli oldun ki?"

"Biliyor musun, Beaufort? "Canın cehenneme," diye cevap veriyor, içki şişesinin kalanını bir dikişte mideye indiriyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Wren," diyor Kesh uyararak.

"Hayır, Kesh. James'in duygularını düşünmekten yoruldum." Wren tekrar bana döndü. "Yaz boyunca bize öğütlediğin her şey boş laftı. Şimdi de etkinlikler komitesinde olduğun için antrenmanlara katılmıyorsun, kız arkadaşını ziyaret etmek için partileri terk ediyorsun ve birini tavlama istediğimde iffetsizlik yapıyorsun. Artık bizi umursamadığını hissediyorum. Biri sana bir şey anlatmaya çalıştığında artık dinlemiyorsun bile."

"Tam bir saçmalık," diye cevap veriyorum.

Sadece başını sallıyor. "Ne var biliyor musun? Kendi işlerini kendin hallet."

Ne de olsa şu anda en iyi yaptığınız şey bu."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Wren arkasını dönüp iki adım attıktan sonra topuğunun üzerinde geri dönüyor ve parmağıyla enerjik bir şekilde beni işaret ediyor. "Ben de tam olarak bunu kastediyorum," diye tıslıyor. "Yıllardır seninle normal bir konuşma yapmaya çalışıyorum ama hiç umurunda değil."

"Hadi, Wren."

İçten içe haklı olduğunu biliyorum. En son birlikte parti verdiğimizde, Ruby ile çok fazla meşgul olduğum için görmezden geldiğim bir imada bulundu. Şimdi vicdan azabı içimde filizleniyor.

"Ne, hadi ama? Ben haklıyım ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Aklında olan tek şey Ruby. Hayatında başka hiçbir şey yok," diyor öfkeyle.

"I-" Sesim kısılıyor. Aynı zamanda midemde öfke alevleniyor. "Şu anda kafamda çok şey var ama bunun onunla bir ilgisi yok." Keşke bunu ona başka bir şekilde açıklayabilseydim.

"Onunla tanıştığından beri böylesin, bu yüzden onu korumaya çalışma. Bu mide bulandırıcı, seni hiç böyle tanımıyorum."

"Şimdi aşağı in Wren," diye araya giriyor Kesh ama Wren onu yolundan itiyor ve bana doğru öfkeli bir adım atıyor.

"Sanki Ruby o çok kötü hayatının tedavisiymiş gibi davranıyorsun. Bir aziz gibi bir şey. Ama değil," diye tıslıyor.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kızgın olmanı anlıyorum. Boktan bir arkadaşım ve bunun için üzgünüm - ama Ruby'yi bunun dışında tut. Onu tanımıyorsun."

Wren küçümseyerek başını sallar. "Aslında Ruby'yi oldukça iyi tanıyorum. Son zamanlarda beni iki saniyeden fazla dinlemiş olsaydın, sana onu ne kadar iyi tanıdığımı söylerdim."

Ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu sesi tanıyorum. Ve ne anlama geldiğini de biliyorum.

Wren de az önce çok fazla konuştuğunu anlamış görünüyor. Dişlerini o kadar sıkıyor ki çene kemikleri dışarı çıkıyor.

"Ne diyorsun sen?"

Alistair, "Burası böyle bir konuşma için uygun bir yer olmayabilir," diye mırıldanıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Az önce ne hakkında konuşuyordunuz?" Daha fazla bastırıyorum.

Wren tereddüt ediyor ama benim bakışlarım inatçı. Birkaç saniye sonra boğazını temizliyor. "Ruby ve ben bir keresinde okula dönüş partisinde birlikte bir şeyler yapmıştık."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, boğazım sanki daralıyor.

"Bu sürpriz oldu," diyor Cyril, neredeyse memnun olmuş bir sesle. "Ruby en iyi arkadaşınla öpüştüğünü senden hep sakladı."

"Kapa çeneni Cy," diye homurdanıyorum.

"Görünüşe göre o sadece komşunun sevgili kızı değil," diye devam ediyor, rahatsız olmadan. "Belki sonunda onu böyle idealize etmekten vazgeçersin."

"Bir kelime daha edersen Cy, yemin ederim-"

"O haklı," diye araya giriyor Wren. "Eğer sen onun için onun senin için olduğu kadar önemli olsaydın, bunu sana uzun zaman önce söylerdi."

Yanına gidip yakasından sıkıca tutuyorum. Tutuşuma direnmiyor, sadece kara gözleriyle bana bakıyor.

"Doğruyu söylediğimi biliyorsun. Aksi takdirde bu kadar korkmazdın."

Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor, nefesim kesiliyor. Her an Wren'in takım elbisesinin kumaşı yırtılabilir, onu çok sıkı tutuyorum.

Gerçekten sadece Ruby'yi düşünüyordum. Tüm bu süre boyunca onu geri kazanmaya çalıştım ve etrafımdaki diğer her şeyi ihmal ettim. Sadece Lydia'yı değil, arkadaşlarımı da. Peki ne için?

Ne için, lanet olsun?

"Ne yapıyorsun orada?" diye enerjik bir fısıltı duyuldu yanımızda.

Ruby.

Başımı ona çeviriyorum ve göğsümde acı verici bir sızı hissediyorum. Durumdan tamamen bunalmış durumdayım. Ruby'nin arkasında, olayları dehşete düşmüş ifadelerle takip eden bazı gala ziyaretçilerinin olduğunu ancak geçerken fark ediyorum.

Ruby hemen yanımızda duruyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor ısrarla, bir bana bir Wren'e bakıyor.

"James küçük sırrımızı yeni duydu, Ruby."

Ruby'nin yüzündeki tüm renk kaybolur.

Bir an için Wren'in suratına yumruk atma isteği duyuyorum. Ama sonra babamın sıkılı yumruğu gözlerimin önüne geliyor. Ellerimi Wren'den ayırıyorum. Bu salonda bir saniye daha duramam.

"James-" diye fısıldar Ruby.

Sadece başımı salladım, arkamı döndüm ve gittim.

Kor

Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ruby bu partileri her zaman öyle bir sır olarak saklardı ki, gecenin çoğunda tek başıma durup sıkılmaktan başka her şeye hazırlıklı olurdum. Ruby odanın bir köşesinden diğerine koşturup kim bilir kimlerle neler konuşurken, ben tam iki kez biriyle sohbet etmeyi başardım. Bu kişilerden biri kendi kafe zincirinin sahibi olan bir girişimcinin kızıydı. Elbisesi beni o kadar etkiledi ki ona tasarımcısını sormak ve fotoğrafını çekmek zorunda kaldım. Diğer kişi ise Maxton Hall'un öğrenci temsilcisiydi ve kendisini tebrik etmek istediğim harika bir açılış konuşması yaptı. Ancak benim fikirlerimi pek önemsiyor gibi görünmüyordu çünkü sohbetimiz boyunca bakışları sanki konuşacak daha önemli birini arıyormuş gibi etrafımızda duran insanlara kaydı.

Kieran bütün gece yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Ruby ona benimle ilgilenmesini emretti, bundan yüzde yüz eminim. İyi ve ilgili biri ama bir noktada tüm küçük sohbet konularını tükettik ve ikimiz de sessizce sahneye ya da kadehlerimize bakıyoruz. Onun için biraz üzülüyorum. Takım liderinin küçük kız kardeşine bakıcılık yapmaktan daha önemli işleri vardır herhalde.

Sahnedeki son övgü sahibi daha fazla hayırseverlik için ateşli bir ricada bulunurken, bir kez daha dikkat çekmeden Wren'i arıyorum. O akşam buradaki insanlar arasında bana dürüst bir ilgiyle bakan tek kişi oydu. Ve bu ilgi karşılıklıydı. Onunla ilgili bir şey beni büyüledi ve onunla daha uzun süre konuşma ve hakkında daha fazla şey öğrenme şansına sahip olmak isterdim.

Seyircilerin alkışları beni düşüncelerimden koparıyor. Övgü sahibi ona teşekkür ediyor ve sonunda sahneden ayrılıyor. Ruby zaten küçük merdivenin dibinde duruyor ve onu karşılıyor. Yüzüne baktığımda şaşıyorum - bir şeyler farklı. Parlaklık gözlerine ulaşmıyor ve bana sahte görünüyor. Düşündüğümde, onu daha önce hiç görmemiştim.

Son bir saat. Bir şey mi oldu? Gala ile bir ilgisi olamaz, burada her şey senaryoya uygun gidiyor. Tam da ona gidip gitmemeyi düşünüyordum ki, laudator ile birlikte bitişik odada kayboldular.

İç çekiyorum.

Ve o anda Wren'i gördüm.

Büyük giriş kapısının yanındaki duvara yaslanıyor. Ve bana gülümsüyor. Bir an için bakışlarının gerçekten üzerimde olduğundan emin olmak için arkamı dönmek istiyorum, ama ... Hayır, doğrudan bana bakıyor. Tıpkı önceki gibi.

Bunu tam olarak iki saniye düşündüm. Sonra Kieran'dan özür diliyor ve itirazını görmezden gelerek Wren'in yanına gidiyorum. Yavaşça ona yaklaşırken bakışları beni terk etmiyor ve aniden yol gerçekte olduğundan çok daha uzun görünüyor.

"Dönmüşsün," diyorum önünde belli bir mesafede dururken.

Gülümseyerek başını sallıyor. "Henüz birbirimizle işimiz bitmemişti. Öyle değil mi?"

Kasıtlı olarak mı bu kadar muğlak konuştuğunu bilmiyorum. Ona giderek yanlış bir şey mi ifade ettim? Çünkü o benimle açıkça flört etmiş olsa da, ben sadece onunla konuşmak istiyorum - başka bir şey değil.

"Hayır, değildik" diye cevap veriyorum yine de. Wren'in bakışlarındaki dikkat ve ilgi, diğer konukların kayıtsız ifadelerinden hoş bir değişiklik. Belki de bu akşam tam bir fiyasko olmayacak.

Yine de dikkatli ol, diye fısıldıyor kafamın arkasından bir ses.

Bir sonraki an, Wren elime uzandı. Şaşırarak önce iç içe geçmiş parmaklarımıza, sonra da yüzüne bakıyorum. Bir kaşını kaldırıyor, aynı zamanda sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elimi sıkıyor. Onu değerlendirmek benim için inanılmaz derecede zor.

Wren çıkışa doğru başını sallar.

Bir an düşündüm ve omzumun üzerinden baktım. Ruby henüz ortaya çıkmamıştı ve Kieran da kaybolmuştu.

Wren elimi tekrar nazikçe sıktı. Daha önce onun gibi ilginç bir çocuk gördüğümü sanmıyorum. Instagram hesabı onun hakkını vermiyor bence. Fotoğrafları kasıtlı gibi görünüyor - kasıtlı olarak neşeli, kasıtlı olarak havalı - ama gerçekte kişiliği çok daha ilgi çekici. Ve oldukça gizemli. Az önceki şeyin neyle ilgili olduğunu gerçekten bilmek istiyorum. Neden bu rahat gülümsemeyi taklit ediyor ama aynı zamanda bakışları kasvetli.

Sonunda başımı sallıyorum ve birlikte Boyd Hall'un giriş bölümüne gidiyoruz. Şaşırtıcı güzellikte bordo bir elbise giymiş bir kadın yanımızdan geçiyor ve ona bakmak için arkamı dönüyorum. İnce dantellerle kaplı arka yakasını gördüğümde usulca iç geçiriyorum.

Wren bana yan gözle bakıyor.

"Modaya karşı bir zaafım var. Ve burada insanların giydiği tüm kıyafetler ... Hepsinin kalıplarını alıp dikmek istiyorum."

Bunu tuhaf bulup bulmadığını anlamak için Wren'e bakıyorum ama gözleri parlıyor. Üst kata çıkan kavisli merdiveni işaret ediyor. "Bir fikrim var."

Geniş basamakları çıkarken elbisemin eteklerine basmamaya çalışarak onu takip ediyorum. En tepede Wren sola dönüyor ve beni uzun, karanlık bir koridora götürüyor.

Okulumun koridorları kirli, duvarların beyaz boyası çoktan sararmış. Dolapların koyu yeşil boyası yıllardır soyuluyor ve sınıfların kapıları arasındaki birkaç resim öğrenciler tarafından keçeli kalemle boyanmış. Bu koridordaki fark daha büyük olamazdı. Burada ağır çerçeveler içinde pahalı görünümlü tabloların yanı sıra Maxton Hall'un tanınmış mezunlarının fotoğrafları asılı. Okulun sponsor olduğu mücevherlerin sergilendiği cam vitrinlerin yanı sıra resim dersinde yapılmış birkaç heykel de bulunuyor.

Etrafa bakmakla o kadar meşgulüm ki, aniden durduğunda neredeyse Wren'e çarpacaktım. Kısa bir süre etrafına baktıktan sonra tahta bir banka oturdu. Yanındaki boş koltuğa vuruyor ve ben de oturuyorum.

"Bak," diyor başıyla tam önümüzdeki korkuluğu işaret ederek.

Merakla tahta çubukların arasındaki boşluğa bakıyorum.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Buradan Boyd Hall'un giriş alanını en iyi şekilde görebiliyorsunuz ve insanları fark ettirmeden izleyebiliyorsunuz. Aşağıdan buraya bakarsanız bizi tanıyacaklarından şüpheliyim. Galerinin bu kısmı bunun için çok karanlık.

"Sen bir dahisin," diyorum, gülümseyerek.

Wren sırtıyor. "Daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti."

"O halde bu unvanı size ciddiyetle bahsediyorum." Omuzlarına bir kılıç darbesi indirmeyi önererek onu şövalye ilan ediyormuş gibi yapıyorum. Aynı anda Wren tekrar elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. Sırtışı yerini tamamen farklı bir yüz ifadesine bırakıyor. Birdenbire gözleri ciddileşiyor ve bakışları anlam kazanıyor. Midemde her yöne yayılan bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Gerçekten hiç.

Benim geldiğim yerde, Wren gibi erkekler yoktur. Sınıf arkadaşlarımdan gözümden ben sadece Ember'ım. Çoğu beni anaokulundan ya da okul öncesinden beri tanıyor ve hiçbiri bana değerli ya da arzulanan biriymişim gibi bakmıyor. Düzgün nefes almakta ciddi sorunlarım var.

Wren'in bakışları ağzıma, gözlerime ve tekrar aşağıya kayıyor. Elimi hâlâ avucunun içinde tutuyor. Diğer eliyle yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. Başparmağı şakağımı okşuyor ve vücudumdan bir ürperti geçiyor.

Aramızda bir çatırtı var ve her saniye daha da şiddetleniyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Her saniye - her nefes - yasaklanmış iyi ve aynı zamanda heyecan verici hissettiriyor.

"Aniden ortadan kaybolduğum için özür dilerim," diyor sessizce. "Bazı insanlar seni benden korumak zorunda olduklarını düşünüyorlar."

"Neden böyle düşünüyorlar?" Ben de fısıldıyorum.

Gözlerini yüzümden ayırmıyor. "Çünkü beni tanıyorlar."

Yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce söylediği tek şey bu. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyorum ve Wren beni kendisine daha da yaklaştırmak için bir kolunu sırtıma doluyor. Dudakları yumuşuyor ve hafifçe aralanıyor. Ve sonra tadına bakıyorum.

Alkol.

Hemen iki elimle kendimden uzaklaştırıyorum ve biraz yana kaydırıyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Wren."

Bana sinirli bir şekilde baktı. "Ne?"

Kalbim deli gibi atıyor. Bu muhtemelen insanlık tarihindeki en kısa öpüşme olsa da, dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

"İlk öpücüğümü böyle hayal etmemiştim," diye cevap veriyorum sessizce. Ellerim titriyor. Wren'in sözlerime verdiği tepkiyi görmemek için onu kucağımda katlayıp bakışlarımı kaçırıyorum. Onun yerine tekrar korkuluklardan aşağı bakıyorum. Orada, ön kapıdan genç bir kadın giriyor, koyu mavi elbisesi neredeyse gece gökyüzünü andırıyor. Elbisenin kuyruğuna küçük sim parçacıkları yerleştirilmiş, böylece her adımda ışıktan parlıyor.

"İlk öpücüğün, ha?" Wren'in ses tonu birden çok nazikleşti.

Kadının yanındaki adam elini kadının beline koyuyor ve birlikte salona girerken onları izliyorum. "Evet."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Sonra... "Özür dilerim."

Çift diğer insanların arasında kayboluyor ve ben tekrar Wren'e bakıyorum.

"Benim haftam oldukça boktan geçti. Birbirimizi biraz neşelendirebiliriz diye düşündüm."

"İstersen bunun hakkında konuşabiliriz," diyorum. "Ama daha fazlasına açık değilim.

Özellikle de sarhoşken."

"Sarhoş değilim. En fazla biraz çakırkeyifim. Yani az önce ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Ve bunu tek bir yudum bile alkol almadan yapmak isterdim," diyor kaşlarını çatarak. Bil diye söylüyorum."

"Tamam."

Wren bir kez başını sallar ve sonra bankta geriye yaslanır. Kollarını göğsünün önünde kavuşturur ve giriş holünü aydınlatan avizeye bakar.

"Senin haftan neden bu kadar aptalcaydı?" Bir süre sonra ona sordum.

Nefesini tutuyor. Vücudunun aniden gerginleşmesi bana bu soruyu beklemediğini ve cevap verip vermeyeceğine önce kendisinin karar vermesi gerektiğini söylüyor.

Okul korosunun yumuşak şarkıları bize kadar ulaşıyor, ama ben sadece sınırlardaki hafif armonileri algılıyorum.

Sonunda Wren derin bir nefes alır ve gözlerini kapatır. "Ailem bir süre önce iflas etti."

"Ne oldu?"

Wren neredeyse belli belirsiz omuzlarını silkiyor. "Babam hisse senetleri üzerine spekülasyon yapardı. Neredeyse tüm servetini kaybetti."

Oh be. Maxton Hall'daki birinin bir günden diğerine neredeyse her şeyini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Bunun için özür dilerim."

Wren dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve gözlerini parmaklıklara dikeyyor. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Taşınıyoruz. Ondan sonra ne olacak, bilmiyorum. Oxford'dan bir taahhüt aldım - okul ücretlerini nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Burslar ve bunun gibi şeyler var. Kız kardeşim de bazılarına başvuruyor. Belki bu senin için bir seçenek olabilir?" Ben önerdim.

Dalgınca başını sallıyor. "Evet. Belki."

Birkaç dakika boyunca aşağıdaki bir pop şarkısının cover'ını söyleyen koroyu dinliyoruz. Aramızdaki an bana neredeyse huzurlu görünüyor - sanki

Wren bana bu kadar üzücü bir sır vermemiştir.

Aniden vücudunun üst kısmını bana doğru çeviriyor ve tekrar bana bakıyor. Bunun ona ne kadar güç kaybettiğini bilmiyorum ama bir saniyeden diğerine bakışları artık kaybolmuş değil, gecenin başındaki gibi meraklı.

"Sıra sende," diyor. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlat. Şu ana kadar tek bildiğim Ruby'nin kız kardeşin olduğu ve moda ile ilgilendiğin."

Ona gülümsüyorum, ona ne anlatmak istediğimden emin değilim. "Bir buçuk yıldır büyük beden modası için bir moda blogum var. Adı Bellbird," diye başlıyorum aynı anda hem en önemli hem de en zararsız şeyi söyleyerek. Bana kalırsa tüm dünya blogumdan haberdar olabilir. Yaptığım işten gurur duyuyorum, özellikle de yeniden markalaştıktan sonra.

Wren'in yüzündeki gülümseme geri döner. "Kulağa hoş geliyor. Bunu yapmaya nasıl karar verdin?"

Sorusu beni şaşırtıyor ama hoş bir şekilde. Dudaklarımı ısılatıyorum. "Hayatım boyunca şişmandım." Wren'in bu açıklamaya herhangi bir tepki verip vermeyeceğini merak ederek bir an duraksıyorum ama bana dikkatle bakıp devam etmemi bekleyerek beni ikinci kez şaşırtıyor. "İnsanların hep düşündüğü gibi aşırı yediğim için değil. Bu sadece böyle. Ve fiziğime uygun güzel bir moda bulmakta büyük sorun yaşıyorum. Bu yüzden bir noktada kendi giysilerimi dikmeye başladım. O zamandan beri bunları blogumda paylaşıyorum. Ayrıca, insanları kendilerini oldukları gibi kabul etmeye teşvik etmek istediğim makaleler yazıyorum."

Wren'in gülümsemesi hiç değişmez. Aksine, biraz daha genişler bile. "Süper kahraman gibi konuşuyorsun Ember."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Ama sahte tevazu da bana göre değil, o yüzden diyorum ki: "Ben bir süper kahramanım."

Şimdi gülüyor. Ses çığ ve güzel ve sanırım bunu bütün gece hatırlayacağım. Bir an için öpüşmeyi kestiğime pişman oluyorum. Ama içten içe bunun doğru bir karar olduğunu biliyorum. Eğer yapmamış olsaydım, eminim çok daha fazla pişman olurdum.

Wren bir süre sonra, "Bu gece ne yapacağımı zaten biliyorum," dedi.

"Ne?"

Koyu renk gözlerine bir ışıltı girer. "Tüm katkıları okuyacağım. Her biri."

Şimdi ben de gülümsemek zorundayım. "Çok fazla planın var. Bir buçuk yılı aşkın süredir haftada en az iki gönderi paylaşıyorum."

"Tamam," diyor kelimeyi uzatarak. "O zaman muhtemelen biraz daha zamana ihtiyacım olacak."

Koro o anda sona eriyor ve ben mini bir alkış koparıyorum. Aşağıda bir adam aniden duruyor ve başını bize doğru çeviriyor. Hemen eğilip bizi fark etmemesini umuyorum. Burada bulunmaya izin verilip verilmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Wren usulca güler. "Birlikte yakalanmak istemiyormuş gibi görünüyorsun.

Ben."

"Kız kardeşim karanlık bir köşede bir çocukla vakit geçirdiğimi öğrendiğinde, çıldırır."

Wren'in gözlerindeki eğlence kaybolur. Ağzını açıyor ve hemen ardından tekrar kapatıyor. Ne söylemek isterse istesin, bunu yapacak gücü kendinde bulamıyor. Sonunda iç geçiriyor.

"O zaman seni aşağıya geri götürmeliyim. Umarım Ruby gittiğinizi henüz fark etmemiştir."

Bir an için hayal kırıklığı içime yayılıyor ama muhtemelen haklı.

Wren ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi elimi onunkinin içine koyuyorum ve koridor boyunca ona eşlik ediyorum.

"Akşamımı kurtardığın için teşekkür ederim Ember," diyor Wren, sözleri içten geliyor.

Bana son bir kez gülümsediğinde, aniden gitmesini engelleme arzusuna kapılıyorum. Ama o sırada çoktan arkasını dönmüştü.

Midemde bir şeyler özlemle kasılıyor. Bunun Wren Fitzgerald ile son karşılaşmam olmamasını içtenlikle umuyorum.

Yakut

Bir dakika bile uyumadım.

Bunun yerine, bütün geceyi partide olanları düşünerek geçirdim. Tam da şimdi, James ve ben birbirimize temkinli bir şekilde tekrar yaklaşmışken, böyle bir aksilik oluyor. Beni en çok hayal kırıklığına uğratan şey, James'e o zamanlar Wren'le aramızda neler olduğunu kendi kelimelerimle anlatamamam. Partide ona bunu açıklamak istediğimi yazdım ama henüz cevap vermedi. Beni hayal kırıklığına uğrattığını anlayabiliyorum. Öte yandan, sessizliği beni deli ediyor.

Yatağında uzanırken dalgın dalgın, çıktısını alıp masamın üzerindeki panoya astığım Oxford'un taahhüdüne bakıyorum. Her zaman olduğu gibi midem sevinçle takla atıyor ama James'in iki gün önce bana söylediklerini de düşünüyorum.

Oxford'da tanıştığınız kişi. O kişi benim. Ve bunu sana kanıtlayabileceğim daha fazla gün geçirmek istiyorum.

Artık bunun için çok geç olabileceği düşüncesi boğazımı sıkıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kalkıp giyiniyorum. Acilen bu odadan çıkmam ve dikkatimi dağıtmam gerekiyor, yoksa delireceğim.

Gizlice Ember'ın yanına gidiyorum ve kapının altında ışığı görünce rahat bir nefes alıyorum.

"Ember?" Ben soruyorum.

"İçeri gel," diye seslendiğini duyuyorum ve kapıyı açıyorum.

Kız kardeşim yatağında yüzüstü yatıyor ve cep telefonuna bakıp gülümsüyor. Meraklı bakışlarımı fark ettiğinde yanakları kızarıyor ve aceleyle telefonu yorganın altına sokuyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Yeni gönderimle ilgili yorumları okuyorum." Cevabınız hemen gelecektir. Yüzündeki kızarıklık olmasaydı, gözümü bile kırpmadan ona inanırdım.

"Seni az önce çok yaramaz bir şey yaparken yakalamışım gibi görünüyorsun," diyorum yatağın kenarına oturarak.

"Şey, pijamalarımı giyiyorum. Yani o kadar da uygunsuz olamaz," diye yanıtlıyor kaşları titreyerek.

Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. Sonra koridora doğru başımı sallıyorum.

"Kahvaltı için aşağıya geliyor musun? Annem ve babamın meraklı gözleriyle tek başıma yüzleşmek istemiyorum. Dünle ilgili binlerce sorunuz daha olmalı."

Ember iç çeker ama yataktan çıkar ve terliklerini giyer. Üstünü değiştirme zahmetine girmiyor. Onun yerine, üzerinde sevimli sincaplar ve fındıklar olan pijamalarıyla aşağıya iniyor. Bir eliyle cep telefonunu sıkıca tutuyor ve arada bir telefonun ışığının yandığını görebiliyorum. Acaba sana yazan Kieran mı? İkisi dün gece iyi anlaşmış gibi görünüyordu.

"Günaydın," diyor babam mutfak kapısından girdiğimizi gördüğünde, okuma gözlüklerini burnunun üzerine kaldırarak. Hepimizin ortak kullandığı ve bu nedenle içinde her türden kitap bulunan Kindle'da bir kitap okuyor. Çağdaş romanlar, gerilim, fantezi ve İngiliz klasiklerinin bir karışımı.

Ember ve ben "Yarın," diyerek onunla birlikte mutfak masasına oturduk.

"Hey," diye sesleniyor annem mutfaktan çıkarken. "Uyanmışsın bile." Beni görünce gözleri kısıldı. "Gözlerini kapadın mı Ruby?"

Babam ve Ember merakla bana bakıyorlar.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve kadeh kaldırıyorum. "Tabii ki."

"İşinin bittiğini anlayabiliyorum," diyor Ember aniden. Şaşırarak başımı kaldırıyorum. "Böyle bir partiye ne kadar emek harcadığını ve neleri göz önünde bulundurmanız gerektiğini hiç düşünmezdim. Gerçekten çılgınca."

Ona minnetle gülümsüyorum. "İltifatlarına devam edebilirsin."

Annem tereyağını ve hemen ardından elma reçelini bana doğru itiyor. "Bana akşamını anlat."

"Her şey plana uygun gitti," diyorum tostumu sürmeye başlarken. "Ben tatmin oldum."

Annem Maxton Hall hakkındaki kısa cevaplarıma alışkın ve bakışlarını hemen Ember'a çeviriyor. Ancak Ember masanın altında cep telefonuna mesaj yazmakla meşgul ve annemin onunla konuştuğunu hiç fark etmiyor.

"Neden öyle sırtıyorsun, Ember?" Babam aniden sordu, ben soruyu formüle etmeden bir saniye önce.

Yakalanınca yukarı bakar. "Hiç sırtmıyorum."

Babam sadece kaşlarını kaldırırken, annem biraz daha enerjik bir şekilde "Bana dün neler yaşadığını anlat" diye ekliyor.

Omuzlarımı silkerek tostumu ısıtırıyorum ve tıpkı annem ve babam gibi beklentiyle Ember'a bakıyorum.

"Gerçekten çok güzeldi," diye başlıyor sonunda, sesi gerçekten coşkulu geliyor: "Okul çok güzel - internette pek görünmüyor. Ve insanların giydiği kıyafetler! Biri diğerinden daha güzel."

İç geçirerek kendine bir fincan çay koyar. "Bu kadar mı? Hepsi bu mu?" diye sorar annem.

Neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak ediyorum. Maxton Hall'daki bir partiden nihayet birini kaçırma şansını yakaladığını hissettiği için mi? Yoksa Ember için mi endişeleniyor? Bu hafta bana eşlik etmesine izin vermesi için çok ikna etmemiz gerekti. Ama belki de bunun arkasında tamamen farklı bir sebep vardır.

Ember rahatsız edilmesine izin vermez. Başını kaldırmadan önce sakince bir tosta tereyağı sürüyor. "Bir çocukla tanıştım. Bunu duymak ister miydin anne?"

Bir sarsıntıyla ona dönüp bakıyorum. Lütfen Kieran olduğunu söyle."

"Kieran da kim?" Babam araya giriyor ve Kindle'ı bir kenara bırakıyor. Ember ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor.

"Etkinlik komitesinden hoş bir çocuk."

Annem rahat bir nefes alır. "Tanrıya şükür. Ben de yakında kanepede yatan bir sonraki aşk böceğine sahip olacağımızı düşünmüştüm."

"Hey! Ben aşık bir böcek değilim."

Annem ve babam binlerce kelimedenden daha fazlasını söyleyen uzun bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Eğer kastettiğin buysa, tatlım," diyor annem sonunda, ama her zamanki gülümsemesi olmadan. "Pekala Ember, bize çocuktan bahset."

"Çocuklar!" Ember önce anneme sonra da bana öfkeyle bakarak haykırıyor. İkincisi, ben hiçbirinize karşı sorumlu değilim. Ve üçüncüsü, 'birbirimizi tanımak' sürekli bir erkek arkadaşım olduğu anlamına gelmiyor. Bu arada, ona bir sepet verdim ve nasıl olduğunu görmek istiyorum. O yüzden bunu hemen bu kadar büyütmeyin."

Kız kardeşime bakıyorum. "Kim o, Ember?"

Ember kaşlarını kaldırarak bakışlarıma karşılık veriyor. "Sana söylemeyeceğim." "Ember, ben-"

"Unut gitsin, Ruby. Artık huzur içinde kahvaltı edebilir miyiz?" Gösterişli bir şekilde tostunu ısıyor.

Kahvaltının geri kalanı acı verici bir yavaşlıkta geçer. Babam birkaç dakika sonra ortamı yumuşatmaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyor. Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor. Hafızamda son akşamı gözden geçiriyorum ve Ember'ın ne zaman Kieran olmayan bir çocukla beş dakikadan fazla konuşma fırsatı bulduğunu düşünüyorum. Bu sadece o olabilirdi. Ama o zaman bu konuda böyle bir sır vermezdi, değil mi?

Kahvaltıdan sonra Ember ve ben sessizce bulaşık makinesini doldurduktan sonra birlikte yukarı çıktık. Odasında kaybolmadan önce bana küçük bir gülümseme fırlatıyor, ben de yorgun bir şekilde ona karşılık veriyorum. Aslında birbirimize bu şekilde vurmuyoruz ama dün gece Ember'ı korumam gereken bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum.

İç çekerek, tam da telefonumun çaldığı anda odamın kapısını açıyorum. Hemen yatağımın başucundaki masadan alıyorum. Titreyen parmaklarımla mesajı açıyorum.

Konuşabilir miyiz?

Cevabımı o kadar hızlı yazıyorum ki cep telefonunun dokunmatik ekranı yetişemiyor, kelimeler yanlış yazılıyor ve her şeye baştan başlamak zorunda kalıyorum.

Tabii ki. Ne zaman ve nerede?

James cevap verene kadar saniyeleri sayıyorum, telefonum tekrar hafifçe çaldığında nefesimi tutuyorum.

Ben olsam hemen giderdim. Sana gelebilir miyim?

Bir an tereddüt ettim. Şimdiye kadar James'i evimize davet etmemiştim bile. Şimdi onu ailemle tanıştırmak çok büyük bir adım olurdu.

Ama içten içe buna hazır olduğumu hissediyorum. Kırılmadan tekrar O'nun huzurunda olabilirim. Ve benimle konuşma arzusu, dün olan her şeye rağmen onun da benimle aynı şekilde hissettiğini gösteriyor.

Ben de bir cevaba başlıyorum:

Tamam.

Sonra elimde cep telefonuyla aşağıya iniyorum. Annem ve babam oturma odasında oturuyorlar. Babam yine Kindle'ına dalmış, annem ise haftanın postalarını karıştırmaya başlamıştı. Dikkatlice ikisinin yanına gidip boğazımı temizliyorum.

"James hemen buraya gelse sorun olur mu?" Ben soruyorum.

Annem elindeki mektup açacağıyla duraksıyor ve babamla şaşkın bir bakış alışverişinde bulunuyor. Aşk acısıyla ilgili sözleri hala kafamda yankılanıyor ve onun eleştirel bakışlarına dayanmak için epey çaba sarf etmem gerekiyor.

"Tatlım, biz senin için sadece en iyisini istiyoruz," diye söze başlıyor baba yavaşça. "Ve Aralık ayı boyunca kendini ne kadar kötü hissettiğini gözden kaçırmadık."

"O benim Ruby'm değildi," diye sessizce onaylıyor annem. "Bu çocukla tekrar karşılaşmanı gerçekten istemiyorum."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum.

Ailem bana hiçbir şeyi yasaklamadı. Muhtemelen şimdiye kadar yasaklayacak pek bir şeyim olmadığı içindir. Hayatım hep ailem ve Oxford etrafında döndü. İçimde bir şeyler alevleniyor. Sanırım bunu söyledikleri için kızgınlık ve öfke karışımı bir şey.

"James-" Doğru kelimeleri arıyorum. James'le aramızda olanları aileme nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Belki bir gün James'in benim için ne kadar önemli olduğunu anlamalarını sağlayabilirim. Ve kalbimin her zaman ona bağlı kalacağını. Ama bu gerçekleşene kadar biraz daha zamana ihtiyacım var. Ne olacağını ben de bilmiyorum.

"Lütfen bana güven," diyorum sonunda, yalvarırcasına ona bakarak. İkisi yine birbirlerine bakıyorlar.

Annem iç geçirir. "On sekiz yaşındasın Ruby. Seni yasaklayamayız. Ama bu çocuk buraya geldiğinde, biz de onunla tanışma fırsatı bulmak istiyoruz."

Başımı sallıyorum. Aynı zamanda annemin James ve Beaufort'ları internette araştırmış olup olmadığını merak ediyorum. Bu düşünce daha önce hiç aklıma gelmemişti, ama şüpheciliği buna da dayanıyorsa şaşırmam - sonuçta James hakkında internette neler bulabileceğinizi biliyorum.

"Çocuk vejetaryen mi?" Babam aniden soru sorar gibi bana baktı.

Bunu bir an düşünmem gerekiyor. "Hiç sanmıyorum."

"Güzel. Bugün bolonez spagetti yapmak istiyordum. James davetli." Babamın bu konuda söylediği tek şey bu. Sonra Kindle'a geri döndü.

"Bu harika bir fikir," diye onaylıyor annem, bana genişçe gülümseyerek. Eskisi kadar gergin görünmemek için kendini zorluyor ama bakışlarında bir şüphecilik kıvılcımı var. Babamın kolunu kısa bir süre okşuyor, sonra bir sonraki mektubu alıp açıyor.

Konuşmanın bittiğini düşünüyorum, bu yüzden oturma odasından geriye doğru gizlice çıkıyorum. Sonra mutfığa gidiyorum, çünkü oradan sokağımıza dönen arabaları izleyebiliyorsunuz. Çocukken, Ember ve ben her zaman büfenin üzerine oturur ve ziyaretlerini duyuran akrabalarımızı kollardık.

Rolls-Royce'un köşeyi dönmesi on dakika sürdü. Hemen koşarak uzaklaşıyorum. Hiçbir koşulda James'i ilk karşılayan kişi babam olmamalıydı, babam onu kesinlikle kartal gözleriyle izleyecekti.

James daha arabadan inmeden kapıyı açıyorum. Hava hala temiz ve ısınmak için bir bacağımdan diğerine adım atıyorum ama faydası yok. James görüş alanımda belirdiğinde duruyorum. Küçük ahşap kapıyı alıştırma yaparak açıyor ve sonra yukarı bakıyor. Beni fark ettiğinde neredeyse belli belirsiz duruyor. Adımları bir an için yavaşlıyor, sonra ön bahçeden yukarı doğru yürüyor ve evimizin merdivenlerinden çıkıp önümde duruyor.

"Hey," diyor hırıltılı bir sesle.

Bu cılız kelime için ona sarılmayı çok isterdim. Bir zamanlar herkesi böyle selamlaması beni deli ediyordu ama şimdi ağzından çıkan bu kelime bana tanıdık geliyor. Ve neredeyse normal görünüyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum. Başımı sallayarak onu içeri davet ediyorum.

Boğazını hafifçe temizleyerek evimizin eşiğinden adımını attığı an bana inanılmaz derecede anlamlı geliyor. Acaba eve getirdiğim ilk çocuk olduğunu biliyor mu? Benim için çok şey ifade eden ve şu anda bile onu ailemle tanıştıracak kadar güvendiğim ilk çocuk.

James'i küçük koridorumuzda görmek alışılmadık bir şey ama aynı zamanda bu andan nasıl bu kadar korkmuş olabileceğimi de merak ediyorum. Bununla ilgili her şey doğru geliyor.

James, yumuşak bir kumaştan yapılmış siyah bir pantolon ve aynı renkte sade bir yün kazağın altına ince bir şekilde karelenmiş gri bir ceket giyiyor. Deri ayakkabıları da siyahtır. Kızıl-sarı saçları her zamanki gibi dağınık ve hafif dalgalı, sanki yeni duş almış ve kurumaya bırakmış gibi. Ona dokunmayı çok isterdim.

"Paltonu bana vermek ister misin?" Onun yerine ben sordum.

James etrafına bakınırken dalgınca başını sallıyor. Bakışları Ember ve benim utanç verici çocukluk fotoğraflarımıza takılıyor. Birinde bahçede dans ediyoruz, diğerinde elma topluyoruz ve bir diğerinde de teyzemizin havuzunda dişlerimiz dökülmüş bir şekilde oturuyoruz. James paltonun omuzlarından yumuşak bir hareketle kaymasına izin verirken hepsine bakıyor ve sonra bana uzatıyor.

Ona çok fazla bakmamak için ciddi bir şekilde konsantre olmam gerekiyor. Son birkaç haftadır kendime bu kadar katı bir şekilde yasakladığım için, şimdi daha da cazip geliyor.

Ceketini portmantoya düzgünce asmaya odaklanıyorum ve sonra oturma odasına gidiyorum. James beni takip ediyor ama kapıyı açmadan önce bir anda arkamı dönüp ona bakıyorum.

"Vejetaryen misin?"

James birkaç kez göz kırpmıyor. Yavaşça başını sallarken ağzının bir köşesi seğiriyor. "Hayır, değilim."

Rahat bir nefes alıyorum. "Güzel."

Kapı koluna basıp James arkamdayken oturma odasına girdiğimde midem gergin bir şekilde çırpınıyor.

"Anne, baba, bu James," diyorum arkadaşımı göstererek.

James anneme doğru yürüyüp elini sıkmadan önce sesli bir şekilde nefes alıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Bell."

"Merhaba James," diyor annem ona sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Önceki şüpheliğinden geriye hiçbir şey kalmadı ve acaba gerçekten bu kadar mükemmel bir oyuncu mu yoksa James'in annesinin ölümünden ne kadar etkilendiğini bildiği ve onun için üzüldüğü için mi ona karşı hoşgörülü davranıyor?

"Pekâlâ," diyor James. "Helen."

Babam şüphelerini saklamakta o kadar da iyi değil. Bakışları soğuk ve değerlendircidir ve James'in elini sıkarken onu eziyor gibi görünür. James suratını asmıyor.

Neyse ki annem bu tatsız anı böler. "Seni bu akşam yemeğe davet etmek istiyoruz James," diyor annem. "Böylece hepimiz birbirimizi biraz tanıyabiliriz."

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı burnumun kenarına bastırma dürtüsüne direniyorum. Umarım James ailemden çoktan bunalmamıştır.

"Memnuniyetle," diye yanıtlıyor bir an bile tereddüt etmeden. "Bugün yapacak başka bir işim yok."

"Muhteşem," diyor babam, sesinde herhangi bir vurgu olmadan.

Bundan sonra, bir an için garip bir sessizlik oluyor ve James'i kolundan tutup yukarı ve özgürlüğe çekmek için aceleyle tutuyorum. Ancak daha merdivenlerdeyken ne yaptığımın farkına varıyorum: Sanki özel bir şey değilmiş gibi James'e dokundum. Sanki birbirimize aşına olduğumuz için bunu her zaman yapıyormuşuz gibi.

Onu hemen bıraktım.

"Temizlik falan yapmadım," diye açıklıyorum odamın önünde durduğumuzda.

James başını sallar. "Fena değil. Sana resmen saldırdım."

Başımı salladım ve kapıyı açtım. James'e yol veriyorum ve arkasından yürüyorum. Benim için çok tanıdık ve korunaklı olan bu alanda onunla birlikte olmak biraz garip. Kendimi otomatik olarak rahat hissediyorum ama aynı zamanda bu konuşmanın -tüm bu günün- neleri içereceğine dair içimde bir belirsizlik var.

Yumuşak bir ses düşüncelerimi böldü. Daha doğrusu, cızırtılı bir kahkaha.

James'e dönüyorum. Kahkahası biraz paslı geliyor, sanki uzun zamandır komik bulduğu bir şey olmamış gibi. Şaşkın bakışlarımı görünce, tüm odayı çevreleyen bir el hareketi yapıyor. "Burası dağınıksa senin odan nasıl düzenli görünüyor Ruby Bell?"

Önce midemde, sonra da gülümsemek zorunda kalana kadar tüm vücudumda sıcak bir his yayılıyor.

James'i burada görmek gerçekten hoşuma gidiyor.

Onu gülerken görmek beni mutlu ediyor.

Üzerime bir özlem dalgası geliyor. Beni ona götürmek istiyor ama ben olduğum yerde kalıyorum ve kapıyı yavaşça arkamdan çekip kapatıyorum. James'in gülümsemesi yumuşak klik sesiyle kayboluyor.

Bir an için karşılıklı durup birbirimize bakıyoruz. "Dün için özür dilerim," diye başladım sonunda.

James yavaşça başını sallar.

"Bunu sana daha önce söylemeliydim. Bunu-"

"Ruby," diye sessizce sözümü kesti. "Bana bir hesap borcun yok."

O haklı. Bunu biliyorum. Yine de, dünkü gibi bir durumdan kaçınmak için zamanı geri alabilmeyi isterdim.

"Neden bu kadar çabuk katın?" Dikkatle sordum.

Sertçe yutkunuyor. "Tüm bu olanlardan çok etkilenmiştim. Wren ve ben uzun zamandır böyle tartışmamıştık."

"Wren'le arkadaşlığınızın sizin için çok önemli olduğunu biliyorum," diyorum sessizce. "zr dilerim."

James masama gidiyor ve parmağını geçen haftadan beri orada yığılı duran kitapların sırtlarında gezdiriyor. "zr dilemene gerek yok. Ben de buraya seninle Wren hakkında konuşmaya gelmedim."

"Ne hakkında o zaman?" Fısıldıyorum. Sesimin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana hızlıca bakıyor, sonra tekrar masamın üzerindeki kaosa dikkatle bakıyor. "Wren'in neden bu kadar sinirlendiğini biliyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve yanında durmak için gereken iki adımı atıyorum. "Hayır."

"Kızgındı nku senin benim için her şeyden daha önemli hale geldiğini düşünüyordu."

James konuşmaya devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Ve o haklı."

Hl masamın önünde duruyor. Ve o önemli kelimeleri söylerken bana bakmıyor.

"James," diye fısıldıyorum bana dönmesini sağlamak için.

Dileğimi yerine getiriyor ve gözlerindeki bakış beni şaşkına çeviriyor. Bedenimden geçen tüm duyguları onda da tanıyorum.

O anda ona karşı öyle şiddetli bir sevgi dalgasına kapılıyorum ki neredeyse gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Elimi dikkatlice kaldırıyorum ve alnındaki karışık sa tellerini fıralıyorum. Sonra elimi yanağına koyuyorum. Yüzü dokunuşumla sıcak oluyor ve ben parmaklarımı nazikçe teninde gezdirirken James onu avucunun içine alıyor.

Kısa bir süre önce biz de aynı durumdaydık. Yanağına dokundum, tüm cesaretimi topladım ve James'e onu kaybetmek istemediğimi itiraf ettim. O anda elimi yüzünden çekti ve bana sırtını döndü.

şimdi ise tam tersi bir durum söz konusu.

James elimi sıkıca tutuyor ve gözlerini kapatıyor. Başparmağımı teninde gezdirdiğimde tüm vücudunda bir titreme oluyor. Gözlerini tekrar açıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Artık aramızda hiçbir şey istemiyorum Ruby," diye mırıldanıyor.

James bana çok yakın olduğu için zorlukla nefes alabiliyorum. Anlamalı sözleri havada uçuşuyor ve o anda benim de aynı şekilde hissettiğimi fark ediyorum.

Artık ondan ayrı kalmak istemiyorum.

Artık kızgın ya da üzgün olamam.

Sonunda James'le birbirimizi içine soktuğumuz o heyecanı yeniden hissetmek istiyorum. Sonunda onunla tekrar konuşmak, ona yazmak, korkularımı ve endişelerimi onunla paylaşmak istiyorum.

Onu sevmek istiyorum.

İki ay sonra bile, ona duyduğum her şeyi kapsayan özlem kaybolmadı. Aksine, her geçen gün daha da güçleniyor. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Alçak, çaresiz bir ses çıkarıyor ve hemen ardından beni kendine çekiyor. Gözlerim yanmaya başlarken ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kollarını sıkıca etrafıma sarıyor. James saçıma bir şeyler mırıldanıyor. Onu anlamasam bile, içten içe sözlerinin anlamının farkındayım.

James

Ne kadar süre bu şekilde duracağımızı bilmiyorum. Bir noktada, Ruby bana yaslanırken ben çalışma yüzeyinde yarı oturuyorum. Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki eminim bunu duyması gerekiyor. Kollarını belime sıkıca sarmış ve yüzünü köprücük kemiğime gömmüş. Gözyaşları zaman içinde yavaş yavaş kurudu ama geride bıraktıkları ıslaklığı hâlâ hissedebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve Ruby'nin tanıdık tatlı kokusu burnuma yükseliyor. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Şu anda, hayatım artık bir parça yığını değil. Her şey doğru geliyor. Sonsuza kadar böyle durabilirim.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum bir süre sonra, dudaklarım saç çizgisini okşuyor. Başka bir yere gitmesine izin vermeyi çok isterdim - ama bunu kendime yasakladım. Onu öpmeyeceğim. Şimdi olmaz, bugün olmaz. Bu yüzden buraya gelmedim.

"Sen de," diye aynı sessizlikte cevap veriyor ve kalbim küt küt atıyor.

Ruby'nin sırtını okşuyorum, büyük bir daire çiziyorum, sonra daha küçük bir daire. Bluzunun hafif kumaşı çok narin hissettiriyor. Ve ondan sonra.

"Buradayken söylediklerim için özür dilerim. Sana yük olmak istememiştim." Bunu kesinlikle tekrarlamak zorundaymışım gibi hissediyorum.

"Ben de özür dilerim. Bu kadar kaba olmamalıydım."

Hemen başımı salladım. "Kötü niyetli değildin. Söylediklerinde haklıydın. Sana yük olmamalıyım. Bir ilişki böyle yürümez," diye cevap veriyorum.

"İlişki" kelimesini duyunca Ruby başını kaldırıyor ve benden biraz uzaklaşıyor. Dikkatli bakışları üzerimde ve sonraki kelimeler sanki kendiliğinden geliyor.

"Sadece... Sana baktığımda hayatımdaki her şey yolunda gidiyormuş gibi geliyor. Evimdeymişim gibi hissediyorum - gerçekten evimdeyim yani. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim Ruby. Kimseyle. Bana yalnız olmadığımı hissettiriyorsun. Ve en çok özlediğim şey de bu. Bu duygu... bütün olmak."

Ruby duraksayarak nefes alıyor.

"Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum," diye ekliyorum. "Mantıklı," diye yanıtlıyor Ruby. "Tabii ki mantıklı." "Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."

Ruby bakışlarının yüzümde gezinmesine izin veriyor. Eminim benim yanaklarım da onunkiler kadar kızarmıştır. Sıcagım ve az önce gözyaşlarıma karşı koydum. Ama Ruby bana aptal ya da utanç verici olduğumu düşünüyormuş gibi bakmıyor.

Onun yerine, yeşil gözlerinde iliklerime kadar işleyen bir sıcaklık var. Bana bakıyor ve her şeyi anladığını biliyorum.

Ruby böyledir: En zor görevlere çözümler bulur. Olmaması gereken yerde anlam bulur. Ve şimdi de bende, kollarını bana dolamasını sağlayan bir şey buluyor.

"İstemiyorum," diye fısıldıyor. "Şimdi olmaz."

Bir sonraki an, parmak uçlarında duruyor. Bir kalp atışı boyunca gözlerimin içine baktı. Ve sonra beni öpüyor.

Şaşkın bir ses çıkardım. Bir an için bana neler olduğunu hiç anlamıyorum ve bir elimle masaya yapışıyorum, parmaklarım sanki kendiliğinden onun sırtına daha sıkı pençeliyor.

Ruby, aralarında en ufak bir boşluk kalmayana kadar daha da yaklaşır. Biz.

Buraya gelirken amacım bu değildi. Ama şimdi beni öpüyor ve Elleri vücudumda ve yakınlığı beni çıldırtıyor.

"James?" Ruby biraz geriye yaslandı ve bana belirsiz bir şekilde baktı. Ancak o zaman durumdan çok etkilendiğimi ve öpücüğe karşılık veremediğimi fark ediyorum.

"I-"

Birden Ruby'nin gözleri açılıyor ve benden biraz uzaklaşıyor. Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim. Düşündüm ki... Bundan hoşlanmazdım-"

"Ruby," diyorum. Katılıktan uyanıp iki elimle onu kendime doğru çekiyorum. Sonra ona doğru eğilip kafamdaki tüm düşünceleri kovuyorum ve iki aydan uzun bir süredir ilk kez sevdiğim kızı öpüyorum.

Bir elimi boynunun arkasına götürüyorum ve diğer kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Ruby ağzıma doğru iç çekiyor.

Oh adamım.

Bunu çok özlemişim.

Ruby'nin hareketleri. Onun güzel ağzı. Dillerimiz buluştuğunda çıkardığı yumuşak ses.

Boynunu okşuyorum, saç çizgisinin üzerinden boynuna doğru iniyorum. Tenin çok sıcak ve yumuşak. Ağzımın vücudunun her yerinde dolaşmasına izin vermeyi çok isterdim. Ruby de sanki aynı şeyi düşünmüş gibi soluk soluğa kalıyor.

Ses beni transımdan koparıyor. Nefes nefese, ondan ayrılıyorum.

Uzun zamandır olmadığımız kadar yakın olmamıza rağmen, daha fazlası için hazır değiliz. Hala bir gecede geçilemeyecek bir çizgi var ve Ruby yüzünü boynuma gömüp bana sarıldığında, onun da benimle aynı şekilde düşündüğünü biliyorum.

Sırtını okşuyorum ve ona sıkıca sarılıyorum - saniyeler, dakikalar, saatler. Sanki o anda sadece o ve ben varız. Dünyanın etrafında sadece ikimiz.

Orada ne kadar süre böyle durduğumuzu bilmiyorum ama sonunda bıraktığımızda sanki yarım sonsuzluk geçmiş gibi geliyor.

Birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Ruby kaküllerini düzeltiyor, ben de kazağımı. Belli ki ikimiz de sırada ne olduğunu bilmiyoruz.

Boğazımı temizliyorum. "Yapmalıyım-"

"Nasılsın-" Ruby aynı anda başlıyor ve ikimiz de sessizce gülmek zorunda kalıyoruz.

"Önce sen," diyorum.

Ruby gülümser. "Sadece Lydia'nın nasıl olduğunu sormak istedim. Dün gece onu görmedim."

"O iyi. Hala zaman zaman mide bulantısıyla mücadele ediyor, bu yüzden galayı erteledi."

Ruby endişeyle kaşlarını çatıyor. "Ama onun dışında her şey yolunda, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Evet, bu oldukça normal."

Ruby ile ne söyleyip ne söylemediğime dikkat etmek zorunda olmadığımı bilmek güzel. Tüm sırlarımızı biliyor, onunla konuşamayacağım hiçbir şey yok. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona gerçekten gösterebilecek miyim bilmiyorum.

Birden Ruby elimi tuttu ve beni yatağına çekti. Midem gergin bir takla atıyor çünkü bir an için bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sonra Ruby yatakta bağdaş kurup oturuyor ve yanındaki yeri işaret ediyor. Hayal kırıklığı ve rahatlamanın garip bir karışımı içime yayılıyor ve onun yanına oturuyorum.

Sonunda "Oxford kabulü nasıl gidiyor?" diye soruyor.

İçimdeki sıcaklık yerini buz gibi bir soğuğa bıraktı. İrkilerek Ruby'ye bakıyorum. "Tamam, muhtemelen cevap bu olurdu," diyor ve bana bir anlayışlı bir gülümseme.

"Oxford hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Kulağa üniversite ile bir ilişkiniz varmış gibi geliyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Tam da doğru olanı söylüyor. Basılı taahhünameye çizdiğin kalpleri görmediğimi sanma," diyorum masanın üzerindeki ilan panosunu işaret ederek.

Ruby bana şaşkınlıkla baktı. Sonra gülümsüyor. "Evet, güzel. Yakalandım."

Yine de soruya doğru cevap vermediniz."

Bir an düşündüm. "Kabul edildiğinize sevindiyseniz ne mutlu bana. Sen sadece ikimiz için de mutlusun," diyorum olabildiğince diplomatik bir şekilde.

Ruby gözlerini devirdi. Ben tepki veremedim yastıklarından birini kapıp üzerime koydu. Önce şaşkınlıkla göz kırpıyorum, sonra Ruby'ye dönüyorum. "Lydia da bunu her zaman yapıyor. Bir şeyleri kırmaktan korktuğum için kendimi ona karşı savunamıyorum. Ama seninle-" Bir anda bir yastık kaptım ve Ruby'ye fırlattım. "Seninle her şey farklı."

Düşündüğümde daha hızlı tepki verdi. Ona fırlattığım yastığı kaptı ve onunla bana iki kez vurdu. Üçüncü kez denemek istediğinde bileğini kavradım ve onu sıkıca tuttum.

Ruby'nin yanakları kızarmış, nefes alış veriş hızlanmış ve saçları dağılmış. İçimdeki her şey ona doğru eğilip onu tekrar öpmek için can atıyor.

Daha fazla uzatmadan, gitmelerine izin verdim. Boğazımı temizliyorum ve tekrar bir adım geri çekiliyorum.

"Kabul edecek misiniz?" Ruby bir süre sonra soruyor. Bir kez başımı sallıyorum. "Evet. Sana sormama gerek yok, değil mi?"

Boğazıma kadar yükselen sıcaklık biraz azalırken ona bir bakış atma riskini göze alıyorum. Ruby bana sıcak bir şekilde bakıyor ve belli ki kendini tutuyor olsa da gözlerindeki ışıltı ne kadar mutlu olduğunu bana açıkça gösteriyor.

"Tabii ki kabul ediyorum." Tereddüt ediyor. "Ancak, burs alamazsam ne olacağı konusunda endişeliyim. Fon olanakları hakkında her türlü bilgiyi topladım, ancak her yıl programlara inanılmaz sayıda öğrenci başvuruyor - şansımın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Burs olmadan okumaya gücüm yetmez." Neşenin gözlerinden nasıl yavaş yavaş kaybolduğunu ve yerini korkuya bıraktığını görmek neredeyse acı veriyor. "Ve sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şansınızın yüksek olduğuna eminim," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Kesinlikle sonuna kadar bunun için savaşacağım" diyor kararlılıkla ve şu anda Ruby'nin aklına koyduğu her şeyi yapabileceğinden hiç şüphem yok.

"Annem Beaufort'un yıl boyunca çeşitli projeleri desteklemesini sağlamak konusunda her zaman kararlı olmuştur. Bunların arasında kesinlikle burslar da var. İstersen sorup soruşturabilirim," diyorum temkinli bir şekilde. Bununla çizgiyi aşıp aşmadığımdan emin değilim. Umarım geçmemiştir.

Ruby bir an tereddüt ediyor, ama önerinin çirkin olduğunu düşünüyormuş gibi değil de daha düşünceli görüldüğünü görünce rahatlıyorum.

"Bu iyi olurdu," diyor sonunda. "Evdeki durum nasıl?"

Ona annemden bahsettiğimde bakışları yumuşadı, bu yüzden konuyu aniden değiştirmesi beni şaşırtmadı.

Bir an düşündüm. "Lydia ile her şey yolunda ve babam... babam işte. Onu pek görmüyorum ve Aralık ayından beri pek konuşmadık."

"Kulağa pek de iyi gelmiyor," diye mırıldanıyor Ruby.

Şimdi omuzlarımı silkiyorum. "Böylesi daha iyi. Ona hâlâ çok kızgınım. Anneme ne olduğunu bize anlatmamış olması Lydia ve benim hayatımız boyunca unutamayacağımız bir şey."

"Daha önce hiç dövüşmedim ama sanırım ben de ona saldırırdım."

Girişte neredeyse sırtıtmak zorunda kalıyorum. Ne yazık ki bu dürtü çabucak geçiyor. "Lydia'ya davranışlarından rahatsız oluyorum," diyorum ciddi bir şekilde. "Özellikle de şimdi aynı anda pek çok şeyle uğraşmak zorunda olduğu için."

"Ne yapıyor bu?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Onu her zaman aptal gibi hissettiriyor, bu da beni çok üzüyor. Oxford'da da çekildiğini fark etmedi bile."

Ruby ağzının kenarlarını onaylamaz bir şekilde büküyor. "Bana onun hakkında anlattığın her şey beni öfkeliendiriyor. O evde yokken mutlu olmana şaşmamalı."

Normalde bu tür konuşmalardan nefret ederim. Genellikle konudan uzaklaşıyorum ya da kaçırım ama Ruby ile yatakta oturup ailevi sorunlarım hakkında konuşmak çok normal geliyor.

Sanırım buna alışabilirim.

"Ne düşünüyorsun?" Ruby aniden sorar.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Boğazımda bir yumru var ve sesimi ne kadar temizlemeye çalışsam da geçmiyor.

"James?" Ruby'nin sesi güvensiz geliyor. "Burada olduğum için mutluyum," diye mırıldanıyorum.

Bir sonraki anda Ruby bana biraz daha yaklaştı. Elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımızı birleştirdim.

"Ben de burada olmana sevindim," diye fısıldıyor ve tüm bedenim sıcaklıkla doluyor.

"Yakın zamanda gitmeyeceğim," diye açıklıyorum ellerimize bakarak. "Buna hazırlıklı ol."

Yakut

Ember kapıyı aşırı yüksek sesle çalıp annemin yukarıya gönderdiği kurabiyeleri aşağıdan getirmeden önce James ve benim rahatsız edilmeden geçirdiğimiz yaklaşık on dakikamız var. James sanki bir tarantula sokmuş gibi yataktan fırladı. Tekrar ortadan kaybolduğunda, kız kardeşim anlamlı bir bakışla kapıyı açık bırakıyor, bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. James ve ben sadece konuştuk ve birbirimize çıplak saldırmadık.

Eğer annem bunu ciddiyetle düşünüyorsa, o zaman. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Ember'ın ayrılmasından sonra odanın ortasında kararsız kalan James masamın üzerindeki kitapları işaret ediyor. "Ne zamana kadar

onlar aracılığıyla mı çalıştı?" diye soruyor.

İçimi çektim. "Aslında neredeyse tamamını çoktan okumuş olmalıydım. Gala yüzünden tamamen geride kaldım."

"Tamam," diye mırıldanıyor James, elinde John Stuart Mill'in Faydacılık kitabını tutarak. "Bu yüz sayfadan biraz fazla ve ben zaten okudum. İstersen birlikte gözden geçirebiliriz."

Göz kırpıyorum. "Benimle okul işleri mi yapmak istiyorsun?"

"Elbette," diyor, masayı işaret ederek. "İkinci bir sandalyeniz var mı?" O kadar şaşkınım ki bir an ne diyeceğimi şaşıyorum.

Sonunda başımı salladım ve yataktan kaydım. "Hemen döneceğim. Yerinden kımıldama."

Koşarak Ember'in odasına girdim. Yatağının önünde yere oturmuş, sırtını çerçeveye yaslamış ve dizüstü bilgisayarını kucağına almış. Beni gördüğünde dudaklarına anlamlı bir gülümseme geliyor ve kulaklığını kafasından çıkarıyor.

"Naaa?" diye soruyor uzun uzun. Görünüşe göre, sabahki tartışmamızı zihinsel olarak bitirmiş - ya da şu anda bana soğuk davranamayacak kadar meraklı.

"Sandalyeni ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Ember'in sırtışı daha da genişler. "Tabii ki sandalyemi ödünç alabilirsin."

Onun müstehcen ses tonunu duymazdan geliyorum ve masa sandalyesini odama itiyorum. James bu arada masamın önüne oturmuş, faydacılık onun önünde açık duruyor.

"Benimle okuma çalışması yapmak istediğine emin misin?" Yanına otururken sordum.

Başını kaldırıyor ve dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor. "Seninle yapmama izin verdiğin her şeyi yapmak istiyorum Ruby." Neredeyse kelimeler ağzından çıktığı anda yüzünü buruşturuyor. "Bu ... bir şekilde yanlış anlaşıldı."

James'in yüzünde bir kızarıklık yayılıyor ve benim yanaklarım da ısınıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum ve kitabın ilk sayfasına dönüyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Not defterine ihtiyacın var mı?"

Yanımdaki James hemen başını sallıyor. "Evet. Teşekkür ederim."

Ve önümüzdeki iki saat boyunca, aslında Faydacılık konusunu birlikte gözden geçiriyoruz. Başlarda konsantre olmakta zorlansam da - kısmen James yanımda oturduğu için, kısmen de düşüncelerim kafamda dönüp durduğu için - bir süre sonra teoriyi anlıyorum ve kendi teorimi oluşturmaya başlıyorum

bu konudaki fikirleri. James ve ben birbirimizin tezlerini tartışıyoruz ve bir kez daha onun ne kadar zeki olduğunu fark ediyorum. Oxford gibi hissetmese bile, sanırım çalışmalarına başladığında herkese gösterecek.

İşimiz bittiğinde ve yeni kitapçığımdaki son bir anahtar kelimeyi renkli olarak işaretlediğimde, iç çekerek arkama yaslanıyorum.

"Peki ya şimdi?" diye sorar James.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey. Kafamı böyle doldurduğumda, devam etmeden önce her zaman bir şeyle dikkatimi dağıtmam gerekir" diye açıklıyor.

"Ne iş yapıyorsun o zaman?" Merakla sordum. James'in en karanlık sırlarını bilmeme rağmen günlük hayatının nasıl olduğu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemem ne kadar garip.

"Çoğunlukla spor." James omuzlarını silkiyor. "Bazen seyahat blogcularının videolarını da izliyorum."

Cevap vermediğimde kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Bir an tereddüt ettim. "Evet, evet. Ama bu gerçekten tuhaf. Beni komik bulmamalısın."

James'in ağzının kenarları seğiriyor. "Sırada ne olduğunu görmek için çok heyecanlıyım."

"Bana söz vermelisin James."

James onurla iki parmağını kaldırır ve başını sallar.

Sonunda dizüstü bilgisayarına uzandım ve tarayıcıdaki sık kullanılanlar çubuğunu açtım.

Rahatlama klasörüne gidiyorum ve orada kayıtlı ilk videoya tıklıyorum.

Ekranda sarışın bir kız beliriyor ve fısıldayarak selam veriyor. Video, kızın bir paketi açması ve tek tek nesnelerin sarılı olduğu kâğıdı yavaşça okşamasıyla başlıyor. Videoyu zaten ezbere bildiğim için James'e yan gözle bakma riskini göze alıyorum. Önce ekrana sonra da bana bakıyor. "Bu da ne böyle? Neden bu kadar yumuşak konuşuyor?" Bakışları tekrar geriye seğiriyor. Videoda kız uzun tırnaklarıyla bir süngerin üzerini kaşıyor. "Bunu neden yapıyor?"

"Bu bir ASMR videosu."

James'in yüzü büyük bir soru işareti.

"Bu tam bir internet fenomeni," diye açıklıyorum. "Bunu nasıl tarif edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bunlar insanların sessizce konuştuğu ve çatırtı ya da hışırtı gibi belirli sesler çıkardığı videolar."

"Ama neden?" Kafasının bu kadar karışık olması neredeyse biraz sevimli. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Bunun sakinleştirmesi gerekiyordu," diye açıklıyorum. "Beynim o." tamamen

"Yani bunu rahatlamak için mi izliyorsun?" diye soruyor şüpheci bir ifadeyle.

Bak.

Başımı salladım. "Tüylerimi diken diken ediyor. Bazen uykuya dalmak için izliyorum."

James sırtıyor. "Bence işe yaraması için gerçekten dahil olmanız gerekiyor. şu anda tüylerimin diken diken olması için fazla çılgınca olduğunu düşünüyorum. Bu... biraz garip, gerçekten."

"Bu konuda yüzlerce video var," diyorum ve listemdeki bir sonraki favoriye tıklıyorum. şimdi ekranda bir doktor beliriyor ve bir hastaya sessizce kolunu kaldırıp gözlerini kapatmasını söylüyor.

Karıncalanma hissinin kafa derime yayılması uzun sürmüyor. James başını sallıyor. "Bu çok büyüleyici. Çok çarpık bir şekilde."

"Bu gece uyumadan önce bir tane izle. Sonra da işe yarayıp yaramadığını bana söyle," diyorum bilmiş bir sırıtışla.

"Eğer işe yararsa harika olur. Haftalardır çok kötü uyuyorum."

Yüzümdeki sırıtma kayboluyor. Aslında havayı bozmak istemiyorum ama o böyle bir şey söylediğinde bir türlü üstesinden gelemiyorum. Üzücü olsa bile soruyu sormak zorundayım.

"Annen yüzünden mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

James nefesini tutar. Bir an için tamamen hareketsiz kalır, sonra sesli bir şekilde nefes verir ve sonunda başını sallar. "Evet... Bazen onu hayal ediyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Doktor videoda hala muayenelerini yapıyor ve ben de videoyu duraklatmak için boşluk tuşuna basıyorum.

James sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir süre sessiz kalıyor. Ember tarafından bölünmeden önce yaptığım gibi yine dikkatlice eline uzanıyorum. James avucunu yukarı doğru çeviriyor, böylece parmaklarımızı birbirine geçirebiliyoruz.

"Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim," diye başlıyor sonunda. "Ne demek istiyorsun?" Sessizce soruyorum.

Sertçe yutkunuyor. "Annem olmadan."

Konuşmaya devam etmesini teşvik etmek için elini sıkıyorum. Ve devam etti.

James bana son iki ayı anlatmaya başladı. Önce kesik kesik, sonra biraz daha akıcı bir şekilde, ta ki kendini gerçek bir konuşma akışı içinde bulana kadar. Bana annesine karşı hissettiği suçluluk duygusundan bahsediyor çünkü yanlış yas tuttuğunu düşünüyor. Her gün uyandığında ve yattığında ona eşlik eden Lydia için duyduğu korkudan bahsediyor. Beaufort'taki toplantılarda ruhu bedeninden ayrılmış ve her şeye bir yabancı gibi bakıyormuş gibi hissettiğini anlatıyor. Babasının Lydia'yla birlikte Ophelia teyzelerini ziyaret etmelerini yasakladığını söylüyor. Lydia'nın acilen bir ebe bulması gerektiğini ama sırrının açığa çıkmasından korktuğunu. Ve son aylarda arkadaşlarını ihmal ettiği için üzgün olduğunu.

Bütün gün odamda oturup konuşurduk. Sadece James'in ailesi hakkında değil, her türlü şey hakkında. Okul, Ember'ın blogu, bir gece önce Alice Campbell ile yaptığım ve henüz tam olarak sindiremediğim konuşma.

Saat beşten kısa bir süre sonra babam beni cep telefonumdan arıyor. Annem gibi bağırarak ya da Ember'ı odama göndermek yerine bu yöntemi tercih ediyor.

"Yemek hazır," diyorum.

El ele kapıya gidiyoruz. Tam açacakken James beni tekrar geri çekiyor. Bana sarılıyor ve kısa bir süre kucaklıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor kulağıma yakın. Ne için olduğunu sormama gerek yok.

James

Bay Bells Bolognese harika.

Spagetti al dente ve sostaki çeşitli otlar, domates, sarımsak ve bir miktar kırmızı şarabın etkileşimi o kadar lezzetli ki dudaklarımdan gelen zevkli inlemeler karşısında hiçbir şey yapamıyorum.

İlk lokmamı yuttuğumda tepemde dört çift göz var ve Ruby'nin tüm ailesi bana bakıyor. Özellikle Bay Bell'in bakışı beni tedirgin ediyor. Masayı hazırlarken çatal bıçak takımını yanlış yerleştirdiğimden beri, sanki kızı için yeterince iyi olmadığını gösteren bir sonraki hatamı bekliyormuş gibi kısık gözlerle beni izliyor. Aslında çatal bıçakların nasıl doğru yerleştirileceğini çok iyi biliyorum. Evde bazen üç farklı çatal bıçak takımının masalarda olduğu iş yemeklerimiz oluyor. Daha önce doğru yapamamış olmam kesinlikle aptal olduğumdan değil, sadece heyecandan kaynaklanıyor.

Boğazımı temizliyorum, dik oturuyorum ve tam bir inançla "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi Bolonez" diyorum.

Ruby'nin annesi bana gülümsüyor. Ember kapalı kapılar ardında "Schleimer" gibi bir şey mırıldanıyor. En azından Bay Bell'in yüzü sonradan biraz daha dostça görünüyor. Artık Ruby ve Ember'ın gözlerini ondan miras aldıklarını da görebiliyorum; sadece renklerini değil, bakışlarındaki yoğunluğu da.

"James," diyor Bayan Bell-Helen, zihnimde kendimi düzeltirken, ağzıma bir lokma daha makarna tıktırmıştım. "Okuldan sonra ne yapacağını şimdiden biliyor musun?"

Otomatik olarak kaskatı kesiliyorum. Ama sonra Ruby'nin beklenti dolu bakışını görüyorum ve bana bu insanların Ruby'nin ailesi olduğunu ve onlara rol yapmak zorunda olmadığını hatırlatıyor.

"Oxford'dan bir taahhüt aldım," diye tereddütle cevap veriyorum, sesimde her zamanki sertlik olmadan. "Ve ben zaten Beaufort'un ortağım."

"Bunu hep yapmak istemiş miydin?" Helen soruyor.

Tamam. Belki onlara rol yapmak zorunda değilim, ama aynı zamanda tüm içsel hayatımı bu neredeyse yabancıların önünde ifşa edemem. Bu işe yaramaz. Makarnayı yavaşça çiğniyorum ve hemen cevap vermek zorunda kalmamak için düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Ruby Oxford'a gitmek istediğini çok önceden biliyordu. Bazen tüm Maxton Hall öğrencilerinin böyle mi görüldüğünü merak ediyorum" diye ekliyor, solumda oturan ve sandalyesinde huzursuzca ileri geri hareket eden kızına gülümseyerek.

Yutkunuyorum ve bir yudum su içiyorum. "Herkes Ruby gibi değil, sizi temin ederim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Ruby kızgınlıkla.

"Oxford'u senin kadar isteyen başka birini tanımıyorum. Arkadaşlarım ve ben de bunun için çalışıyoruz ama eminim kimse senin kadar çok çalışmamıştır." Bir an, herkesin önünde Ruby'yi överek ailesine kendimi sevdirmeye çalışıyormuşum gibi mi geliyor diye düşünüyorum. "Ama biraz önyargılı da olabilirim."

Sonra masadaki herkes gülüyor. Görünüşe göre, bunun gerçekten komik olduğunu düşündüler. Kaşlarımı çattım. Söylediğim her şey tamamen dürüst olmak içindi. Buna güleceklerini düşünmemiştim. Mideme yabancı bir his yayılıyor ve onu bastırmak için bir çatal makarna daha alıyorum.

Yemekten sonra masayı toplamaya yardım ediyorum. Evde asla böyle bir şey yapmam - bunun için çalışanlarımız var - ama burada herkes doğal olarak yardım ediyor, bu yüzden bir an bile tereddüt etmiyorum.

Ayrıca, Ruby'nin ailesinin beni sevmesini gerçekten istiyorum.

Benim hakkımda şüpheci olmalarını anlayabiliyorum. Onun yerinde olsaydım ben de öyle olurum.

"İkiniz biraz oturma odasına gelir misiniz?" diye soruyor Helen işimiz bittiğinde. "Yoksa eve mi gitmen gerekiyor James?"

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, eve gitmek zorunda değilim."

"Sana cevaplamak istemediğin sorular sorarlarsa, hiçbir şey söyleme," diye fısıldıyor Ruby kulağıma, annesini mutfaktan belli bir mesafeden takip ederken. "Bu kadar tatsız olduğu için özür dilerim."

"Her şey yolunda," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle. "Merak etme. Aileni seviyorum. Ember'ı da öyle."

Bu Ruby'nin dudaklarına bir gülümseme getirdi. Elini tutmak ya da ona başka bir şekilde dokunmak isterdim ama o anda yaşam odasına girdik.

ailenin geri kalanının çoktan rahat ettiği oda.

Odanın ne kadar geniş görüldüğünü ve ne kadar minimalist olduğunu fark ediyorum. Rubys'in aksine, kalabalık değil, çok fazla boş alanla açık. Bay Bell tekerlekli sandalyesini kanepeye paralel hale gelene kadar ileri geri hareket ettirirken bunun neden böyle olması gerektiğini anlıyorum. Sonra eline bir tür uzaktan kumanda alıyor ve kanepenin aniden tekerlekli sandalyenin oturağı ile aynı yüksekliğe gelene kadar kaldırılıyor. Bay Bell bir koltuktan diğerine kayıyor. Onu izlediğimi görünce önce telaşla bakışlarımı kaçırmak istiyorum ama bu dürtüye direniyorum. Onu böyle görmekten rahatsız olduğumu düşünmemeli - ne de olsa bu onun için normal bir şey. Bu yüzden bakışlarımı tutuyorum ve tekrar alçalmaya başlayan kanepeli işaret ediyorum.

"Hiç böyle bir şey görmemiştin," diyorum dürüstçe. "Kanepenin içine mi yerleştirilmiş, yoksa...?"

Bay Bell başını sallıyor. Soruma şaşırıysa da bunu belli etmiyor. "Daha doğrusu, kanepenin altında."

Ember babasının yanına düşer. Bir an için onun omzuna yaslanıyor ve aniden yüzüne sevgi dolu bir ifade yayılıyor, tüm yüz ifadesini yumuşatıyor. Çocuğunu sadece kendi amaçları için araçsallaştırabileceği bir iş ortağı olarak görmeyen bir baba muhtemelen böyle görünür.

"Otur," diyor Helen. Kararsız bir şekilde Ruby'ye dönüyorum, o da kararı benden alıp kanepenin karşısındaki koltuğu işaret ediyor. Kendisi de Ember'ın yanına oturuyor.

"Hiç Jenga oynadın mı James?" Annesi oturma odasındaki masanın ortasına tamamen tahta bloklardan yapılmış gibi görünen bir oyun yerleştirirken Ember aniden soruyor. Şüpheyi bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

Ember'ın ağzı kısa bir süreliğine açılır. "Tamam. Bu-" Boğazını temizliyor. "Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Özür dilerim."

"Fena değil," diye araya giren Ruby, Ember'a artık sessiz kalması gerektiğini söyleyen bir bakış atıyor.

"Kesinlikle," diye katılıyor Helen. "Çocuk oyuncağı."

Bay Bell homurdanıyor. "Böyle söylüyorsun çünkü hep sen kazanıyorsun."

"Ne kadar saçma." Bana kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ve az önce tahta bloklardan inşa ettiği kuleyi işaret ediyor. "Sırayla çekmemiz gerekiyor"

Bu kuleden taş çekip sonra tekrar üstüne koyacaksın. Çekmek için her seferinde sadece bir elinizi kullanabilirsiniz ve her sırada en az bir tahta parçası olmalıdır."

Bir kez başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Ve harika olan şey," diye devam ediyor kocasına bakarak, "her zaman birkaç kazanan ve sadece bir kaybeden vardır."

"Bu doğru değil," diye araya giriyor Ruby. "Son on sekiz yılı toplarsan, hepimiz kaybediyoruz, çünkü annem kuleyi asla devirmiyor."

Buna karşılık Helen sadece kendi kendine gülümsüyor ve o anda onun sıcak doğasına aldanmamam, aksine ona karşı dikkatli olmam gerektiğini anlıyorum.

Oyun başlıyor. Helen'in hemen arkasındayım ve yan taraftan küçük bir tahta parçası çıkarıyorum. Benden sonra Bay Bell, sonra Ember ve son olarak Ruby geliyor. İkinci kez sıra bana geldiğinde kule yıkılıyor. Tahta bloklar her yöne düşerken irkilerek geri çekiliyorum. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Alınma James ama sen gerçekten kötüsün," diyor Ember.

"Sadece biraz pratiğe ihtiyacı var." Ruby'nin sesi benim hissettiğimden çok daha emin geliyor.

Bir sonraki turda daha iyi dayandım ama bu sefer kuleyi düşüren ben oldum. Ve sonraki turda da. En azından Ember ve Bay Bell bu konuda mutlu görünüyorlar, bu yüzden benim için sorun yok. Dördüncü tur şimdiden daha iyi gidiyor. Helen'in tekniğini kopyalamayı denedim ve aslında işin püf noktası tüm eli değil sadece parmak uçlarını kullanmak gibi görünüyor. Bundan sonra, herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmeme rağmen acele etmiyorum. Blokları olabildiğince yavaş çıkarmaya çalışıyorum ve bu sefer gerçekten işe yarıyor.

Sonunda kule o kadar sallanıyor ki sıra kendisine geldiğinde Ruby çaresizlik içinde başını sallıyor. Hafifçe kızarmış yanakları ve konsantre bakışlarıyla öne doğru eğiliyor ve bir tahta parçası çıkarıyor. O arkasına yaslanırken kule ileri geri sallanıyor ve hepimiz büyülenmiş bir şekilde bekliyoruz. Sallanma azaldığında ve sonunda durduğunda rahat bir nefes alıyorum. Ruby bunu duyuyor ve kulenin üzerinden bana bakıyor. Yüzüne yayılan gülümsemeyi asla unutmayacağım. Gerçekten, asla. Tüm bedenimi kaplıyor ve bir an için onun görüntüsüne o kadar kapılıyorum ki Helen'in elini nasıl uzattığını ve...

Bir gümbürtüyle kule yıkılır. Ember muzaffer bir çığlık atarak ayağa fırlar ve parmağıyla annesini işaret eder. "Ha!"

Ruby ellerini cırparak, "James anneme kaybettirdi," diye bağılıyor.

Bay Bell de sessizce güler ve eğlence dolu gözlerle karısına bakar.

Helen bana bakarak, "Sanırım bunu tekrar kontrol etmemiz gerekecek," diyor. Sonra başıyla yıkılmış tahta blokların olduğu yönü işaret ediyor. "K u r m a m a yardım et James."

Bu aile beni büyülüyor. Onun coşkusu bulaşıcı ve uzun zamandır hissetmediğim kadar kaygısız hissetmemi sağlıyor.

"Memnuniyetle, Helen," diye çok geç cevap veriyorum ve kuleyi yeniden inşa etmek için yükseliyorum. Blok blok, parça parça. Tıpkı Ruby ve benimle olan gibi. Ve diğer her şey.

Yakut

Pazartesi gününden önce hiç bugünkü kadar heyecanlı olmamıştım. Okul otobüsü yolculuğu her zamankinden iki kat daha uzun görünüyor ve genellikle hoşuma gitmesine rağmen bu sabah çok gerginim. Okula giden son birkaç metreyi yürürken ve otobüs nihayet durduğunda, kendime kendimi toparlamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bu normal bir okul günü. Her şey her zamanki gibi.

Vites küçült, nabız.

Otobüsten en son ben indim. Merdivenlerden inerken onu gördüm.

James, otobüs durağının tam karşısındaki spor sahasının çitlerine yaslanıyor. Duruşunda bu izlenimi veren hiçbir şey olmasa bile bana bakarken gülümsemesi neredeyse utangaç görünüyor. Üç aydan daha uzun bir süre önce onun da beni çok şaşırttığı sabahı hatırlıyorum. O zaman Cyril'in partisindeydik ve bana çok fazla aptalca soru sormamaları için beni meraklı sınıf arkadaşlarımızdan ayırmak istemişti.

Bu sefer ben yanında olana kadar beklemiyor, benimle buluşmaya geliyor. Gülümsemesi kaybolmuyor - tam tersine. Dün akşam ailemle oynarken ne kadar sık ve içten gülümsediğini fark ettim. Aralık ayında kollarımda ağlayarak yatan çocuğun bu olduğuna inanamıyorum. Onu böyle görmek iyi hissettiriyor.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu ve perçemlerimi düzleştiriyorum. Hava rüzgârlı ve korkarım saçlarım her yöne savruluyor. James bana hâlâ başına gelen en iyi şeymişim gibi bakıyor.

"Günaydın." Elini kaldırıyor ve saçlarımdan birini kulağımın arkasına doğru fırçalıyor. Bana o kadar yakın duruyor ki kokusunu alabiliyorum. Çok tanıdık. Sıcak. Biraz bal gibi. Bir noktada ona hangi parfümü kullandığını sormak zorunda kalıyorum.

"İstiyor muyuz?" diye soruyor ana girişe doğru başını sallayarak.

Kalbim yerinden fırlıyor. Her şey heyecan verici ve yeni hissettiriyor - her ne kadar beni çoktan alıp sınıfa götürmüş olsa da.

"Evet," diyorum, bir an için elini tutup tutamayacağımı merak ediyorum. Henüz o noktaya gelip gelmediğimizi bilmiyorum. Bunu yapmaya iznim olup olmadığını ve bunun diğerlerini nasıl etkileyebileceğini. James kararı benden alıyor ve elimi kendi eliyle sıkıyor. Parmaklarımdan vücuduma doğru bir karıncalanma hissi yayılıyor.

"Sorun olur mu?" diye sorar.

"İyiden de öte," diye yanıtlıyorum elini sıkarak.

Sonra birlikte Boyd Hall'a doğru yürüyoruz. Yolda neredeyse hiç tanıdığım insanla karşılaşmıyorum - ama hepsi James'i tanıyor. Ve her biri elimi tuttukları gerçeğiyle ilgileniyor gibi görünüyor. Birkaçının fısıldaştığını duyuyorum, bazı kafalar yanımdan geçerken bize doğru dönüyor. Bir an için kararsız kalıyorum ve midemde bir bulantı hissediyorum. James'e yan gözle bakıyorum - ve bu his biraz azalıyor.

Çünkü James, okul bahçesinde benimle el ele tutuşarak yürümek dünyanın en normal şeyiymiş gibi görünüyor.

"Bu arada, seni bir randevuya davet etmek istiyorum," diye fısıldıyor bana Boyd Hall'a girmeden hemen önce.

Yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi bastırıyorum. Etkilenmemiş gibi yaparak bir kaşımı kaldırıyorum. "Ah, evet?"

James başını sallar. "Mhm. Gelecek Cumartesi. Eğer zamanınız varsa."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum ve James gülümsemeye başlıyor. "Beni merakta bırakıyorsun, Ruby Bell."

Şimdi gülümsemeye izin veriyorum.

"Seninle çıkmayı çok isterim James Beaufort," diyorum, söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine bakarak.

Salonun ön kapısından geçerken bana fısıldıyor: "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Toplantıdan sonra James beni sınıfıma götürüyor. Alistair, Cyril ve Wren arkamızdan koridora girdikleri anda kapıya ulaşıyoruz. Wren iç içe geçmiş ellerimize bir göz atıyor, arkasını dönüyor ve odalardan birinde kayboluyor. James'in sertleştiğini hissediyorum ve otomatik olarak elini bırakmak istiyorum ama o benimkini tutmaya devam ediyor.

"Yarın, siz ikiniz," diyor Alistair, bana minimal bir gülümseme vererek.

Cyril bana sertçe başını sallıyor. Ben de aynı şekilde başımı sallıyorum. Aralık ayında bana söylediklerini ve sözlerinin beni ne kadar incittiğini unutmadım. Eğer James

onunla arkadaşsa, bu onun bileceği iş. Ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez.

"Yarın," diye yanıtlıyor James, sesi sakın ve duygusuz.

"Bu artık o kadar iğrenç olmadığın anlamına mı geliyor?" diye soruyor Alistair, kenetlenmiş ellerimize bakarak.

James boştaki elini kaldırdı ve arkadaşına orta parmağını gösterdi. Sonra bana döndü. "Sonra görüşürüz."

İfadeden çok bir soruya benziyor, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor ve başparmağıyla elimin arkasını bir kez okşuyor. Bu küçük dokunuş tüm vücudumda bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Sonra görüşürüz."

Elimi bırakıyor ve arkadaşlarıyla birlikte ders yapacakları odaya doğru yürümeye başlıyor. Cyril ve Alistair onu takip ediyor ve James omzunun üzerinden bakıp bana gülümseyene kadar ben de arkalarından bakıyorum. Kendi sınıfıma gitmem gerekiyordu ama olduğum yerde donup kaldım.

Başlangıcımızı düşündüğümde, şu ana kadar buraya geldiğimize inanamıyorum: okulda, tüm Maxton Hall öğrencilerinin önünde el ele tutuşmak.

Ama iyi hissettiriyor.

Ve sadece bu da değil: doğru hissettiriyor.

"Bugün nereye gittiğimin bir önemi yok," diyor Lin öğleden sonra, son çeyrek saattir küçük bir daire şeklinde kurduğumuz sandalyelerden birine yanıma çökerek. "Sen ve James'ten başka konuşacak konu yoktu."

Kapıya hızlıca bir göz atıyorum ama hâlâ kapalı. Grup odasında bizden başka kimse yok. "Gerçekten mi?"

Lin başını sallar. "Evet. Mola sırasında kendime bir kahve aldığım da kafeteryadaki herkes bu konu hakkında konuşuyordu."

Sözlerinde hafif bir tedirginlik hissediyorum ama beni endişelendirmesine izin vermemeye karar veriyorum. James Beaufort'la el ele tutuşarak okulda yürüdüğümde görünmezlik pelerinimi nihayet unutabileceğimi anlamıştım. Zaten okul yılının başından beri o kadar çok şey değişti ki, insanların beni tanıyıp tanımaması ya da hakkımda konuşup konuşmaması umurumda değil. En azından neredeyse.

Lin, "Bu arada meraktan çatlıyorum," diye ekliyor.

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diyorum. "Ama ben de ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Dün evime geldi ve-" Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. "Harikaydı."

"Birbirinizle konuştunuz mu? Her şeyden önce?"

Başımı salladım. "Evet. Gerçekten çok zordu. Ve hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimizi sanmıyorum. Ama-" Yavaşça nefes alıp veriyorum. "Yine de, bir şekilde bunu yapabileceğimize dair umudum var."

James ve benim aramda her şey yeniden yoluna girmekten çok uzak. Bunun için çok fazla şey oldu ve beni tekrar incitebileceğinden hâlâ çok korkuyorum. Ama dün kendimi mutlu hissettim - ve bu duyguya olabildiğince uzun süre tutunmak istiyorum.

Lin iç geçirir. "Kulağa hoş geliyor. Senin adına gerçekten çok mutluyum Ruby."

Onun hüzünlü sesi beni duraksatıyor. Sonra Lin'in Cuma gecesi diğerleriyle birlikte Cyril'le yüzleşmek için bara gittiğini hatırlıyorum. Şu anda vicdan azabı çekiyorum. Kafamda o kadar çok şey vardı ki, Cumartesi günü ona bu konuyu sormayı tamamen unutmuştum.

"Senden haber var mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

Lin dudaklarını birbirine bastırıyor. Bir an için konuyu kapatmak ister gibi görünüyor, ama sonra nihayet sarsakça nefes veriyor. "Evet. Bundan sonra sadece Oxford'a konsantre olacağıma dair haberler var."

Ona sempatiyle bakıyorum. "Ne oldu?"

Omuzlarını silkiyor. "Cyril bana geçiş izni verdi."

Keskin bir nefes alıyorum. "Kahretsın."

"Tam da şüphelendiğim gibi. Lydia'ya aşık," diye devam etti sessizce. Ve şimdi onunla yeniden umutlanıyor."

"Böyle mi dedi?" Şaşkınlıkla sordum.

Yavaşça başını sallıyor. "Oldukça açık, evet."

"Çok üzgünüm, Lin. Senin için yapabileceğim bir şey varsa-"

"Hayır, ama teşekkür ederim. Sanırım sonunda bana bunu söylemesi iyi oldu. Aksi takdirde muhtemelen onu Oxford'a kadar takip ederdim ve bu da oradaki başlangıcımı mahvederdi. Meseleye çok fazla anlam yüklemişim."

Geçici olarak bir elimi sırtına koydum.

"Her şey yolunda. Gerçek. Sonunda bu belirsizlikten kurtulduğum için biraz rahatladım."

Bir an kararsızca ona bakıyorum, sonra kısa bir süre sırtını okşuyorum ve tekrar bırakıyorum. "Cuma günü kız kıza bir gece geçirmeliyiz, ne dersin?"

Lin kararsız görünüyor ama gülümsemeyi başarıyor. "Sana tekrar haber veririm, olur mu?"

Bir süre sessizce yan yana oturuyor ve yer açmak için odanın arka duvarına ittiğimiz masalara bakıyoruz.

"Sence diğerleri mutlu olacak mı?" Lin nihayet soruyor, sesi neşeli geliyor.

"Elbette," diyorum. "Cuma gününün koşturmacasından sonra derin bir nefes almak için hepimizin bir güne ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum."

Lin tam cevap vermek üzereyken kapı açılır ve Jessalyn ile Kieran odaya girer.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor Jessalyn, sinirli bir şekilde etrafına bakınarak.

Kieran ise sadece "Merhaba" diye mırıldanıyor ve hızla sandalyelerden birine oturuyor. Acaba sadece hayal mi görüyorum yoksa bugün gerçekten her zamankinden daha mı solgun? Bana bakmaktan kaçınıyor ve dikkatle çantasını karıştırıyor.

Lin'in önce bana, sonra ona ve sonra tekrar bana baktığını fark ediyorum ama aramızdaki bu anı daha az tuhaf hale getirmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Neyse ki Camille ve Doug da tam o sırada kapıdan içeri giriyor ve onlar da değişen oturma düzenine şaşıyorlar.

Odaya giren son kişi James oluyor. Kaşlarını kaldırıp etrafına bakınıyor, sonra sandalyelerden oluşan çemberin içinden geçip bir sandalyeye çöküyor çarpık bir gülümsemeyle benimkinin karşısında.

Yanımda Lin boğazını temizliyor. "Ruby ve ben bugün için küçük bir sürpriz hazırladık," diyor. Eminim hepiniz bunu biliyorsunuzdur - okul yılının bir noktasında her şeyin birdenbire tamamen zorlaştığı bir çöküş yaşanır." Küçük gruptan mırıldanarak onaylama sesleri yükseliyor. "Şu anda o noktaya yakın olduğumuzu hissediyorum, özellikle de geçen haftaki kaostan sonra. Ne yazık ki gerçek bir ara veremeyiz çünkü bahar balosuna az kaldı."

"Yine de bugün toplantıyı biraz daha farklı bir şekilde yapabileceğimizi düşündük," diye ekliyorum. "Hepiniz çok çalıştınız ve yardım galası büyük bir başarıydı. Bence bugün hepimiz biraz daha ağırdan almayı hak ediyoruz."

Lin eğilir ve sandalyesinin altından büyük bir çanta çıkarır. Çantayı açıp içinden iki büyük termos ve birkaç fincan çıkarıyor. "Bugünkü toplantımızı kahve, çay ve kek eşliğinde yapabileceğimizi düşündük."

"Oh," diyor Camille ve yanındaki Jessalyn alkışlıyor. "Ne kadar havalısın?"

Lin içecekleri dağıtırken ben de kalkıp odanın köşesine, Lin'in ve benim ceketlerimizin altına sakladığım karton kutuları alıyorum. "Annemin fırınından kekler getirdim," diye anons ediyorum.

Sandalyelerden oluşan küçük çemberimizin ortasına koyup kapağını kaldırdığımda Jessa hemen kutunun üzerine eğiliyor. "Mhh. Harika kokuyorlar."

"Keyfine bak."

Diğerleri onu alırken James bana doğru biraz eğiliyor. "Ama bu sabah yanında değildi."

"Annem öğle tatilinde onu buraya getirdi," diyorum gülümseyerek. "Hala çok tazeler."

"Bunlar uzun zamandır denediğim en lezzetli kekler," diyor Camille ve yanındaki Doug başıyla onaylıyor.

"Nerede bu pastane?" diye soruyor. "Annem haftalardır doğum günü için pasta yapabilecek birini arıyor. Belki de etrafa bir göz atmalı."

"Gormsey'de," diye cevap veriyorum. "Oldukça küçük bir yer ama orada yapılan her şey çok lezzetli ve büyük bir sevgiyle yapılıyor. Size memnuniyetle kartımı veririm."

"Bu harika olur," diyor Camille ve sözlerinin bu kadar dürüst olmasına şaşırıyorum. Son toplantılarda bile onda bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Her zamankinden daha fazla katkıda bulundu ve artık bu odadaki her şeyi ve herkesi dayanılmaz bulduğu izlenimini vermiyor. Tetikleyicinin ne olduğunu merak ediyorum.

"Bu gerçekten harika bir fikirdi," diyor Jessa. "Geçen hafta çok stresliydi. Gala için tüm organizasyon işlerinin yanı sıra bir de İngilizce sunumum vardı."

"Peki nasıl gitti?" diye soruyor Lin.

"Tamamen batırdım. Arada ipin ucunu o kadar kaçırdım ki bir noktada artık hiçbir şeyin anlamı kalmadı."

"Bunu biliyorum," diyor Kieran. "Ayrıca geçen gün tam bir bilinç kaybı yaşadım."

Kafam bomboştu."

"Raporunuz ne hakkındaydı?"

"Soğuk Savaş hakkında." Kieran ağzının kenarlarını asık suratla büküyor. "Ya seninki?"

"Shakespeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası."

"Seni zavallı şey," diyor Camille. "Shakespeare'den nefret ediyorum."

Jessa omuzlarını silkiyor. "Bence oyun o kadar da kötü değildi. Bu arada ben de filmi izledim ve bunun bahar balosu için gerçekten iyi bir slogan olacağını düşündüm."

Muffin ağzımın önündeyken duraklıyorum. "Bu harika bir slogan olurdu," diyorum yavaşça, başımı Lin'e çevirerek.

"Evet..." Düşünüyormuş gibi görünüyor. "Ekim ayındaki Cadılar Bayramı kutlaması için dekorasyon şirketlerinden birkaç teklif aldık. Bir tanesi bir tür sihirli orman teklif etti. Sahte ağaçlar, spot ışıkları, sis makinesi ve benzeri şeyler."

"Üzerinde fotoğraf çektirebileceğiniz tahta salıncağı olanlar bunlar mıydı?"

"Evet, aynen öyle."

Camille iç çekerken Jessa, "Bunu gerçekten hayal edebiliyorum," diyor. "Kulağa gerçekten hoş geliyor. Kıyafet kuralları nasıl olacak?"

Doug hemen, "Herkes elf gibi giyinebilir," diye sorar.

Bir an durup ona bakıyoruz. Suskun Doug'ın peri insanlarına düşkün olacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Evet," diyorum ama hemen ekliyorum, "Ya da kadınlar için çiçek desenli elbiseler ve erkekler için pastel gömleklerle siyah kravat?"

Jessa başını sallar. "Mükemmel."

Lin ve ben bakıştık. Bir sonraki etkinliğimizin sloganını tesadüfen mi belirledik?

"Bütçemiz ne kadar?" diye soruyor Kieran, hafifçe kaşlarını çatarak. Bu öğleden sonra ilk kez doğrudan bana bakıyor.

"Bu doğru, ancak yardım galası için dekorasyon şirketine ödeme yapmamız gerekmedi."

Karşımda James küçümseyerek homurdanıyor. Belli ki bu konu onun için hassas bir nokta. Neden bilmiyorum ama nedense bunun sevimli olduğunu düşünüyorum.

"Lexington'ın bize söz verdiği parayla cömert bir bütçemiz var. Bu yeterli olacaktır."

"Ben de orada olurum," diyor Camille. "Ya sen?"

Lin, "Her ihtimale karşı, tekrar oylama yapmak ister miyiz?" diye sorar. "'Bir Yaz Gecesi Rüyası' sloganını destekleyen herkes kupaları kaldırsın."

Tek bir fincan bile yerde kalmıyor.

Ekip üyelerimin rahatlamış yüzlerine baktığımda içime sıcak bir his yayılıyor. Neden bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki son yarım saat içinde birlikte biraz daha büyüdük.

James

Hafta uçup gidiyor ve Maxton Hall'da geçirdiğim en güzel beş gün. Ruby ve ben mümkün olduğunca birlikte zaman geçiriyoruz, ki bu programlarımız açısından kolay değil, ama sonuçta ikimizin de düşündüğünden daha iyi işliyor.

Onu her sabah otobüsten alıyorum ve sınıfına kadar eşlik ediyorum. Çarşamba günleri Ruby bana sınıfıma kadar eşlik etmekte ısrar ediyor, ki o gün Doğu Kanada'nda yer alıyor ve ilk derse kadar kendi sırasına oturmak için okulun bir ucundan diğer ucuna koşmak zorunda kalıyor. Boş saatlerimiz iki kez çakışıyor ve onları birlikte kütüphanede geçiriyoruz, Ruby'nin eli elimde olmasına rağmen öğrenmemiz gereken materyale konsantre olmaya çalışıyorum. Perşembe günü akşam yemeği için kafeteryada buluşmayı başarıyoruz ve Lin'in varlığım konusunda pek de hevesli olmadığını hissediyorum. Bu arada kaşğını gözüme sokmasından korkuyorum ama kendini iyi tutuyor gibi görünüyor.

Annemin ölümünden bu yana ilk kez her şey bana umutsuz görünmüyor. Dedikodular ve sınıf arkadaşlarımla utanmazca meraklı bakışları olmasa da omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Ancak çocuklarım Ruby'den her zamankinden daha fazla şüpheleniyorlar ve Wren olayından sonra ortam gerginliğini koruyor. Cuma akşamı Alistair bizi evine davet ederek aramızdaki suları yumuşatmak için açık bir girişimde bulundu. Akşamı Ruby ile geçirmek istesem de, acilen Wren ile konuşmam gerektiğini biliyorum. Geçen Cumartesi gününden beri tek kelime etmemiş olmamız ve tartışmamızı unutmak istememin yanı sıra, evinde neler olup bittiğini de bilmek istiyorum. Ve ona nasıl yardım edebileceğimi.

Ne yazık ki Alistair'in kardeşi Frederick küçük partimize kendini davet ettirdi ve yarım saattir benimle aralıksız konuşuyor. Ellington'ların yirmi iki yaşındaki örnek oğlu: nişanlı, Oxford'da öğrenci ve - Elaine ve Alistair'in aksine - aile geleneklerini geliştirmeye istekli. Hepimiz ona katlanamıyoruz, bunun başlıca nedeni de

Frederick ailesi tarafından idolleştirilirken, aynı zamanda Alistair yokmuş gibi davranırlar.

"Beaufort'a katıldığınız doğru mu?" diye sorar Frederick, elindeki yarısı dolu viski bardağını sallayarak.

"Evet," diye cevap veriyorum ona bakmadan. Telefonumu çıkarıyorum ve Ruby'den bir mesaj geldiğini görüyorum.

JAMES! Alice Campbell beni Londra'daki ofisine davet etti!

Frederick'in meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum ve yüzüme yayılmak isteyen sırıtışı bastırıyorum.

Bu nasıl oldu?

"Peki nasıl?" diye soruyor Frederick, görünüşe göre onun Engizisyonuyla yüzleşmek istemediğimi açıkça belirtmemi göz ardı etmiş.

Ruby'nin cevabını beklerken standart cevabımı "Heyecan verici," diye mırıldanıyorum. "Büyük bir onur."

Eliyle sesini bastırmaya çalışsa da Cyril'in homurdandığını duyabiliyorum. Tekrar bastıran Frederick'in aksine, cevabımın gerçek anlamını -lütfen kapa çeneni- anlamıştı.

"Şimdi biraz sohbet et, Beaufort!"

O anda iPhone'umun ışığı yandı. Ruby bana Alice'in e-postasının ekran görüntüsünü göndermişti. Hemen üstünde şöyle yazıyordu:

Ahhh!

Sevgili Ruby, geçen Cumartesi galada yaptığımız konuşmayı çok ilham verici buldum. Yakın gelecekte Londra'da olursanız, sizi ofisimde görmekten mutluluk duyarım. Saygılarımla, Alice

Cevabım neredeyse kendiliğinden

geliyor. Ne zaman gidiyoruz?

Birden Frederick omzuma çarptı. Başımı ona doğru çeviriyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Hatasını hemen fark ediyor ve bir adım geri atıyor. Sonra boğazını temizliyor. "Demek istediğim

Bu odada hayatlarında bir şeyler başarmış ve bunu gösterecek bir şeyleri olan sadece ikimiz varız. Birbirimize destek olmalıyız." Sanki çok komik bir şey söylemiş gibi gülüyor.

Hiçbirimiz aynı fikirde değiliz.

"Ağzından sadece pislik çıkıyor, Frederick," diye sessizce konuşuyor Kesh.

Frederick öfkeyle soluyor.

"Onu rahat bırak, Kesh." Alistair'in sesi monoton. Eğer kardeşi oradaysa, onu farklı tanımıyorum. O zaman soğuk ve mesafeli oluyor - genellikle birlikte vakit geçirdiğimiz Alistair'in tam tersi. Frederick'in hafta sonu için eve geleceğini bilseydi, bizi asla evine davet etmez, bunun yerine bizden biriyle kalmaya çalışırdı.

"Ne başardın?" diye soruyor Kesh, sesi o kadar derin ve sakın ki omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor. "Oxford'a kabul edildin, tebrikler. Ve nişanlandın - çifte tebrikler. Ama bu seni yükseklerde uçan biri değil, omurgası olmayan işe yaramaz bir oyuncak bebek yapıyor." Keshav koyu kahverengi gözlerini Frederick'ten bir an bile ayırmadan yavaşça kadehinden bir yudum alıyor.

Frederick sert bir sesle, "Sende zerre kadar namus olsaydı böyle söylemezdin," diye karşı çıkıyor. Sıkılmış görünmeye çalışıyor ama bir göz kapağının sinirli bir şekilde seğirdiğini görebiliyorum.

"Bana terbiye hakkında bir şey söylemene gerek yok. Senin aksine, ailene pislikmişsin gibi davranmadığını biliyorum. Kardeşinin yanında durmaman bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor, seni sefil-"

"Keshav, lanet olsun, kapa çeneni!" Alistair yumruklarını sıkarak ayağa fırlar. Yüzü kıpkırmızıdır.

"Orada harika arkadaşların var, Alistair. Annem ve babam seninle gurur duymak için her türlü nedene sahipler," diyor Frederick cebinden telefonunu çıkararak. Ayağa kalkıyor. "İzninizle, lütfen. Nişanlım."

Salondan aceleyle çıkıp bizi geride bırakmadan önce kız arkadaşını sevimsiz bir evcil hayvan ismiyle selamladığını ve cevap verdiğini hala duyabiliyoruz.

"Bu da ne böyle?" diye tıslıyor Alistair, hâlâ kaskatı kesilmiş ve yumruklarını sıkmış bir halde.

"Pislik gibi davrandı," diye yanıtlıyor Kesh.

"Ve? Ailen sana aptalca bir şey söylese - karışıyor muyum?

Hayır!"

"Çünkü benim ailem bana asla sizinkiler gibi davranmaz. Sadece arkanda olduğum için mutlu ol."

Alistair küçümseyerek homurdanır. "Sadece işine geldiğinde arkamda duruyorsun. Bu olmadan da yapabilirim, seni lanet olası ikiyüzlü."

Kesh sanki Alistair ona vurmuş gibi irkiliyor. Bakışları kısa bir süreliğine Wren, Cyril ve bana, sonra tekrar Alistair'e kayıyor. Kaşlarımı çatarak ikisi arasında gidip geliyorum ama ben durumu yorumlayamadan ya da yorumlamaya fırsat bulamadan Alistair arkasını dönüyor ve Frederick'in koşarak girdiği kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

"Bu da ne..." Wren başlar ama o anda Keshav da hareket etmeye başlar ve Alistair'in peşinden koşar. Kapı arkasındaki kilide gürültüyle çarpıyor.

"... Cellat mıydı o?"

Wren, Cyril ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz.

Sonra Cyril inliyor ve başını sandalyenin arkasına yaslıyor. "Bu akşamı böyle hayal etmemiştim." Cep telefonunu tuşlar ve salondaki müziğin sesini açar.

Bir süre sonra "Umarım kendilerini öldürmezler," diyorum.

Cyril sırtarak başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Eğer düşünseydim, Alistair üzerine bahse girerdim."

Zorlukla dinliyorum ve hala ikisinin az önce kaybolduğu kapıya bakıyorum. Alistair ve Kesh'i daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde tartışırken görmemişim.

Alistair eşcinselliğini itiraf ettiğinde ve ailesi ona cüzamlı gibi davrandığında, her birimizle çok zaman geçirdi çünkü artık evde buna dayanamıyordu. Bu hepimizi birbirimize daha da yakınlaştırdı, ama özellikle Alistair ve Kesh'i. Kesh'in ailesi açık ve sıcak insanlar ve Alistair'i de diğer oğulları gibi kabul ettiler.

"İkisinde bir sorun var," diye belirtiyor Wren. "Bunu ben de fark ettim."

Wren bir kaşını kaldırıyor ve kısa bir an için bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama sonra kendini tutuyor ve onun yerine viski kolasından büyük bir yudum alıyor.

İç çekiyorum. "Wren," diye başlıyorum.

Bakışlarıma temkinli bir şekilde karşılık veriyor.

"Son birkaç haftadır gerçekten iyi bir arkadaş olamadım," diyorum. "Sadece kendi dertlerimle ilgilendiğim ve senin yanında olmadığım için gerçekten üzgünüm."

Wren sessizce, "K e n d i n l e meşgul olmak için bir nedenin vardı," diye yanıtlıyor. Sesli bir şekilde nefes verir. "Annen öldü. Yanlış davrandım. Özür dilerim."

"Sana bir şeyler olduğunu fark etmeliydim." Wren omuzlarını silkiyor.

"Örneğin şimdi bana söylemek için iyi bir zaman olabilir," diyorum. "Bu gece buraya bu yüzden geldim."

Wren kararsız görünüyor. Bardağının kenarından bana bakıyor. Sonra bir an için gözlerini kapatıyor, sanki önce cesaretini toplaması gerekiyormuş gibi.

"Biz... Hareket ediyoruz."

Ona doğru biraz eğildim. Onu yanlış mı anladım? "Neyi?" "Ailem servetini kaybetti. Geçen hafta bir alıcı bulduk. ev. Mart ayında yarı müstakil bir eve taşınacağız."

Wren'e bakıyorum. Kelimeler kafamın içinde tekrarlanıyor ama bir anlam ifade etmiyorlar.

"Neden bize bundan bahsetmedin?" diye soruyor Cyril. Sandalyesinden kalkıp yanımıza geliyor ve Wren'in yanındaki kanepeye çöküyor. "Yardım edebilirdik."

Bu beni şok halimden çıkardı. "Cy haklı," diyorum. "Evi tutmanın kesinlikle bir yolu olmalıydı."

Cyril başını sallar. "Ailem orayı hemen satın alır ve senin orada yaşamaya devam etmene izin verirdi."

Wren güven vermek için ellerini kaldırır. "Ailemin ne kadar gururlu olduğunu biliyorsun. Asla sadaka kabul etmezler. Ayrıca, annenle babanın ev sahibimiz olması garip olurdu," diyor Wren Cyril'e. Ama o sadece omuzlarını silkiyor.

"Bu nasıl oldu?" Ben sordum.

Wren iç çeker ve boştaki eliyle çenesini ovuşturur. "Babam hisse senetleri üzerine spekülasyon yaptı. Tüm yumurtalarını tek bir sepete koydu ve kaybetti."

"Siktir," diyebilirdim. Fitzgerald'ların servetinin ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum ama yaşadıkları evi ve tüm tatil konutlarını biliyorum. Hangi şirketlere yatırım yaptıklarını biliyorum. Tüm bunları kaybetmiş olmaları - hem de bu kadar kısa bir süre içinde - benim için akıl almaz bir şey.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" Bir süre sonra sordum.

Wren kayıtsızca omuzlarını silkiyor. "Şu anda her şey biraz karışık. Ve babam... Durumu oldukça kötü."

"Bir şey olursa bize haber verin," diyorum ve Cyril de onaylayarak homurdanıyor.

"Şu anda o kadar çok şey oluyor ki okul işlerine yetişemiyorum. Şimdi de Oxford için bursları düşünmek zorundayım. I... Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

Wren yüzünü iki elinin arasına gömüyor ve Cyril ile ben birbirimize bakıyoruz. Eminim biz de aynı şekilde düşünüyoruz. Zorda kalsak hepimiz bir araya gelir ve Wren'e borç veririz. Her birimiz muhtemelen gözümüzü kırpmadan ona para verirdik ama onu asla kabul etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyoruz.

"Bunu yapabilirsin. Biz de sana yardım edeceğiz," diyorum omzumu Wren'e çarparak. Ellerini yavaşça yüzünden indiriyor.

"James, Ruby-"

"Uzun zaman oldu," diye araya giriyorum.

Şu anda mesele ben ya da Ruby değil, mesele Wren'in bu endişeleri en yakın arkadaşının haberi olmadan sürekli yanında taşıması. Böyle olmamalı, özellikle de bizimle.

Kavgamız artık bir rol oynamıyor. Şu anda benim için önemli olan tek şey Wren'e yardım etmek istemem. Nasıl yapacağımı bilmesem bile.

Yakut

Kapıyı açtığımda kalbim boğazıma kadar çarpıyor. Percy önümde duruyor ve dudaklarında bir gülümsemeyle başını hafifçe eğiyor.

"Bayan Bell, sizi tekrar görmek ne güzel."

"Ben de öyle, Percy," diye cevap veriyorum ve onu arabaya kadar takip ediyorum, gümüş debriyajımı sıkıca kendime bastırıyorum. James bütün hafta boyunca bana randevumuz hakkında hiçbir şey söylemek istemedi, bu yüzden kıyafet konusunda oldukça karanlıktayım. Ama Ember'ın yardımıyla her duruma uygun bir kıyafet buldum: sade siyah bir elbise, mini topuklu ayakkabılar ve gümüş küçük çanta. Dışarıda vakit geçirmemiz ve havanın rüzgarlı olması ihtimaline karşı saçlarımı yarıya kadar geriye yatırdım ve kaküllerimi bol miktarda saç spreyiyle düzelttim.

Percy benim için kapıyı açıp Rolls-Royce'a binmeme yardım ederken, "Bay Beaufort'la yerinde buluşacağız," diye açıklıyor. Gülümseyerek teşekkür etmek için ona bakıyorum - ama şaşıyorum. Percy'nin gözlerinin altında koyu halkalar var ve cildi renksiz ve solgun. Ayrıca sanki düşünceleri burada değil de başka bir yerdeymiş gibi görünüyor.

"Nasılsın, Percy?" diye sordum.

"İyiym hanımefendi, sorduğunuz için teşekkür ederim," diye mekanik bir cevap geliyor. Percy kibar bir gülümsemeyle kapıyı arkamdan kapatıyor ve arabaya doğru yürüyor. Bölme kaldırılmamış ve direksiyonun arkasına oturmasını kaşlarını çatarak izliyorum. Bana mı öyle geliyor, yoksa Cordelia Beaufort'un ölümünden sonra saçlarındaki beyaz teller daha mı belirginleşti?

"Ne zamandır Beaufortlar için çalışıyorsun?" Koltuğumda biraz öne kayarak soruyorum.

"Yirmi beş yıldan fazla bir süredir, bayan."

Sempatik bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu oldukça uzun bir süre."

"Bayan Beaufort'u yirmili yaşlarının başındayken götürmüştüm." "Nasıl biriydi?"

Percy bir an için doğru kelimeleri arıyor gibi görünüyor. "Korkusuz ve cesur. Çalışmaları sırasında şirketin altını üstüne getirdi,

Ailesinin hoşnutsuzluğuna rağmen. Ama buna değdi." Dikiz aynasından gözlerinin küçüldüğünü görüyorum, sanki gülümsüyor. "Her zaman trendlerden anlardı. Çok hamileyken bile işe gitti ve orada her şeyi harekete geçirdi. Bizzat onun onaylamadığı hiçbir şey şirketin logosunu taşımadı. Sen-" Percy sözünü keser. "Harika bir kadındı," diye bitiriyor sonunda boğuk bir sesle.

Bir merhamet dalgası beni ele geçirdi. Percy, Bayan Beaufort'un onun için çok şey ifade ettiği izlenimini veriyor. Gözlerindeki bakışı doğru yorumlarsam, belki de bundan daha fazlasını.

"Gerçekten iyi misin, Percy?" Fısıldıyorum.

Şoför boğazını temizlemek zorunda kalır. "Bir ara iyi olacağım, bayan. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Tabii ki. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa-" Percy'ye nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum ama şu anda ona bunu teklif etmek doğru geliyor.

"Gerçekten de benim için yapabileceğin bir şey var." Gözlerimiz dikiz aynasında buluştu. "Lütfen James'e iyi bak."

Nefesim kesiliyor ve yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Yapacağım," diyorum kısa bir süre sonra. "Söz veriyorum."

Yirmi dakika sonra yolculuk sona eriyor. Percy arabayı park ederken ben de pencereden dışarı bakıyorum ve arabanın karanlık camından önünde durduğumuz restoranın cephesine bakıyorum. Sürdüğümüz rota kesinlikle Pemwick istikametindeydi. Yine de çevre bana tanıdık gelmiyor.

Percy kapıyı açıyor ve çıkmama yardım ediyor. Güneş yeni batıyor ve önümdeki gri binayı turuncu-kırmızı bir ışıkla yıkıyor. Karmaşık The Golden Cuisine yazısı şimdiden parlıyor ve Percy girişi gösterdiğinde kalbim aniden biraz daha hızlı atmaya başlıyor.

"Bay Beaufort sizi içeride bekliyor. İyi eğlenceler, Bayan Bell."

Percy'ye teşekkür ediyorum, sonra da endişeyle girişe doğru yürüyorum. Kapıdan içeri adımımı attığımda James çoktan beni bekliyordu. Sanki kendiliğinden, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Artık onunla aynı şekilde hissettiğim için çok rahatlamıştım.

Siyah bir gömlek ve üzerine eldiven gibi oturan mavi, kaba ekoseli bir Beaufort takım elbise giyiyor. Sağ göğüs cebinde adının baş harflerinden oluşan küçük bir tuğra görüyorum.

James gülümsememe tereddütle karşılık veriyor ve benim ona baktığım gibi bana bakıyor.

Bakışları vücudumda aşağı doğru kayarken boğazım kuruyor. "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Tüylerim diken diken oldu. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Bana kolunu uzatıyor ve sonra beni restoranın içine doğru götürüyor. İçerisi dolu ve sadece tek bir boş masa görebiliyorum. Otomatik olarak onun bize ait olduğunu varsayıyorum ama James bir yan kapıdan geçerek üst kata çıkan bir merdivene gidiyor.

Tepeye ulaştığımızda nefesim kesiliyor. Camlı bir kış bahçesindeyiz. Odanın ortasında, dallarından parlak renkli fenerler sarkan bir ağaç duruyor. Tavana ve pencerelere iliştirilmiş peri ışıkları sıcak bir parıltı yayıyor ve kış bahçesine büyümlü bir atmosfer veriyor. Küçük yuvarlak masalardan yalnızca biri hazırdr.

James beni masamıza götürüyor. Bir centilmen gibi davranıyor, sandalyemi geri çekiyor ve oturabilmem için dizlerimin altına itiyor.

O karşımdaki koltuğa otururken ben de pencerelerden içeri bakıyorum. Manzara nefes kesici. Pemwick'in etrafındaki geniş tarlalar hala görülebiliyor, ancak eminim ki yeşil tepelik arazi önümüzdeki yarım saat içinde karanlıkta kalacak.

Birden bir garson beliriyor ve önümüze menüleri koymadan önce masaya bir sürahi su koyuyor. Menülere göz gezdiriyorum ve arada bir başımı kaldırıp James'e bakıyorum. Acaba bir erkekle ilk resmi randevum olduğu için mi bu kadar heyecanlıyım yoksa James karşımda oturduğu ve bardağının üzerinden bana gülümsediği için mi?

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Burası gerçekten çok güzel."

"Ben de öyle düşünüyorum. Annem bazen Lydia ve benimle birlikte burada yemek yedi. Bu kış bahçesiyle ilgili çok güzel anılarım var," diye yanıtıyor.

Bu sözler karşısında James'e karşı o kadar büyük bir sevgi duyuyorum ki içim ısınıyor. Burayı benimle paylaşmak istemesi beni duygulandırıyor - özellikle de ailesiyle ilişkisinin onun için ne kadar zor olduğunu bildiğim için.

"Beni buraya davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Masanın öbür ucundan eline uzanıyorum ve nazikçe okşuyorum. James'in bakışları kararıyor.

"Benimle zaman geçirmenin sadece bir yük olmadığını size göstermek istiyorum.

Ama daha fazlası da olabilir."

"James-" diye başlıyorum ama sonra garson masamıza gelip siparişlerimizi alıyor. Ben keçi peynirli gnocchi'yi, James ise tavuk budu dolmasını seçiyor. Bundan sonra yine yalnızız ve umutsuzca az önce yaptığım konuşmayla nasıl bağlantı kurabileceğimi düşünüyorum. Bazen keşke Ember gibi küçük bir konuşma dehası olsaydım diyorum. Ne kadar yüklü olursa olsun her durumda bir buz kırıcı bulabiliyor.

"Bu arada, Goodreads'te bir hesap açtım," diyor James aniden.

Dinliyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Listenin üstesinden gelmek istiyorum. Oxford'da yaptığımız..." Boğazını temizliyor ve o gecenin anısının gözlerinin arkasında titreştiğini görebiliyorum. "Kitaplar bana iyi bir ilk adım gibi göründü."

"Bence bu çok harika!" Ağzımdan kaçırdım. "Okuma listende ne var?"

James'in ağzının kenarları şüpheyle seğiriyor. Sonra cep telefonunu çıkarır ve uygulamayı açar. Kısa bir süre sonra etrafta gezinir ve sonra tekrar yukarı bakar.

"Tamam, Death Note'u okudum." diyor.

"Gördüm," dedim. "Peki sen ne diyorsun?"

"Harikaydı. Sadece bir şey beni son derece rahatsız etti," diyor ciddi bir şekilde.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum," diye cevap veriyorum.

"Bu çok kolaydı... Buna inanmadım. Ondan sonra neredeyse seriyi bırakıyordum." James omuzlarını silkeli. "Ama söylediklerinde haklıydın."

Ona sorgulayarak bakıyorum.

"Okumadıysanız genel eğitimin önemli bir bölümünü kaçırdığınız gerçeğiyle."

Durakladım. "Bunu hatırlıyor musun?"

Başını öne eğiyor. "Tabii ki hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum Ruby."

Sertçe yutkunuyorum. "Ben de," diyorum sessizce.

James'in turkuaz mavisi gözlerinde yıllardır görmediğim bir şey var ve içimde bir arzu filizleniyor, o kadar ani ve şiddetli ki boğazımı temizlemek ve bir bardak suyuma uzanmak zorunda kalıyorum.

"Bana okuma listeni göster," diye mırıldanıyorum.

James birkaç kez göz kırpmıyor, sanki onun da kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi. Sonra cep telefonunu masanın üzerinden bana doğru itiyor. "Okunacaklar" listesine bakıyorum ve orada zaten listelenmiş olan şeye şaşırıyorum - bazı mangalar,

aynı zamanda Harry Potter, Percy Jackson ya da John Green ve Stephen Chbosky'nin eserleri gibi klasik çocuk ve genç yetişkin kitaplarından oluşan bir dizi.

"Hepsini ne zaman okudun?" Şaşırarak sordum.

Kararsızca bir omuz kaldırıyor. "Çoğunlukla geceleri, uyuyamadığım zamanlarda. Ya da okuldaki teneffüslerde. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler arıyordum ve kitaplar iyi geliyordu. Şimdi de uyumadan önce kitap okuma alışkanlığı edindim."

"Bu harika bir yeni alışkanlık." Hesabında gezinmeye devam ediyorum. "'Okumak İstediklerim' listenize birkaç kitap ekleyebilir miyim?"

"Kendinizi zorlamayın. Artık birkaç kitap blog yazarını da takip ediyorum ve bazen tavsiyelerine bakıyorum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. James ve blogları. Listesini tek tek doldururken, Ember ile gerçekten oturması gerektiğini düşünüyorum.

James bir noktada eğlenerek, "Durmayacaksın," diyor. "Kendimi zorlamamam gerektiğini söylemiştin."

James gülüyor. Yemek geldiğinde, bir saattir burada oturduğumuzu ve bir kez bile tatsız bir an yaşamadan ya da umutsuzca yeni bir konuşma konusu aramadan konuştuğumuzu görünce şaşıyorum. Aksine, birbirimizle uzun zamandır konuşmadığımız kadar açık konuşuyoruz. Hatta belki de daha önce hiç olmadığı kadar.

Kış bahçesinde geçirdiğimiz zaman harikaydı - ve çok çabuk bitti. James ailem üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istediğini ve bu nedenle beni gece yarısından önce geri getirmek istediğini söylüyor, ben de isteksizce kabul ediyorum. Bana kalsa fenerlerin altında oturup sonsuza kadar konuşabilirdik.

Ceketimi giymeden önce, kış bahçesinin yan tarafındaki pencereye geri dönüyorum. Hava artık zifiri karanlık ama manzara hala çok güzel. Gökyüzü bulutlardan arınmış ve gök kubbedeki yıldızları görebiliyorum.

Hiç bu kadar büyümlü bir akşam yaşamamıştım ve bunu gerçekten kendim için yakalamak istiyorum. Bu yüzden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum. Ancak sonucu incelediğimde, üzerinde gerçekten hiçbir şey göremediğinizi fark etmek zorundayım.

James arkamdan yaklaşıyor - o kadar yakın ki kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Yine de yeterli değil. Geriye ve ona yaslanıyorum. James tereddütle bir kolunu kaldırıyor ve bana doluyor. Ben başımı arkaya yaslarken o bana sarılıyor. O an o kadar güzel, o kadar samimi ki bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

an. Nefesini ve konservatuvarda usulca yankılanan müziği dinliyorum. Birden aklıma bir fikir geliyor.

"Bir fotoğraf çekebilir miyim?" Sessizce sordum.

Saç telleri yanağımı gıdıklarken başını salladığını hissedebiliyorum. Telefonumu elime alıyorum ve ön kamerayı ayarlıyorum.

James'e "Gülümse," dedim.

Birlikte kameraya gülümsüyoruz, o kollarını bedenime dolamış, arkamızda bu büyümlü kış bahçesinde fenerlerle asılı ağaç.

Şu andan itibaren, bu fotoğraf Instagram'dan çaldığım ve gizlice dizüstü bilgisayarına kaydettiğim fotoğrafın yerini alacak, diye karar veriyorum. Ama James yüzünü boynuma gömdüğünde bu düşünce kayboluyor. Derin bir nefes alıyor ve dudaklarını boynumun kıvrımına bastırıyor. Nefesim kesiliyor, aynı zamanda vücudumda şiddetli bir karıncalanma hissediyorum. Elimi onunkinin üzerine koyup sıkıca tutuyorum, aynı zamanda ona daha da yakın olmak için duyduğum doyumсуuz arzusunun üstesinden geliyorum. Daha da geriye yaslanıyorum, keskin nefes alışını duyana kadar neredeyse ona doğru bastırıyorum.

Birdenbire James hiç kıpırdamıyor. Kendi nefesim çok hızlı geliyor. Elini kısa süreliğine sıktığımda başka söze gerek kalmıyor. James beni kendisine doğru çeviriyor ve bir sonraki anda dudaklarımız sanki kendiliğinden birleşiyor.

James iki kolunu da bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Ellerim göğsünde ve karnına dokunana kadar daha da aşağı inmelerine izin veriyorum, bu da ondan bir inilti çıkarıyor. Benim hissettiğim kadar çaresiz bir ses. Şu anda artık aramızda bir sınır varmış gibi hissetmiyorum. Biz sadece biziz. Tıpkı eskisi gibi ve yine de değıştik. James'in dudaklarını dudaklarımda hissetmek hala ilk öpüştüğümüz zamanki kadar heyecan verici ama aynı zamanda onu artık tanıyorum. Diliyle yaptığı bu hareketi, dişlerinin alt dudağımdaki hissini biliyorum. Eli popoma doğru kayıyor ve beni daha da yakına çekerken, ereksiyonunu kalçamda hissedebiliyorum.

Dizlerimin bağı çözölüyor. Neredeyse geriye doğru tökezleyene kadar kendimi ona doğru itiyorum, onu daha enerjik bir şekilde öpüyorum, kendimi tamamen hislerimin ve içimdeki sıcak yanmanın yönlendirmesine bırakıyorum.

Ama sonra aniden dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Hâlâ o kadar sarhoşum ki başım dönüyor. James alnını benimkine bastırıyor, derin derin nefes alıyor. Eli popomdan kayboluyor, onun yerine başımın arkasına koyuyor ve hafifçe okşuyor.

"Durmak zorundayız."

Az önce ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Neden?" Fısıldıyorum. Sadece kafasını sallıyor.

"Bay Beaufort?" diye sesleniyor garsonun sesi aniden. James gitmeme izin vermiyor, sadece mırıldanıyor.

"Sadece şoförünüzün hazır olduğunu bilmenizi istedim," diye devam ediyor garson, gözle görülür bir şekilde utanarak.

James benden ayrılıyor ve ellerimiz benim müdahalem olmadan birbirini buluyor. Sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi restorandan el ele çıkıyoruz, ikimizin de yanakları kızarmış ve artık bize bakmaya cesaret edemeyen garsona doğru mırıldanarak veda ediyoruz.

Dışarıdan soğuk bir hava fışkırarak bana doğru geliyor. Percy çoktan limuzinin önünde duruyor ve kapıyı bizim için açık tutuyor. Ona teşekkür edip biniyorum, James de arkamdan geliyor. Yolda oturduğum koltuğa oturuyorum. James yanıma çöküyor.

Gözleri karanlık ve dudakları benimkiler kadar kırmızı ve kabarık. Alt dudağımdaki hafif zonklamayı hala hissedebiliyorum - ve sadece orada değil. Kendimi elektriklenmiş hissediyorum, tüm vücudum elektriklenmiş. Yerimde zor duruyorum, kaldığımız yerden devam etme dürtüsü o kadar büyük ki.

Percy arabayı köy yoluna doğru sürerken Pemwick'in şehir ışıkları yanımızdan geçiyor. Bölme duvarı kaldırılıyor ve interkomdaki kırmızı ışığın yanıp yanmadığını görmek için yukarı bakıyorum.

Öyle değil.

Başımı, bakışlarımı takip eden James'e çeviriyorum. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Öpücük onu da en az benim kadar etkilemiş, bu çok açık.

"James," diye fısıldıyorum.

Nefesini tutuyor.

Sanki kendiliğinden hareket ediyorum. James'ten yayılan cazibe o kadar kuşatıcı ki, bu koltukta yirmi dakika boyunca hiçbir şey yapmadan oturmam mümkün değil.

Ben ona yaklaşırken gözlerinde şaşkınlık titreyiyor.

"Öp beni James," diye fısıldıyorum.

Sadece başını sallıyor, ama aynı nefeste yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor. Aynı anda bir iç çekiyoruz ve sesler karışıp bedenimde titreyiyor. Etrafımdaki dünya kayboluyor.

Sadece James ve ben - geçmiş yok, gelecek yok. Sadece biz ve gecenin ışıkları akıp gidiyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum.

Neredeyse çaresiz bir ses çıkarıyor ve beni daha derinden öpüyor.

Bana yaptıklarına hazırlıklı değilim. Böyle hissedebileceğimi düşünmemiştim. James ve ben kaç kez birlikte olursak olalım, bu giderek daha da bunaltıcı bir hal alıyor. Her öpüşünde içimdeki özlem daha da artıyor, ona ve yakınlığına karşı doyumsuz bir arzu duyuyorum ve bu arzunun hiç geçmeyeceğini düşünüyorum.

Ellerimi saçlarının arasına sokup onu kendime daha sıkı çekiyorum. Her şey çok hızlı geliyor ama elimde değil. James'in sert vücudu benimkine sıkıca bastırılmış durumda ve ona ihtiyacım var. Şu anda ona daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var.

Tam kelimeleri söylemek üzereydim ki James kendini benden biraz ayırdı. Örtülü bir bakışla bana bakıyor ve ağzını boynumda gezdirmeden önce bir eliyle yanağımı okşuyor.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyor boğazıma doğru. Derimi emiyor ve nefesim kesiliyor. "Seni okulda her gördüğümde bunu yapmak istedim."

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bir dahaki sefere bunu yapabilirsin. İznim var," diyorum nefes nefese.

Sert bir kahkaha attı. "Bildiğim iyi oldu."

James yavaşça aşağıya doğru iniyor, ama ağzını tekrar benimkine hissetmek istiyorum, bu yüzden onu yukarı çekiyorum ve sıkıca tutuyorum. Dili benimkinin etrafında oynuyor ve diğer elimle vücudunu keşfediyorum. Bu lanetli takım elbisenin içinde ne kadar iyi görünse de, tüm kıyafetler açıkça yoluma çıkıyor. Gömleğinin ilk düğmesini açıyorum.

"Ruby," diye sessizce sözümü kesti.

Devam ediyorum. Üçüncü düğmeye geldiğimde James bileğimi kavırıyor ve sıkıca tutuyor. Gözlerimi kaldırıyorum ve onun karanlık gözlerine bakıyorum. James bana bakıyor, ağır ağır nefes alıyor.

Yutkunduğunu görebiliyorum. "Beni istediğin zaman soyabilirsin. Gerçekten. Bana kalırsa her yerde. Ama-" Sözü nü kesip arabanın etrafına baktı. Sonra tekrar bana baktı. "Aslında bir sonraki seferimizin çok özel bir şey olmasını istiyorum. Ve eğer şimdi durmazsak, o zaman... o zaman bilmiyorum-"

Sıcaklığın yüzüme vurduğunu hissediyorum. Haklıydı. "Hiç düşünmemiştim."

Gömleğinin düğmelerini yavaşça yeniden iliklemeye başladığımda yanaklarım hâlâ sıcak. Ama son düğmeyi kapattıktan sonra bile tekrar yüzüne bakamıyorum.

"Ruby," diye mırıldandı James aniden.

Yakamı düzeltmek istiyormuş gibi yapıyorum ama aslında her şey mükemmel bir düzen içinde. "Mh?"

"Ruby," diye tekrarlıyor sessizce. "Lütfen bana bak."

Nefes alıyorum ve tekrar yukarı bakıyorum. İlk fark ettiğim şey James'in yüzünün de benimki kadar kırmızı olduğu. İkinci şey ise gözlerindeki bakış. İnanılmaz derecede hassas. "Henüz hazır değilim... Bence yavaştan almalıyız."

"Çünkü zamanımız var," diyorum kabaca.

"Dünyadaki tüm zamanlar," diye onaylıyor James.

Başımı sallıyorum ve nefesimi kesik kesik veriyorum. Sonra iç çekerek koltuğa yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldık.

Bir ara James elime uzandı. "Evet dediğin için teşekkür ederim. Yani bu tarihte," diye mırıldanıyor.

Elini sıktım. "Güzel bir randevuydu."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ses tonunda ona tekrar bakmak istememe neden olan bir şey var. Gözleri cesurca parlıyor ve gülümsemesi o kadar sıcak ki bir an için silahtsızlandığımı hissediyorum.

Daha iki hafta önce, onunla böyle bir anı tekrar yaşamak şöyle dursun, bana bir daha böyle bakabileceğini bile düşünemezdim. Ona çok daha fazlasını anlatmak isterdim - ama yapamam. Bunun için yeterli zaman geçmedi, yaralar hala çok yeni iyileşti. James ciddi görünüyor ama benden tekrar u z a k l a ş a b i l e c e ğ i korkusu hâlâ içimde.

Birkaç yıl sonrasını hayal etmeye çalışıyorum. Daha olgun, daha olgun. Kararlarından daha emin, son altı ayda tanıdığım bu öngörülemezlik olmadan. Ancak o zaman hayatımda tekrar bir yer edinmesine izin verirsem bu beni nasıl bir insan yapar? Hâlâ birbirimizin yanında olacağımızdan emin olabilir miyim?

Kimi kandırıyorum ben burada? Benim için her zaman sadece James olacak. Başka hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevemem - bu her şeyi içine çeken, yutan, tutkulu şekilde.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor aniden, parmaklarını tenimde gezdirirken.

Çünkü sana aşığım.

Benim için tek kişi olduğun gerçeği.

Çünkü bu beni korkutuyor.

"Sadece gelecekte birbirimizle daha fazla konuşmamız gerektiğini düşünüyordum. Sorunlarımız hakkında. Böylece bir şey ... Kötü şeyler olmasın" diye tereddütle cevap verdim.

James ısrarla bana bakıyor. Bakışlarında daha önce onda hiç görmediğim bir kararlılık var. "Bunu yapabiliriz, Ruby."

Sertçe yutkunuyorum. "Emin misin?"

Kısaca başını sallıyor. Sadece bir kez. "Evet, öyleyim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. James'in bunu bu kesinlikte söylediğini duymak şüphelerimi azaltıyor.

Bir süre yan yana oturduk ve birbirine geçmiş parmaklarımıza baktık. Sonra James arkasına yaslandı ve bana sırtttı.

"Dünyadaki en iyi randevu," diye mırıldanıyor ve parmaklarımı öpmek için ellerimizi kaldırıyor.

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünüyorum."

Birden gözleri parlıyor. "Yarın akşam bizi ziyarete gel," dedi. "Ben ve Lydia. Onun da seni görmekten memnun olacağını biliyorum."

Tereddüt ediyorum. "Baban-"

"Babam bütün hafta sonu Londra'da. Suşi sipariş edebiliriz."

James şu anda o kadar mutlu ve aynı zamanda o kadar gergin görünüyor ki, heyecanı doğrudan bana yayılıyor. Evine sadece bir kez gittim ve bu ziyaretle ilgili aklımda sadece üzücü anılar var. Onları yenileriyle - daha güzelleriyle - değiştirmeye hazırım.

"Elbette. Yarın akşam. Ben & Jerry's'i yanımda getiririm."

"Mükemmel. Percy seni alacak." James aniden kaşlarını çatar. "Konu açılmışken..." Eller serbest sistemindeki düğmeye basmak için öne doğru eğilir. "şimdiye kadar Gormsey'de olmamız gerekmiyor muydu, Percy?"

Kısa bir süre için sadece sessiz bir ses duyuyoruz.

Sonra. "Biraz daha mahremiyete ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. ihtiyacınız olabileceğini düşündüm, efendim."

James'e genişlemiş gözlerle bakıyorum. O da aynı şaşkınlıkla bakışlarıma karşılık veriyor. Sonra homurdanarak uzaklaşıyorum.

James kahkahalarına katılıyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Yakut

Percy Beaufort'ların arazisine girdiği anda Lydia'nın mesajlarını

görüyorum. Plan değişti!
Babamız eve yeni geldi.
Percy'e geri dönmesini söylemek en
iyisi. Ruby mi?

Bana ilkinin on beş dakika önce, sonuncusunu üç dakika önce gönderdi ve ayrıca cep telefonumda James'ten gelen üç cevapsız arama var. Telefonuma bakıp ne yapacağımı düşünürken içimdeki panik yükseliyor. Ama ben daha sağlıklı düşünme fırsatı bulamadan Percy Rolls-Royce'u Beaufort'ların evinin önünde durduruyor.

Artan bir endişeyle, arabadan inişini, arabanın etrafında yürüyüşünü ve kapıyı açışını izliyorum. Zorlukla yutkunarak, içine üç paket Ben & Jerry's koyduğum küçük çantayı alıyorum, Percy'nin bana uzattığı eli tutuyorum ve dışarı çıkmama yardım etmesine izin veriyorum. Orada serin akşam havasından derin bir nefes alıyorum ve etrafıma dikkatlice bakıyorum.

Üst kattaki büyük kapının önünde James ve Lydia'nın eşikte durmuş beni beklediklerini görüyorum. James iki kolunu göğsünün önünde kavuşturmuş, Lydia ise bana kısaca el sallıyor. Percy'ye dönüyorum. "Ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum. Bir süre daha burada mısınız?"

Şoförün dudaklarına küçük bir gülümseme yayılır. "Ben her zaman buradayım Bayan Bell. Bay Beaufort bana haber versin, sizi evinize bırakayım." Şapkasını hafifçe kaldırır, sonra muhtemelen evin yan tarafındaki geniş garajlara götürmek üzere tekrar arabaya biner.

Hızlıca merdivenlerden yukarı, girişe çıkıyorum.

"Hey," diye fısıldıyorum ikisi birbirine yaklaştığında. "Haberleri bir dakika önce gördüm. Baban burada mı?"

James ve Lydia başlarını sallıyorlar. İkisi de mutlu görünmese de James beni kısa bir kucaklaşmanın içine çekiyor. "Hey," diye mırıldanıyor boynumun kıvrımına doğru,

ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra Lydia iç geçiriyor. "Babam eve özellikle geldi çünkü bizimle akşam yemeği yemek istiyor."

"O zaman tekrar gitsem iyi olur, değil mi?" Kararsızca soruyorum. Onlara işler karışır karışmaz kaçıp gideceğim hissini vermek istemiyorum. Ne de olsa James de ailemle birlikte bütün bir geceye katlandı. Ama babalarıyla vakit geçirmek zorunda oldukları için o kadar mutsuz görünüyorlar ki, varlığımla durumu daha da karmaşık hale getirmek istemiyorum.

James bana çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Sadece seni bu işkenceden kurtarmak istiyorum." Tam o anda Mortimer Beaufort koridorda belirdi.

Beni gördüğünde gözleri bir an için büyüdü.

Kaskatı kesildim.

"Misafirini içeri davet et ve kapıyı kapat, lanet olsun, biz burada nerede yaşıyoruz?" diye gürler. Lydia ve James gözlerini kocaman açıp arkalarını dönerler.

Bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. İlk tepki veren Lydia oluyor ve beni kolumdan tutup nazikçe evin içine çekiyor. Kapıyı arkamdan kapatıyor ve birdenbire beni tepeden tırnağa süzen Mortimer Beaufort'tan sadece birkaç metre uzaktayım.

Ben de aynısını yapıyorum. Özel dikim lacivert bir takım elbise giyiyor, kum rengi saçları düzgünce yana taranmış ve jöleyle sabitlenmiş. Son görüşmemizden bu yana saçları biraz daha parlaklaşmış ama gözlerindeki ifade değişmemiş - buz gibi, tek bir duygu bile yok. Sertçe yutkunuyorum. Boğazım kum yutmuşum gibi hissediyor.

Bir sonraki an kendime bu adamın beni bu kadar korkutmasına neden izin verdiğimi soruyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, sonuçta ona karşı sadece öfke, aşağılama ve nefret hissediyorum - ve hiçbir şekilde saygı duymuyorum.

Sırtımı dikleştirdim ve bakışlarıyla buluştum. "İyi akşamlar, Mr. Beaufort," diyorum.

"Baba, eminim Ruby'yi hatırlıyorsundur," diye ekliyor James.

Bay Beaufort bana sertçe başını salladı. Sonra James'e döndü. "Yemek hazır. Senin... Kız arkadaşın davetli."

Arkasını dönüp giriş holünün diğer ucundaki bir odada kaybolmadan önce bana ya da Lydia'ya bir daha bakmıyor.

Yanımda Lydia'nın sarsılarak nefes verdiğini duyabiliyorum. "Tanrım, Ruby," diyor. "Bunun için çok üzgünüm. Güzel bir akşam geçirmek istiyorduk ama şimdi

babamla mücadele etmek zorundayım. Suşı yerine artık muhtemelen coq au vin var." Yüzünü buruşturuyor.

James'in bana bakarkenki bakışları rahatsız edici. "Hâlâ ortadan kaybolabilirsin." "Baban beni çoktan gördü."

"Önemli değil."

"Ortadan kaybolmamı mı tercih edersin?"

James bir an bile tereddüt etmez. "Hayır, tabii ki hayır. Babam senin bize ait olduğun fikrine ne kadar çabuk alışırsa o kadar iyi olur."

Onun sözleriyle vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. James'in kolunu tutuyorum ve onu hızlıca sıkıyorum. "Kaybolmayacağım. Ben de coq au vin severim." Çantamı kaldırıyorum. "Ve yanımda dondurma var."

"Bunu hemen mutfığa götüreceğim," diyor Lydia. "Sen önden git."

Yemek odasına girdiğimizde James'in eli belime dayanıyor. Yüksek duvarları ve Beaufort malikânesinin arka tarafına bakan geniş pencereleriyle mekân çok büyük. Duvarların boyandığı koyu yeşil, sandalyelerin kılıflarına yansıyor ve parlak koyu ahşaptan uzun yemek masasının üzerinde, Maxton Hall'un balo salonlarındakilerle kolayca yarışabilecek heybetli bir avize asılı. Masa, birkaç takım çatal bıçak takımı, güzel porselenler ve altın desenli şarap kadehleriyle profesyonelce hazırlanmış.

Ancak bu yemek odasını evimizden ayıran sadece dekor ve dekorasyon değil. Her şeyden önce burada hakim olan atmosfer. Gergin ve hipotermik ve içinde büyüdüğüm sıcak, rahat atmosferle kıyaslanamaz bile.

Mortimer Beaufort, tıpkı Londra'daki terzi dükkânında olduğu gibi, varlığıyla tüm odayı doldurur. Küçümseyici tavrı ve bakışlarındaki soğukluk, insanın kendini rahat hissetme şansının bile olmamasını sağlıyor. İnanılmaz bir şey.

Bu adamla aynı evde yaşamayı asla hayal edemezdim.

Masanın başında Bay Beaufort, solunda James, hemen yanında ben ve karşımızda Lydia olmak üzere arka arkaya oturuyoruz. İki mutfak görevlisi odaya giriyor ve her birimizin önüne, içinden nefis bir koku yayılan derin bir çorba tabağı koyuyor. Ben de James ve Lydia gibi yapıyorum ve katlanmış kumaş peçeteyi kucağıma yayıyorum.

Bay Beaufort kadehini kaldırarak, "Güzel bir akşamın şerefine," dedi.

James ve Lydia aynı fikirde bir şeyler mırıldanıyor ve ben de kadehimin kaldırıyorum.

Bu zaten uzun zamandır yaşadığım en tatsız akşamdı.

İlk on dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz. Oda o kadar sessiz ki yutkunurken ya da bardağımı masaya bırakırken doğal olmayan bir ses duyuyorum. Söyleyebileceğim ya da söylemem gereken bir şey olup olmadığını umutsuzca merak ediyorum. Ama dünyanın en iyi niyetiyle bile hiçbir şey düşünemiyorum.

Bana küçük bir gülümseme veren James'e bakmaya cesaret ediyorum.

Sonunda Lydia konuşur. "Yardım galası iyi geçti, değil mi Ruby? Sadece olumlu şeyler duyuyorum."

Aşına olduğum ve hakkında konuşabileceğim bir konu seçtiği için rahatladım. "Tamamen. İki yüz bin sterlinden fazla bağış toplandı ve bu rakam beklentilerimizin çok üzerinde."

"Vay canına," diyor Lydia. "Lexington tatmin oldu mu?"

Başımı salladım. "Evet, neyse ki genellikle bizden memnun." "Birkaç istisna dışında," diye mırıldanıyor James.

Başımı ona çevirdiğimde bardağına gülümsüyor.

Şu anda ne düşündüğünü biliyorum. Lexington'ın masasının önünde yan yana oturduğumuz ve James'in olaylar komitesinde ceza işine mahkûm edildiği gün, sanki daha dün olmuş gibi hafızamda hala mevcut. Sırtışına karşılık veriyorum.

"Şey, belki, bir istisna dışında. Ancak bunun benimle ve ekibimle pek bir ilgisi yoktu."

"Ruby," diye sözümüzü kesiyor Bay Beaufort ve yüzümdeki sırtışın anında kaybolduğunu hissediyorum. "Okulda çok aktif olduğumu duydum."

"Evet. İki yıldır etkinlik komitesindeyim." Kaba bir şekilde başını sallıyor. Duygularını zorlukla görebiliyorsunuz. "Yani."

James çorbasından başını kaldırmadan, "Ruby etkinlikler komitesinin başında," diyor.

Babası onunla hiç ilgilenmez. "Peki sen de okumak istiyor musun?"

"Sonbaharda Oxford'a gideceğim."

Bay Beaufort ilgiyle başını kaldırıyor ve o akşam ilk kez beni gerçekten fark ettiğini hissediyorum.

Nefesimi tutuyorum. İçimdeki her şey bu adamla Oxford hakkında konuşmaya isteksiz. Bu benim için kutsal bir şey ve bu üniversitede okuyabilmenin benim için gerçekten ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmayan biri tarafından mahvedilmesine izin vermek istemiyorum.

"Oh, gerçekten mi? Hangi eğitim dalını seçtiniz?"

"KKD," diye cevap veriyorum.

"Bu sağlam bir eğitim programı. Hangi üniversiteye gidiyorsun?" "St Hilda's, efendim."

Başını sallıyor. "James'in kabul ettiği üniversiteyle aynı. Ne kadar uygun."

Onun imalarını görmezden geliyorum. "Harika bir üniversite. Oradaki mülakatlar-" Sessizliğe gömülüyorum. Görüşmelerin yapıldığı günlerde Bayan Beaufort öldü. Lydia'ya bakıyorum, kaşığı ağzına götürmek üzereyken duraklamış ve dalgın dalgın çorbasına bakıyor. "Oradaki her şeyi çok sevdim ve nihayet başlamak için sabırsızlanıyorum," diye hızlıca bitiriyorum. James ve Lydia için o günleri düşünmenin ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. James'e bakma riskini göze alıyorum, ama o hiçbir şey göstermiyor ve çorbasını kaşıklamaya devam ediyor.

Sadece mezeler bile bir saatten fazla sürüyor. Ana yemek sırasında Lydia ve ben filmlerden müziğe, kitaplardan bloglara kadar her şeyden konuşarak durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyoruz. Lydia ona eskiden bale yaptığını söylediğinde Bay Beaufort bile hafifçe gülümsüyor. En az görüldüğü kadar çabuk kayboluyor ve ondan sonra sadece hayal edip etmediğimden emin değilim.

Lydia, "Fındıkkıran'da bir zamanlar dünyadaki en küçük yardımcı role sahiptim ama çok gurur duyuyordum," diye hatırlıyor. Şu anda ızgara sebzerlerle güzelce süslenmiş tavuğunu kesiyor. Şef tabakları düzenlemek için o kadar çok çaba sarf etmiş ki, onun küçük sanat eserini bozmaya neredeyse cesaret edemiyorum.

"Fotoğrafları görmek istiyorum, lütfen."

"İstemiyorsun," diye mırıldanıyor James yanımda. "O küçük farelerden biriydi. Resimler tüyler ürpertici."

"Neden Ruby'ye o zamanlar bale dersleri de aldığını söylemiyorsun?" Lydia masanın öbür ucundan alay eder. James ona sert bir bakış attığında, Lydia ağzına büyük bir çatal atıp omuzlarını silkiyor.

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

James'in çenesindeki bir kas dışarı çıkar. "Lydia çok zormuş gibi davrandı. Her gün sızlanırdı. Ben sadece böyle davranmaması gerektiğini söyledim, sonuçta herkes biraz havada zıplayabilir."

"Yani üç deneme dersine katıldı," diye homurdandı Lydia. "Onu görmeliydin. Gerçekten iyi değildi."

"Ne kadar dayandın?" Sırıtarak sordum.

"Lydia artık evdeki derslerden şikâyet etmeyeceğine dair bana söz verene kadar."

"Sen gerçekten iyi bir kardeştin,"
diyorum. "Elinden geleni yapıyorsun,"
diye yanıtlıyor James.

"Neyse ki bunu sadece bu üç saat için yaptı. Yoksa muhtemelen hemen bırakırdım ve iki yıl daha dayanamazdım" diyor Lydia.

"Neden durdun?" diye sordum.

Bay Beaufort, sanki soruyu Lydia değil de ben sormuşum gibi, "Disiplin eksikliği," diye cevap verdi. "Kızım genellikle sadece onun için kolay olan şeyleri yapar. Bir zorlukla karşılaştığı anda pes ediyor."

Tatsız, ağır bir sessizlik, her an gürleyecek kara bir bulut gibi üzerimize çöküyor.

Lydia'nın dudakları solgun bir çizgiye dönüştü. Yanımdaki James çatal bıçağını o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri belirginleşiyor. Huzur içinde yemeye devam eden tek kişi Bay Beaufort. Yaptığı çirkin yorumla masadaki havayı bozduğunun farkında bile değil gibi görünüyor.

Etrafınızda olan biten her şeye nasıl bu kadar tepkisiz kalabiliyorsunuz? Kendi çocuklarına karşı bu kadar cahil?

Arkadaş olduğum Lydia her zorlukla yüzleşiyor. Bay Beaufort'un kendi kızından bu şekilde bahsederken onu tanımadığını hissediyorum.

"Yine de fotoğrafları görmek isterim," diyerek zahmetsizce neşeli bir ses tonuyla baskıcı sessizliği böldüm. "Eminim küçük bir fareyken bile büyüleyici görünüyordun." Daha önce hiç birkaç kişi arasında -en azından şu anda yaptığım gibi- bir ruh hali köprüsü olarak durmak zorunda kalmamıştım ve bunun işe yarayıp yaramadığını ya da işleri daha da mı kötüleştirdiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim James ve Lydia'nın üzerindeki gerginliği biraz olsun almak istediğim.

Lydia zoraki bir gülümsemeyle, "Yemekten sonra sana gösteririm," diye cevap veriyor. Başını kaldırıyor ve bir an için babasına bakıyormuş gibi görünüyor. Ama sonra onun ötesinde, eski şöminenin üzerindeki duvarda asılı duran devasa aile portresine baktığını fark ediyorum. Yağlıboya tablo, tilki kırmızısı saçlarıyla Bayan Beaufort da dahil olmak üzere tüm Beaufort ailesini gösteriyor. Resim yapıldığında James ve Lydia belki altı, en fazla yedi yaşındaydı.

"Şey," dedi Bay Beaufort aniden, ağzını bez peçeteyle silerek ve ayağa kalkarak. "Bugün bir konferans görüşmem var. İyi akşamlar." O

bize başını sallayıp odadan çıkıyor.

Şaşkınlıkla James ve Lydia arasında gidip geliyor ama ikisi de babalarının aniden gidişine pek şaşırmışa benzemiyorlar.

"Az önce çıktı," diye fısıldıyorum, omzumun üzerinden Bay Beaufort'un az önce kaybolduğu kapıya bakarak.

Lydia sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bu normal, endişelenme," diye açıklıyor. Gülümseyerek karnını okşuyor. Bunu bizim yanımızda hiç düşünmeden yapabiliyor olması, Bay Beaufort'un buz gibi bakışlarından sonra içime çok hoş gelen bir sıcaklık dolduruyor.

"Hoş olmayan durumlardan bir şekilde kaçmak için her zaman bir bahane bulur," diye belirtiyor James ve bir bardak suyundan büyük bir yudum alıyor. "En başta bizi bunu yapmaya zorlasa bile. Onu bir seferde iki saatten fazla gördüğümü hatırlamıyorum." Homurdanıyor. "Bu konuda mutsuz olduğumdan değil."

"Konferans verdiğinden bile şüpheliyim. Annem buna asla izin vermezdi," diye mırıldanıyor Lydia.

James nefesini tutar. Bir an sonra, sesli bir şekilde kaçmalarına izin veriyor. "Eğer istersen, bu vesileyle kurtuldun," diyor bana yan yan bakarak.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu iç karartıcı akşamı burada sonlandırabilir ve gelecek hafta telafi edebiliriz."

Lydia başını sallar. "Evet, gitmeyi tercih edersen kimse bunu sana karşı kullanmaz."

Öfkeyle ikisinin arasında gidip geliyor. "Bu lezzetli yemeği ziyan etmeyeceğim." Çatalla önce yarısı yenmiş tavuğumu, sonra da Lydia'yı işaret ediyorum. "Ayrıca, bale resimlerini görmeden gitmeyeceğim."

Lydia güler ve James gülümseyerek başını sallar.

Kendimi tekrar yemeğime veriyorum ve Mortimer Beaufort'la karşılaşmamın beni ne kadar endişelendirdiğini belli etmemeye çalışıyorum.

Yemeğin geri kalanı çok daha rahat geçiyor ama tatlıdan sonra Lydia'nın odasına gidip kapıyı arkamızdan kapattığımızda mutlu oluyorum. Şimdi onun geniş, rahat kanepesinde oturuyor ve eski fotoğraf albümlerini karıştırıyoruz.

"Çok sevimliydiniz," diye iç geçiriyorum, James ve Lydia'nın birbirlerini kucakladıkları, küçük tombul yanaklarının birbirine sıkıca bastırıldığı bir fotoğrafı göstererek.

"Resimde üç kişiyiz. Bakın eskiden nasıl buklelerim vardı," diyor Lydia, başındaki küçük bukleleri göstererek.

"Artık öyle değiller mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve bir elini at kuyruğunun üzerinde gezdiriyor. "Hayır. Gerçi bu konuda oldukça mutluyum. Her sabah onları evcilleştirmek zorunda kalmak muhtemelen beni deli ederdi."

"Ama çok güzel görünüyorlardı. James'in hiç buklesi yoktu."

Kanepenin karşısındaki iki koltuktan birinde oturmuş, bir seyahat dergisini karıştıran James'e bakıyorum.

"Saçları her zaman şimdiki gibi görünüyordu," diyerek Lydia beni düşüncelerimden kopardı.

Fotoğrafa daha yakından bakmak için öne doğru eğildim. "Eskiden ciddi bir görünümü vardı," diyorum.

Lydia homurdanır ve sayfayı çevirir. Bir sonraki sayfada, elinde boş bir dondurma külahı tutan, somurtkan bir mini-James resmi vardır.

"Dondurma külahından düştü," diye açıklıyor Lydia sırtarak.

"Zavallı bebek James," diye mırıldanıyorum ve ben de sırtmak zorunda kalıyorum. James'e baktığımda sadece bir kaşını kaldırdı.

"Lydia, senin için üzülüyormuş gibi yapmana gerek yok. Hâlâ o kötü niyetli kahkahan kulaklarımda," diyor kuru bir sesle.

"Bu hiç de doğru değil!"

"Oh, hayır mı? Yani gülmedin mi?" diye alaycı bir şekilde cevap verir.

"Evet, ama kısa bir süre sonra dondurmamı seninle paylaşmayı teklif ettim." "Muzlu dondurma yedin. Ne tür bir insan muzlu dondurma sever?"

Krema?"

"Bilmiyorum," diye araya giriyorum.

James beni işaret ediyor. "Görüyorsun."

Lydia başını sallayıp sayfaları çevirerek, "İkinizin de bir vidası gevşemiş," diyor. Sonraki resimlerde ikizler muhtemelen altı ya da yedi yaşındadır ve artık Alistair, Wren, Cyril ya da Keshav onların yanında daha sık görünmektedir.

"Birbirinizi bu kadar uzun zamandır tanıyor olmanız çok çılgınca," diyorum sesimde hayranlıkla.

"Evet, öyle değil mi? Bazen bana hepimiz kardeşmişiz gibi geliyor."

Başımı sallıyorum ve altın sarısı bukleleri dört bir yana uzanan tombul yanaklı Alistair'in resmine bakıyorum. Sonra bakışlarım James'in Mini-Wren'in başını tuttuğu küçük bir versiyonuna takılıyor.

"Sen ve Wren gerçekten birbirinizle konuştunuz mu?" James'e sessizce sordum. "Birkaç şey hakkında konuştuk." Tereddüt etti. "Çok şey oluyor

şu anda onunla birlikte."

"Kötü bir şey mi?" diye sorar Lydia hemen.

James omuzlarını silkiyor. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim."

Lydia endişeyle kaşlarını çatıyor. Birkaç saniye kendisiyle mücadele ettiğini ve aslında sormak istediğini görebiliyorum ama sonra sadece başını sallıyor. "Pekâlâ. Ama bunun tekrar bükülebilecek bir şey olduğunu düşünüyor musun?"

James kendinden emin bir şekilde başını sallar. "Wren bunun üstesinden gelecektir. Ne de olsa onun biz

e." Lydia ve ben birbirimize şüpheyi bakıyoruz.

Aynı zamanda, Wren ve James arasındaki anlaşmazlığın gömülmüş gibi görünüyor. James'le doğum günümün olduğu gece telefonda konuştuğumuzda, okuldaki bu son yılın tadını arkadaşlarıyla birlikte çıkarmanın onun için ne kadar önemli olduğunu söyledi. Bu yılı kaygısız geçirmek ve sonrasını düşünmemek istiyordu. Annesinin ölümü onun neşesini kaçırdı ama bu yüzden güvenebileceği arkadaşlarının olması çok daha önemli. Ve tam tersi.

Biraz sonra Lydia'ya veda ediyorum ve James beni eve götürüyor. Yani Percy beni eve bırakıyor ama James benimle Rolls-Royce'a biniyor. Gormsey'e doğru evden çıkarken sessizdik.

İstemesem bile: Mortimer Beaufort ile karşılaşmamız sanki bir gölge gibi üzerimizde duruyor. O adamı hayatımda üç kez gördüm ve her seferinde James'le aramızı açmaya çalıştı. James'in bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğini umuyorum. Aramızda oluşan şeyin babasının etkisinden daha güçlü olmasını.

"Ne düşünüyorsun?" James aniden sorar, sesi derin ve sıcaktır.

Başımı kaldırıyorum ve turkuaz mavisini bakışlarıyla karşılaşıyorum. Karnımda bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Seninle böyle daha fazla hafta sonu geçirmek istediğim gerçeği."

James'in bakışları sanki kendini nasıl savunacağını bilmiyormuş gibi tekrar gözlerime ve aşağıya kayıyor.

"Aynı zamanda kendime soruyorum..." Duraklıyorum.

James bekliyor ve bana bakmaya devam ediyor. Bir süre sonra "Neyi merak ediyorsun?" diye soruyor.

"Bunun nasıl devam edeceğini merak ediyorum. Senin için," diye fısıldıyorum. Sen ve baban arasında yani. Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylüyor ve seni gerçekten olmak istemediğin bir köşeye itmesine izin mi veriyor?"

James gözlerini indirir ve sanki orada keşfedilecek heyecan verici bir şey varmış gibi Rolls-Royce'un ayak boşluğuna bakar. Derin bir nefes alır. Bir kez daha. Sonunda yavaşça başını sallar.

"Bir süre sonra hırıltılı bir sesle, "Bu sadece onunla ilgili değil. Bu benim devralacağım babamın hayatının işi değil." Tekrar başını kaldırıp doğrudan bana baktığında zorlukla yutkunuyorum. "Ben... Ben annemi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Keskin bir nefes alıyorum.

Bunu hiç düşünmemiştim. Tabii ki annesinin ölümüyle çok şey değişti. Başından beri James babasının değil kendi hayallerinin peşinden gittiği sürece her şeyin yolunda gideceğine inanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ki artık mesele bu değil. James Beaufort'a sadece babası aracılığıyla bağlı değil. Her şeyden önce, artık onu orada tutan annesi.

"Annemi hayal kırıklığına uğratmayacaksın," diye fısıldıyorum.

"Ya yaparsa? Ya yapamazsam?" Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir duyguyu fark ediyorum: korku. Bakışlarında titreşiyor ve aniden tüm limuzini dolduruyor gibi görünüyor.

"Seninleyim," diyorum. Sadece dört küçük kelime, ama bu saniyede verebileceğim her şeyi bu birkaç heceye yüklüyorum.

James uzun bir süre bana bakıyor. Bu sözlerle başka ne söylemek istediğimi anlamış görünüyor. Bakışlarındaki panik yavaş yavaş kayboluyor ve yerini güvene ve bütün akşam bana baktığı sıcaklığa bırakıyor.

Bir sonraki an, James elimi tutuyor. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve nazikçe sıkıyor.

"Ve ben sizinleyim. Ne olursa olsun."

Arkama yaslanıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Bir sonraki nefesim benim için biraz daha kolay.

Başaracağız.

James

Saat iki buçuktan sonra büyük bir gürültü beni korkutuyor. O kadar hızlı sıçradım ki e-okuyucum yatağımdan kayarak yere düştü ama umurumda değil. Deli gibi koridorda Lydia'nın odasına doğru koşuyorum. Ama kapıyı açtığımda Lydia yatağında oturmuş, yorgun gözlerini ovuşturuyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Neydi o?"

"Baba, sanırım," diye cevap veriyorum, nabzımın hızlandığını hissederek. Aşağı inmek istemiyorum.

Yine neyi kırdığını bilmek istemiyorum.

Onun için endişelenmek istemiyorum, lanet olsun.

İçimdeki her şey odama dönmem gerektiğini haykırsa da aşağıya iniyorum. Yine bir şeyler tıkırdıyor. Babam her ne yapıyorsa, yemek odasında yapıyor.

Sessizce koridordan geçiyorum. Yaklaştıkça onu daha net duyabiliyorum. Bir şeyler mırıldanıyor ve sanki biriyle konuşuyormuş gibi sinirli bir ses çıkarıyor. Mary ya da Percy, belki?

Yemek odasından kısa bir süre önce hafif bir viraj alıyorum ve sonunda kendimi kapının solundaki duvara yaslıyorum.

"Kaltak," diye bağırdı babam. "Bunu yapmamalıydın."

Kaşlarımı çatarak biraz daha yaklaşıyorum. Kiminle konuşuyor bu?

"Seni asla affetmeyeceğim. Şimdi onlarla yalnızım ve her şeyi yanlış yapıyorum ve bu senin suçun!" Son iki kelimeyi bağırarak söylüyor. Saklandığım yerden dışarı çıkıyorum ve viski dolu bir sürahiyi yemek masasının üzerindeki aile portresine doğru fırlattığını görüyorum. Sürahi gürültüyle paramparça olurken, kulaklarımda yankılanan çınlama sesiyle kuru bir nefes alıyorum. Kahverengi sıvı annemin, Lydia'nın ve benim üzerime akıyor. Renkler sanki çözülüyormuş gibi görünüyor. Annemin yüzü eriyen bir balmumu figürü gibi eriyor ve yavaş yavaş bir canavara dönüşüyor. Babama yukarıdan bakan ve onunla alay eden grotesk bir yüz ifadesi.

Ona karşı içimde her zaman uyuyan öfke o anda yeniden canlanıyor ve damarlarımda sadece onun bende tetikleyebileceği bir sıcaklık dolaşıyor. Ellerimi yumruk yapıp tam odaya girip onunla yüzleşmek üzereydim ki aniden başka bir ses çıkardı.

Arkadan omuzlarının titrediğini görebiliyorum. Birkaç kez nefes nefese kalıyor, sonra aniden dizlerinin bağı çözülüyor ve yere yığılıyor. Parçaların ortasına. Ellerini yüzüne vuruyor ve sonra tekrar duyuyorum.

Babam hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Hareket edemiyorum ama onun ağlamasını izlerken donup kalıyorum. Beni ağlattığı tüm zamanları düşünüyorum. Dayaklarını, kükremelerini, hakaretlerini ve bana her zaman soğuk bakışını düşünüyorum. O günü düşünüyorum.

Cenazede bize nasıl davranmamız gerektiği konusunda talimatlar verdiğinde. Annemin ölümünden sonraki sessizliğini.

Ve aslında hissetmek istediğim memnuniyeti hissetmediğimi fark ediyorum. Tam tersine, babam acı çekiyor. Şimdi arkamı dönüp odamda kaybolmak beni nasıl bir insan yapar?

İlk adımı atmak benim için kolay değil ama atıyorum. Öfke patlamasının parçalarına basmamaya dikkat ederek yemek odasına giriyorum ve onun arkasında duruyorum. İçgüdüsel olarak bir elimi babamın omzuna koyuyorum ve kısa bir süre sıkıyorum. Hıçkırık aniden kesiliyor ve nefesini tutuyor.

Tam elimi tekrar çekecekken, elime uzanıyor. Neredeyse umutsuzca yapışıyor ve ben de ona izin veriyorum. İçimi garip bir duygu kaplıyor. Babama karşı uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

Resmimize bakıyorum. Babamın iki eli Lydia'nın omuzlarında, ben annemin önünde duruyorum ve o da iki koluyla beni tutuyor. Renkler çoğunlukla bulanık olsa da, o zamanların nasıl olduğunu hala tam olarak hatırlıyorum. Bir ailenin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ çok iyi hatırlıyorum.

Şu anda içimde filizlenmekte olan duygu onun sadece bir gölgesi, ama ona tutunuyorum.

Lydia

Hayatımda ilk kez internet üzerinden bir elbise siparişı vermem gerekiyor. Londra'daki Bond Caddesi'nde yürüyüp her bir mağazanın tadına en az bir kez bakmak yerine, şimdi Ruby'nin yatağında oturup birbiri ardına online mağazalara tıklıyorum. Eğlenceli, özellikle de bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığım için, ama şimdiden en sevdiğim mağazalara geri dönüp kıyafetlere dokunmayı ve onlara yakından bakmayı dört gözle bekliyorum.

Ancak önümüzdeki birkaç ay boyunca bu benim için bir seçenek olmayacak. Oradaki dükkân sahiplerinin çoğu beni tanıyor ve göbeğime bir göz atıp ikisini bir araya getirme olasılıkları benim için çok yüksek. Çünkü o zaman babamın bunu öğrenmesi an meselesi olur.

Bu düşünce vücuduma buz gibi bir ürperti gönderiyor.

Hayır, şimdilik internetten alışveriş yapmak zorunda kalacağım.

Be "Bu konuda ne düşünüyorsun?" Ruby dizüstü bilgisayarını.

Sadece burnumu kaldırdım. "Sanki birileri Makas," diyorum, işaret parmağımla elbisenin arkası önünden biraz daha uzun olan etek ucunu izleyerek. "Annem bu kesime çok kızardı. Ve rengine de. Ve dekolteadaki motivasyonsuz dantel süslemesine."

"Tamam, tamam," diyor Ruby gülerek ve sayfayı kapatıyor. "O zaman buraya tekrar bakarız. Sadece yirmi yedi sayfanın on ikisine kadar gelebildik."

Aşağı doğru kaydırmaya başlıyor ve birlikte ekranda çok çeşitli renk ve kesimlerde elbiselerin nasıl görüldüğünü gözlemliyoruz.

Bir süre sonra, "Belki de bahar balosundan uzak durmalıyım," diye öneriyorum. Ruby hemen başını sallıyor. "Bu senin son bahar balon Lydia.

Sen de gelmelisin."

"Bu göbeği saklayabileceğim bir elbise bulmanın imkansız olduğuna yavaş yavaş inanıyorum. Ya birinin aklına gelirse?" Büyük boy sweatshirt'ümün altına gizlenmiş küçük topu işaret ederek soruyorum.

"Başka bir elbise buluruz. Merak etme." Ruby'nin sesi benim hissettiğimden çok daha emin geliyor.

Dr. Hearst karnımın ikiz bekleyen diğer kadınlara kıyasla oldukça yavaş büyüdüğünü söylese de kendimi şimdiden kocaman hissediyorum. Son birkaç haftadır okulda çantamı önümde tutmayı alışkanlık haline getirdim ve ayrıca tüm bluzları iki beden büyük giyiyorum. James, Beaufort'taki toplantılarından birinin ardından dikiş odasından fark edilmeden gitmesine izin verdi. İlk defa okul üniformalarımızın annem tarafından tasarlanmasından ve dikiş odamızda üretilmesinden dolayı mutluyum.

Keşke aynısını bahar balosundaki elbise için de yapabilseydim. Ruby ve James'in beni ikna etmesine izin verdiğim için şimdiden pişmanım. Elbise benim en büyük sorunum bile değil. Her şeyden önce Graham'ı sınıf dışında görmek zorunda kalmamak istiyorum.

Ama Ruby'ye söyleyemem - ve kesinlikle James'e de. Bana bir kez daha acıyarak bakarsa buna dayanamam. Geçen Çarşamba sırtımdaki bir siniri sıkıştırdıktan ve yatakta bir böcek gibi çaresizce yattıktan sonra olmaz. Ağrı o kadar şiddetliydi ki hareket edemedim ve James yardım çığlıklarımı duyana kadar beklemek zorunda kaldım. Sonra da giyinmeme yardım etmek zorunda kaldı.

Utancı vericiydi ve tüm sabahı aklımdan silmek istiyorum. Sonsuza kadar. Eğer şimdi ona Graham'la bir partide buluşmaya dayanamayacağımı söylersem, kesinlikle benim tamamen dengesiz olduğumu düşünecektir. Ve ben bunu istemiyorum.

"Peki ya bu?" diye sorar Ruby.

Ben de bu elbiseyi sevmedim. Çok genç, yeterince göz alıcı değil ve bana bir üniformayı hatırlatıyor. "Beni tamamen öne çıkarmayacak bir elbiseye sahip olmayı gerçekten çok istedim."

"Bir Yaz Gecesi Rüyası'na uygun bir elbise bulmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Bu sloganı önerdiğim için şimdiden pişmanım."

"Güzel bir slogan. Elie Saab imzalı bir elbise de bu sloganla mükemmel uyum sağlar," diye iç geçiriyorum.

Ruby ismi tarayıcısının arama çubuğuna yazdı ve ardından coşkulu bir ünlem çıkardı. "Bu gerçekten mükemmel olurdu. Çiçek aplikeleri çok güzel görünüyor ve... Tanrım, bir servete mal oluyorlar."

"Oh, pekala. Sorun bu değil. Ama böyle bir elbiseyi her zaman yerinde denemeniz gerekir ve bu şu anda mümkün değil."

Böyle bir okul balosuna gitmenin tamamen abartılı olacağı gerçeği dışında. Elie Saab'ın hayalini düğünümde saklayacağım.

Ya da herhangi bir düğün için - çünkü büyük olasılıkla tüm arkadaşlarım benden önce evlenecek. Aşk hayatım hala Graham'dan gelen eski mesajları okumaktan ve mümkünse kimsenin fark etmeyeceği bir şekilde gözyaşlarına boğulmaktan ibaret.

Bu büyük bir trajedi.

"Ember'dan yardım isteyebiliriz," diyor Ruby tereddütle. "İnternette her zaman en iyi şeyleri o bulur." Bana temkinli bir bakış attı. "Ona bilmesi gerekenden fazlasını söylememize gerek yok."

"Sence bunu kendi başına çözemez mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Bu olabilir. "Ruby, "Ember'ın sırlar konusunda bir yeteneği var. Ama öğrense bile asla bir şey söylemeyeceğini biliyorsundur umarım."

Derin bir nefes alıyorum. Son haftalarda ve aylarda Ruby bana iyi bir arkadaş olduğunu kanıtladı. Belki de şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Bana ihanet edeceğini düşünemiyorum. Ve eğer o kız kardeşine güveniyorsa, ben de güvenebilirim.

"Eğer Ember'in kıyafet sorunumu çözebileceğini düşünüyorsanız, ona sormayı çok isterim."

Ruby ışınlanır. Sonra ayağa kalkar. "Percy ve James seni almaya ne zaman geldi? Daha fazla zamanımız var mı?"

Saate hızlı bir bakış attıktan sonra "Eğitim yarım saat sonra bitecek," diyorum. "O buraya geldiğinde saat yediyi çeyrek geçiyor olacak."

"Mükemmel." Ruby kapıyı açtı ve bana el salladı. Onu koridorda takip ediyorum. Ember'ın odası Ruby'ninkinin hemen yanındaydı ve kapısı bir aralık açıktı. Ruby kapıyı iki kez çalıyor.

"Ember, bir dakikan var mı? Küçük bir kıyafet aciliyetimiz var."

"Elbette, içeri gelin" diye sesleniyor bize.

Birlikte Ember'ın odasına giriyoruz. Ruby'ninki ile aynı büyüklükte ve oldukça dağınık. Bir yatak, bir masa, üzerinde bir dikiş makinesinin durduğu daha dar bir masa, hemen yanında üzerinde bir elbise asılı olan bir terzi mankeni. Gözlerim açılıyor.

"Bu senin elbisen mi?" Ruby'ye şaşkınlıkla sordum.

Aslında hemen yakından bakmak istiyorum ama zamanında terbiyemi hatırlıyorum. "Merhaba Ember," diyorum elimi kaldırarak.

Ruby'nin kız kardeşi yatağının önünde yerde oturuyor, önünde birkaç rulo kumaş ve kumaş örnekleri var. Başında büyük, dağınık bir topuz var ve bu topuzdan bazı koyu renkli saç telleri dökülmüş. Dudaklarının arasına bir kalem sıkıştırılmış.

"Merhaba," diye mırıldanıyor ve ağzındaki kalemi çıkarmak için kartelaları bir kenara bırakıyor. "Acil durum nedir?"

"Lydia'nın bahar balosu için bir elbiseye ihtiyacı var. Elie Saab'dan bir elbise almayı çok isterdi ama maalesef bu sefer olmayacak. Bu slogana uygun bir şeyi nerede bulabileceğinize dair bir fikriniz var mı? Bana gösterdiğin internet mağazalarına baktık bile."

"Elie Saab gerçekten mükemmel olurdu. Kıyafetleri çok güzel." Ember iç geçiriyor. "Pinterest'teki kıyafet panomda onlardan sayısız var."

"Doğru mu?" Terzi kuklasına yaklaşarak soruyorum. Omzumun üzerinden Ember'a sorgulayan bir bakış atıyorum. "Alabilir miyim?"

Başını salladı. "Elbette."

Elbiseye yakından bakıyorum. Yumuşak gül rengine, tül bir eteği ve çiçeklerle işlenmiş bir üst kısmı var. Daha yakından incelediğimde, Ember'ın muhtemelen geniş bir ipek kurdeleyle birbirine dikmek istediği ve hala küçük iğnelerle bir arada tutulan iki parça olduğunu fark ediyorum.

"Kendin mi diktin?" Ember

başını sallar.

"Çok güzel," diyorum içtenlikle.

Ember'ın yanakları biraz renkleniyor. "Gerçekten şanslıydık, aslında tülü sırf eğlence olsun diye sipariş ettim. Kalitesi pek iyi değil ama her şey hazır olduğunda meslekten olmayan biri bunu kesinlikle göremeyecektir."

Birden kulağımda annemin sesini duydum. Yetenek. Saf yetenek.

Son zamanlarda sürekli onu düşünmek zorunda kalıyorum. En garip durumlarda ve en garip yerlerde onun yüzünü görüyorum ya da sesini duyuyorum ve onu düşünmek hala inanılmaz derecede acı verse de, bu anları aynı zamanda güzel ve sakinleştirici buluyorum. Sanki annemin bir parçası hala benimlemiş gibi.

"Gerçekten yeteneklisin, Ember. Keşke ben de bu kadar iyi dikiş dikebilsem."

"Sizinki gibi bir ailede büyüdüğünüzde bunu öğrenmiyor musunuz?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

Omuz silkiyorum.

On üç yaşındayken aileme bana öğretmesi için bir terzi tutmaları için nasıl yalvardığımı hala hatırlıyorum. Çizdiğim tasarımları uygulamak istiyordum ama temel bilgiler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babam derslerime para ödemeye değıp değımeyeceğini anlamak için önce eskizlerimi ve tasarımlarımı görmek istedi. Ancak genç kadınlar için kıyafetler tasarladığımı fark ettiğinde, beni küçümseyici bir homurdanmayla hemen reddetti.

Ondan sonra dikiş dikmeyi az çok kendim öğrendim. Ancak bitmiş etekler ve bluzlar bile ailemi Beaufort'ta bir kadın koleksiyonunun iyi ve önemli bir adım olacağına ikna edemedi. Ve bir noktada dikiş makinesinin başında saatlerce oturup kimsenin giymeyeceği bir giysi için ter, yürek ve ruh harcamak benim için çok iç karartıcıydı.

"Dikiş dikebiliyordum. Şimdi... artık değil," diye cevap veriyorum bir süre sonra. "Nasıl oldu bu?"

Ember'ın öylesine sorması bir şekilde iyi hissettiriyor. Çoğu insan benimle konuşurken sanki bana ne sorup ne soramayacaklarını bilmiyorlarmış gibi utangaç davranıyor. Bu da benimle sadece önemsiz şeyler hakkında konuşmalarına neden oluyor. Ember birkaç istisnadan biri: söyleyeceklerimle gerçekten ilgilendiğini hissettiriyor.

"Her zaman Beaufort çatısı altında kendi koleksiyonumu çıkarmak istemiştım, ancak ailem kadın modasını kategorik olarak dışladı. Bu yüzden bir noktada dikiş dikmekten vazgeçtim."

Ember düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Yani artık hiçbir şey tasarlamıyorsun?"

"Evet, ama-" Omuzlarımı silkiyorum. "Sadece benim için, Beaufort için değil." "Özür dilerim," diyor Ruby sessizce **y a n ı m d a** ve Ember başıyla onaylıyor

anlaşma. "Şimdi 'Asla pes etme!' gibi bir şey söyleyebilirim ama tekrar tekrar reddedilmenin ne kadar moral bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Bir noktada, artık böyle hissetmeyeceğim."

"Evet." Bu kara bulutların içimde toplandığını, beni her seferinde karanlık düşüncelerin girdabına çektiğini ve ancak saatler sonra çıkış yolunu bulduğumu hissediyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde dikkatimi dağıtmaya ve başka bir şeye konsantre olmaya çalışıyorum. "Neyse, konuyu değiştirelim! Bahar balosu için nereden güzel bir elbise bulabileceğini düşünüyorsun? Ruby bir blog yazarı olarak içeriden tüyoları bildiğini söyledi," diye neşeyle cıvıldıyorum. Kulağa ne kadar yapmacık geldiğini kendim de duyabiliyorum.

Ember bana dönmeden önce bebeğe bakıyor. "Hâlâ bir sürü malzemem var. İstersen sana bir elbise de dikebilirim."

Bir an için nutkum tutuldu.

Sonra ondan bu iyiliği isteyemeyeceğimi fark ediyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu çok fazla iş demek. Ayrıca, parti zaten bir hafta sonra Cumartesi günü."

Ember küçümseyici bir el hareketi yapar. "Saçmalık. Yeterince zamanım olmasaydı bu teklifi yapmazdım. Eski elbiselerinden birinden bana bir kombinezon verebilirsin, değil mi?" diye sorar Ember. Sana güzel bir şey yapacağız, harika olacak."

"Teklifi kabul et Lydia," diye ısrar ediyor Ruby ve kolunu omzuma doluyor.

İkisinin açıklığı, sıcaklığı ve yardımseverliği beni o kadar etkiliyor ki boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. Gözlerimi çılgınca kırıştırıyorum ve tekrar derin nefes alıp veriyorum. Belki de hormonlardan dolayı, ama şu anda soğukkanlılığımı korumak benim için inanılmaz derecede zor.

"Teşekkür ederim," diyebildim sonunda.

"Oh, teşekkür ederim, henüz değil. İşimin bir bedeli var. Bu çok küçük olsa da..." diyor Ember ve neredeyse şeytani bir gülümsemeyle benimle Ruby arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Kafam karışmış bir halde Ruby'ye bakıyorum, hiç de mutlu görünmüyor. "Ember..." diyor, ses tonu ciddi.

"Hadi, Ruby." Bana dönerek ekledi: "Seninle partiye gelmek istiyorum."

"Bu harika bir fikir! Değil mi?" Ruby'ye soruyorum, ama Ruby sadece kız kardeşine acımasız bir ifadeyle bakıyor.

"Lydia seninle gelmemi istiyor."

Ruby, "Son partide tanıştığın gizemli çocuğun kim olduğunu bana henüz söylemedin," diyor.

"Onun seninle güzel bir kızlar gecesi geçirmek istememle ne ilgisi var?" diye yanıtlıyor Ember.

Ruby sadece bir kaşını kaldırır.

"Dekorasyon şirketinden ne sipariş ettiğinizi gördüm. Peri balosuna gitmeyi gerçekten çok istiyorum. Böyle bir partiyi ne zaman yaşıyorsun?" diye devam ediyor Ember.

Ruby derin bir nefes alır, nefesini birkaç saniye tutar ve sonra yavaşça bırakır. "Geçen sefer kurallar üzerinde anlaşmıştık ve sen onlara sadık kalmadın. Sadece endişeleniyorum."

"Ne içki içtim ne de masaların üzerinde çıplak dans ettim. Bu yüzden size endişelenmeniz için hiçbir sebep vermiyorum."

Ruby iç çeker. Bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sanki kafasında bir lehte ve aleyhte liste yapıyormuş gibi görünüyor.

"Geçen seferkiyle aynı kurallar geçerli," diyor sonunda. "Ve bu sefer buna sadık kalacaksın - anlaştık mı?"

Ember'ın

gölümsemesi genişler.

"Anlaştık mı?" diye

sorar Ruby.

"Bahar balosunda sana eşlik etmeyi çok isterim Ruby. Bu güzel davet için çok teşekkür ederim!" diyor Ember muzaffer bir edayla. Ruby tepki vermeyince, sesli bir şekilde nefes verir. "Anlaştık, kurallarınıza uyacağım."

"Tamam," diyor Ruby ve başını sallıyor. "O zaman bahar balosunda muhtemelen üçlü bir randevumuz olacak."

Ember alkışlıyor ve dirseğini yanına doğru itiyor. "Çok harika olacak."

Umarım haklı çıkar.

Lydia

Ember'in hazırladığı elbise bir rüya gibi. Üst kısmı dökümlü bir şampanya kumaşından yapılmış ve kısa kollu. Göğsümün hemen altına Ruby'nin elbisesine benzer bir tül etek dikti ve üzerine bir sürü küçük kumaş çiçek serpiştirdi. Hafifçe aşağı düşüyor ve göbeğimi mümkün olduğunca gizleyecek şekilde kesilmiş. Ember'ın bunu bildiğinden eminim ama garip bir şekilde bu konuda içimde kötü bir his yok.

Ruby masamın üzerindeki saate bakarak, "Sanırım yavaş gitmeliyiz," diyor. Koyu renkli ahşaptan yapılmış ve altın süslemeler parıldayan kadranı süslüyor. Babam bunu bana onuncu yaş günümde vermişti. Neden hâlâ orada durduğunu bilmiyorum. Çok güzel bile değil ama ondan ayrılamıyorum.

"Lydia?" Ember'ın sesi bana çok yakın geliyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

"Evet?"

"İyi misin?" diye soruyor temkinli bir şekilde. Ember'ın gözleri Ruby ile tamamen aynı: yeşil ve delici. Bazen iki kız kardeşin de doğrudan içinizi görebildiğini hissediyorum.

"Evet, her şey harika." "Sanırım James ve Percy yirmi dakikadır aşağıdalar. Gerçekten gitmeliyiz."

Ember başını sallıyor ama bakışları düşünceli.

"Güzellik programı için tekrar teşekkürler Lydia," diyor Ruby. "Hazırlık stresinden sonra çok iyi geldi." Yanıma geliyor ve bana kısaca sarılıyor.

"Siz ikiniz düzgün giyinmemi sağladınız. Muhtemelen en azı buydu" diye cevap veriyorum.

Rubys, Embers ve benim makyajımın yanı sıra saç stiliyle ilgilenmeleri için stilistler tuttum. Şimdi kırmızı halıda yürüyebileceğimiz gibi görünüyoruz. Perilerin çoğunlukta olduğu bir halıda. Ya da Shakespeare'in kendisinin.

Birlikte alt kata, James ve Percy'nin çoktan beklediği fuayeye iniyoruz. İkisi konuşuyor ve Percy'nin güldüğünü duyuyorum. Bu ses beni etkiliyor. Uzun zamandır ilk kez ikisinin birbirleriyle herhangi bir çekingenlik olmadan konuştuklarını görüyorum.

James arkasını döner ve bakışları sanki kendiliğinden Ruby'nin üzerine düşer. Neredeyse ona her baktığında ya da onunla her konuştuğunda olduğu gibi gözleri parlıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Percy paltomu kaymam için tutarken. için

e. "Bunu her seferinde söylüyorsun," diyorum James'e.

Omuzlarını silkiyor, bakışları hâlâ Ruby'de sabit. Ruby dönüyor bir daire çiziyor ve ona genişçe gülümsüyor. "Kendimi prenses gibi hissediyorum."

"Sen de öyle görünüyorsun," diye yanıtlıyor James, eğilip ona yumuşak bir öpücük vermeden önce yanağını avuçlayarak.

"Bunu güzel mi yoksa iğrenç mi bulmam gerektiğini hep bilemiyorum," diye mırıldanıyor Ember yanımda.

"Güzel olduğunu düşünüyorsun," diye cevap veriyorum sanki kendiliğindenmiş gibi. "Bu ikisini de mutsuz görmekten çok daha iyi."

Yakut

Dün öğleden sonra Boyd Hall'da on beş sahte ağacın dikilmesini izlediğimizde büyük bir hata yaptığımızı düşündüm. Gün ışığında, düzenleme garip görünüyordu, çok büyüktü ve hiç de atmosferik değildi. Ama şimdi etrafıma baktığımda rahat bir nefes alıyorum.

Fenerlerin ve mumların yumuşak ışıltısı, dağıttığımız mavi ve mor yapraklar ve orkestranın zarif klasik müziği, konukların elf elbiseleri ve parlak takım elbiseleri içinde gözle görülür bir şekilde kendilerini rahat hissettikleri masalsı bir atmosfer yaratıyor.

"Ruby, her şey çok güzel görünüyor," diye iç geçiriyor yanımdaki Lydia. "Gerçekten çok güzel," diye katılıyor Ember.

Ağaçlardan birine bağlı ahşap salıncağı işaret ediyor. Fotoğrafçımız önünde duruyor ve pozisyon alan çiftin fotoğrafını çekmesini bekliyor. Kız çiçeklerle dolanmış ipleri kavırıyor ve arkasında duran erkek arkadaşı ellerini kızın ellerinin üzerine koyuyor. Son derece romantik görünüyor.

Lydia, "Sonrasında hep birlikte bir fotoğraf çektirmeliyiz," diyor.

"Buraya gelmeye degeceğini söylemişim," diye cevap veriyorum. Sonra otomatik olarak Lin'i aramaya başlıyorum. Ona yemek şirketiyle konuşup konuşmadığını ve büfeye yakından bakıp bakmadığını sormam gerekiyor. Ama ben onu bulamadan James elini nazikçe sırtıma koyuyor.

Soru sorarcasına ona bakıyorum.

"Şu anda ne yapmak istediğini çok iyi biliyorum. Ama vardiyan sadece..." saatine baktı, "bir saat sonra."

"Bunu hatırladın mı?" Eğlenerek sordum.

Başını sallıyor. "Artık sen benimsin, lokmalar değil, Ruby Bell."

Bir sonraki an beni Lydia ve Ember'dan uzaklaştırıyor. Elbiseme basmamak için önüme bakmak zorunda kalmadan önce omuzlarının üzerinden bakmayı başarıyorum. İlk başta James'in benimle bara gitmek istediğini düşünüyorum ama sonra bir dönüş yapıyor ve beni salıncağa doğru çekiyor. Başka bir çift az önce orada poz vermişti ve fotoğrafçının birkaç adım gerisinde duruyoruz.

Sırıtarak James'e bakıyorum. "Ciddi misin? Partilerimize hiç gitmek istemediğin zamanları hatırlıyorum," diyorum, "ve şimdi hatıra olarak bir çiftin fotoğrafını mı istiyorsun?"

"Neden içimden gelmediğini biliyorsun," dediğini duyuyorum James'in kulağıma yakın. Tüylerim diken diken oldu.

"Aslında sen istedin," diyorum. "İtiraf et. Aslında okula dönüş partisindeki DJ'den gerçekten hoşlanmıştın ve onu kendi ev partilerin için tutmadığın için kıskanıyordun."

James usulca homurdanır. "Aynen öyle."

Birden bana doğru eğiliyor ve ağzını önce yanağımda, sonra da çenemde gezdiriyor. Kulağımın arkasındaki noktaya bir öpücük kondurduğunda ürperiyorum.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor ve sıcak nefesini tenimde hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve iltifatına karşılık vermek için ağzımı açmak üzereyken fotoğrafçının sesi beni irkiliyor.

"Sıradakiler," diye sesleniyor sıkılarak. Sıranın bende olduğunu görünce şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor. "Oh, sensin, Ruby."

Bay Foster ile Maxton Hall'da etkinlikler düzenlediğimden beri tanışıyoruz. Ayrıca blogumuz, okulun ana sayfası ve Lexington'ın ayda bir gönderdiği bülten için resmi etkinlik fotoğraflarını çeker ve düzenler. O bir profesyonel ve bu gece Polaroid fotoğraf makinesiyle bu muhteşem fotoğrafları çekmeyi kabul etmesi ona olan saygımı daha da arttırıyor.

"İyi akşamlar Bay Foster," diyorum.

"Senin hiç fotoğrafını çektiğimi sanmıyorum," diye yüksek sesle düşünüyor ve sonra salıncağı işaret ediyor. "Otursana."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve oturuyorum, James arkamda konumlanıyor ve bir elini salıncağın ipine doluyor, diğerini sırtıma koyuyor. Elbisemin kumaşından bile yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Tüm vücudumda bir karıncalanma hissi dolaşıyor ve ona yakın olduğumda bu heyecan verici hissin geçip geçmeyeceğini merak ediyorum. Umarım geçmez.

"Gülümseyin!" dedi Bay Foster, ama bunu benden istemesine gerek yoktu - gülümsemem kendiliğinden geliyor.

Fotoğraf çekildikten sonra Polaroid fotoğraf makinesinden bir baskı alıyoruz. James biz bakmadan önce kısa bir süre sallıyor.

"Çok kitschy."

Ben bu çiçek salıncağında otururken ve James arkamda dururken - muhtemelen o akşam tüm çiftler aynı pozda fotoğraf çektirecekti.

Gelecekte bu resme her baktığımda sırtıma devam edeceğimi şimdiden biliyorum.

"Hoşuma gitti," diyor James.

Gülümseyerek ceketinin cebine koyuyor. Sonra elini kaldırıyor ve parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. Bunun bilinçli olarak değil de sanki kendiliğinden olduğu izlenimini veriyor. Elini tekrar çektiğinde, onu orada tutmak ve yanağımı avucunun içine yerleştirmek istiyorum.

"Dans etmek istiyor muyuz?" Sonunda sordum. Onun nazik, doğal dokunuşunun bedenimde ateşlediği sıcaklığı kontrol etmek için bir şeyler yapmalıyım.

James'in kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Gönüllü olarak dansa mı gitmek istiyorsun?"

Başımı salladım ve elinden tuttum. Fikrimi değiştiremeden onu arkamdan dans pistine, müziğin eşliğinde yavaşça hareket eden diğer çiftlerin arasına çekiyorum.

Bir elimi James'in omzuna koyuyorum ve onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum. Bu sefer Ember ile birlikte videolar izledim ve önceden pratik yaptım, ancak öğrendiğimiz adım dizileri hakkında endişelenmeme gerek olmadığını hemen fark ediyorum. James ve ben sadece ileri geri sallanıyoruz.

"Yılın başında burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Seninle," diye mırıldanıyor James kulağıma yakın. Çok minnettarım."

Sözleri vücudumda sıcak bir ürperti yaratıyor. "Ben de sana sahip olduğum için minnettarım James."

Orkestranın çaldığı yavaş şarkıya geçiyoruz. Bir ara ellerimi boynunu okşayana kadar yukarı kaldırıyorum. James beni kendisine o kadar yaklaştırıyor ki aramızda bir kâğıt parçası bile kalmıyor. Nefeslerini bedenimde hissedebiliyorum. Benimkiler gibi düzensiz bir şekilde yürüyorlar. İkinci elimi onunkinden ayırıp boynuna doladığımda James keskin bir nefes alıyor. Elleri belimde geziniyor ve yanlarımı okşuyor. Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Sonra James'in dudaklarının saç çizgime değdiğini hissediyorum.

"James-" diye fısıldıyorum, yavaşça gözlerimi tekrar açıyorum.

Yarı açık göz kapaklarının ardından bana bakıyor. Nefesimi tutuyorum, onun görüntüsünü içime çekiyorum. Güzel gözleri, dudaklarının hafif kıvrımı.

"Ruby-" diyor kısık sesle.

Ve sonra bir saniye daha dayanamıyorum. Parmak uçlarımda duruyorum ve o bana doğru geliyor.

Dudaklarımız buluştuğunda, sanki vücudumdan saf elektrik fışkırıyor. James'le hep böyle olur. Bunu tarif edemem ama ondan gelen basit bir öpücük dünyamı tamamen alt üst etmeye ve etrafımdaki her şeyi unutturmaya yetiyor.

James dilini alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdiriyor ve ben de ona izin veriyorum. Ellerimi saçlarına gömüyorum ve dudaklarımda onun iniltilerini hissedebiliyorum.

"Tanrım, bir oda tut," diye yanımdan kesik bir ses geliyor.

James benden uzaklaşıyor ve ben birkaç kez göz kırpyorum. Sonra James'in omzunun üzerinden bakıyorum ve bizim sınıftan bir çocukla dans eden Camille'i tanıyorum. Gözlerini deviriyor.

"Gerçekten kötüyüz," diye mırıldanıyorum, yüzümü James'in omzuna gömüyorum. Birden nasıl sertleştiğini fark ediyorum. "Ne-

Başımı kaldırıyorum. James omzumun üzerinden bir noktaya odaklanıyor ve ben de bakışlarını takip etmek için dönüyorum.

Bay Sutton az önce bir kadınla dans pistine girdi. "Bu Oxford çalışma grubundaki öğretmenimiz değil mi?" diye sordum.

"Philippa Winfield," diye mırıldanıyor James. Sadece bir kez karşılaştığı insanların bile isimlerini her zaman hatırlar. Sanırım bu, büyük bir şirkette doğduğunuzda kendinizi otomatik olarak eğittiğiniz bir şey.

Bay Sutton kolunu Pippa'ya doladıktan sonra, "Bu ikisi tanıdık geliyor," diyorum. Pippa ona gülümsüyor - topuklu ayakkabıları yüzünden göz hizasında duruyorlar - ve sonra öne doğru eğilip kulağına bir şeyler

fısıldıyor

onu güldüren Şey. Bu, sınıfta söylediklerinden açıkça farklı olan utangaç bir kahkahadır.

James, Bay Sutton'ın Pippa'nın omzunun üzerinden baktığı ve neşeli ifadesinin kaybolduğu anda "Siktir," der.

Nedenini anlamam uzun sürmedi. Lydia.

Dans pistinin yakınında duruyor ve her Şeyi görüyor. Şimdi topuklarının üzerinde dönüyor ve arka çıkışlardan birinden salonu terk ediyor.

Hemen ona gitmek istiyorum ama James beni elimden tutuyor. Bunu neden yaptığını soramadan, Lydia'nın az önce kaybolduğu yöne doğru başını sallıyor.

Bay Sutton onun peşinden koşar.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Tereddütle sordum.

James'in yüz ifadesi anlaşılmaz. "Bir noktada ikisi birbiriyle konuşmak zorunda kalacak. Ayrıca, sanırım Şu anda bizim tarafımızdan yalnız bırakılmayı tercih ediyor."

James Lydia'yı herkesten daha iyi tanıdığı için ona güveniyorum. "Onun kendini kötü hissetmesini istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

James sözlerime sıcak bir Şekilde bakıyor. "Yapabilir. Bundan oldukça eminim."

Bunu sylerkenki kesinliği ve aniden bana bakışı, sadece Lydia'yı düşünmediği izlenimini veriyor.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez kendi mutluluğuna inanıyor gibi görünüyor. Ve bu beni inanılmaz mutlu ediyor.

Lydia

Buraya geldiğim için pişmanım. İçimden gelen sesi dinlemeli ve kendimi buna ikna etmemeliydim. Graham'ı görmenin benim için kolay olmayacağını biliyordum. Ancak, böyle bir şeyi asla beklemezdim.

Pippa'yla dans ettiğinde, kolunu doğal olarak ona doladığında, Pippa ona gülümsediğinde ve o da gülümsemesine karşılık verdiğinde, yüzleri arasındaki mesafe azalmaya devam ettiğinde - daha fazla dayanamadım. Bu çok fazlaydı.

Ve şimdi bile, boş koridorda, müziksiz ve etrafımda insanlar yokken, kalbim durmadan çarpıyor. Kendimi hasta hissediyorum ve ellerim yapış yapış. Kan basıncımın çok yüksek olduğunu düşünüyorum. Hemen bir elimi karnıma koyuyorum, sanki küçüklerle ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını hissedebilirmişim gibi.

"Lydia?"

Elimi bıraktım ve arkamı döndüm.

Graham benden birkaç metre ötede duruyor, ceketini açık, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış.

"Ne?" Agresif bir şekilde soruyorum. Ah, herkesin önünde hayatımda her şey yolundaymış gibi davranmaktan ne kadar yoruldum. Hiçbir şey yolunda değil. Özellikle de şu anda karşımda dururken. Varlığımı bile fark etmediğini düşündüğüm halde peşimden koştuğu yerde. Sanki içimde neler olup bittiğini biliyormuş gibi bana baktığı yerde - tıpkı eskiden olduğu gibi.

Başka tarafa bakamıyorum. İçimde biriken şey, artık onu tutamayana kadar daha da güçleniyor.

"Eğlendiniz mi?"

Bakışları kararıyor ve kaşlarını daha da çatıyor. "Sadece dans ediyorduk Lydia."

Küçümseyerek homurdandım. "Oradaki açıkça 'dans etmekten' daha fazlasıydı."

Daha önce hiç tartışmamıştık ve şimdi nedenini biliyorum. Ona böyle tıslamak korkunç bir his ve hiç de özgürleştirici değil.

"Dans etme isteğini reddetseydim komik olurdu. İnsanlar şimdiden arkamdan konuşmaya başladı."

Gülüyorum. "Yani insanların ilişki durumunuz hakkında endişelenmesini önlemek için dans pistinde neredeyse öğretmenimle öpüşüyordun?"

Sözcükler niyet ettiğimden daha yüksek sesle ağzımdan çıkıyor ve Graham omzunun üzerinden gergin bir bakış fırlatıyor.

"Bundan nefret ediyorum Graham," diyorum. Sesim soğuk, aynı zamanda titriyor. Kendimi hiç böyle konuşurken duymamıştım. "Panik içinde etrafına bakmadan benimle üç kelime bile edememenden nefret ediyorum." Ellerimi yumruk yapıp gözlerimin arkasındaki yanmayı tüm gücümle geri itiyorum.

"Hoşuma gideceğini düşünüyor musun?" diye aniden cevap veriyor. Sadece acı bir homurtu çıkarabiliyorum.

O da şimdi ellerini yumruk yapmış durumda. "İkimiz için de doğru olanı yapmaya çalışıyorum!"

"Doğru şey mi?" Bunu söylediğine inanamıyorum. "Ben izlerken başka kadınlarla dans etmenin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bundan zevk aldığımı mı düşünüyorsun? Beni senden uzak tutmak, birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibi davranmak için mi?" diye sorar, afallamış bir halde. Sonra saçlarını yoluyor ve başını sallıyor. "Çok acıyor Lydia ve her geçen gün daha da kötüleşiyor."

"Bu kesinlikle benim hatam değil!" Bu sözleri neredeyse bağırarak söylüyorum ve ardından dudağımı ısııyorum. Derin bir nefes alıyorum ve annemin tüm hayatım boyunca bana soğukkanlılık konusunda telkin ettiklerini düşünüyorum. "Seni aramıyorum," diye sessizce devam ediyorum. "Sınıfına rapor vermeyeceğim. Kahretsin, sana bakmıyorum bile. Sence seni daha fazla incitmemek için ne yapmalıyım?"

Graham yine başını sallıyor. Sonra bana doğru uzun bir adım atıyor ve elleriyle yüzümü kucaklıyor.

Bir an için taş kesildim. Sonra kollarını itiyorum. Bana bu şekilde dokunamaz - dokunduğunda eskiden olduğu gibi hissediyorum ve buna bir saniye bile dayanamıyorum.

"Bu şekilde devam edemeyiz Lydia," diye mırıldanıyor.

"Anlaşmaya sadık kalacağımı zaten söylemiştim."

"Ben de öyle. Yine de ikimiz de bu durumdan rahatsız oluyoruz."

Öfkem yavaş yavaş azalıyor ve geriye sadece acı kalıyor. Beni içten içe parçalayan ve doğru düzgün nefes alamama neden olan bir acı.

Keşke kollarını itmeseydim. Aynı zamanda, keşke bunu daha güçlü yapsaydım.

"Sadece bir danstı," diye fısıldıyor Graham.

Sadece başımı sallıyorum. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Graham ve ben uzun zamandır bu kadar yakın olmamıştık. O an bitmeden ve yalnız kalmadan önce her saniyeyi içime çekmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Benim için hiçbir şey değişmedi Lydia."

Nefesim kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Graham biraz daha yaklaşıyor ama bana dokunmuyor. "Demek istediğim, uyandığımda ilk düşündüğüm şey sensin. Bütün gün seni düşünüyorum. Komik bir şey gördüğümde ilk sana anlatmak istiyorum. Geceleri uyurken kulağımda senin sesin var. Tanrım, Lydia, seni seviyorum. Seni ilk kez telefonda konuştuğumuzda sevmiştim. Bizim için bir şans olmadığını bilsem bile seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Kalbim sanki maraton koşmuşum gibi hızlı atıyor. Bunu söylediğine inanamıyorum.

"Okul değiştireceğim."

Bu beni şok halimden çıkardı. Başımı salladım. "Hayır. Asla olmaz. Maxton Hall'un başına gelebilecek en iyi şey olduğunu kendin söyledin. Bir daha asla daha iyi bir iş bulamayacağını."

"Umurumda değil. Sonunda tekrar senin yanında olmak istiyorum. Seninle bir kafeye gidebilmek, elini tutabilmek istiyorum. Ve en iyi arkadaşımı geri istiyorum. Bunun için daha kötü bir işe girmem gerekse bile bunu seve seve yaparım."

Yine başımı sallıyorum, bu dönüşle kafam tamamen karışıyor. "Ben... Bu olmaz. Neden birdenbire?"

"Bu spontane bir ilham değil. Buradaki ilk günümünden beri bunu düşünüyorum. Her sabah Maxton Hall'un birbirimizi kaybettiğimize gerçekten değip değmediğini merak ediyorum."

"Ama biz-" diye kestirip atıyorum, sağlıklı düşünemiyorum.

"Bu bizim ortak kararımızdı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Seni baskı altına almaktan korktum. Ama şimdi-"

Gözyaşları, onları tutabileceğimden daha hızlı geliyor. Gözlerimi kısıyorum ve sessiz bir hıçkırıyla sarsılıyorum. Graham bu kez bana dokunduğunda direnmiyorum, alnımın yorgun bir şekilde göğsüne gömülmesine ve yanağımı nazikçe okşamasına izin veriyorum.

"Yanında olamadığım için çok üzgünüm Lydia," diye fısıldıyor.

Şu anda ona duyduğum özlem neredeyse dayanılmaz. Hamileliğimden ona hala bahsetmediğim için duyduğum vicdan azabı ve sadece ilişkimiz için değil, arkadaşlığımız için de duyduğum keder de cabası. I

ellerimi gömleğinin içine sokup ona tutunuyorum. "Annemi özledim. Ve seni özlüyorum. Her zaman," diye hıçkırıyorum.

"Biliyorum. Çok özür dilerim." Yine beni okşadı.

Nazik dokunuşu bana ilk tanışmamızı hatırlatıyor. O zamanlar internette tanışan arkadaşlardan başka bir şey değildik, ama kafedeki genç bir kadın bana gazetede hakkımda çıkan başlıkları sorduğunda beni aynı tuttu. Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalışmışım ama Graham bunu hemen hissetti ve bana sarıldı. Kulağıma her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. Tıpkı şimdiki gibi.

Yatıştırıcı sesi acımı hafifletiyor ve başparmaklarını nemli yanaklarımda gezdirip her şeyi düzelterek bize dair güvence verirken, bir anlığına bu rüyaya ve onun haklı olabileceği yanılsamasına dalıyorum.

Ama sonra Graham sertleşir.

"Lydia," diye mırıldandı.

Kendimi ondan biraz ayırıyorum ve bakışlarını takip ediyorum.

Koridorun sonunda, bizden sadece beş metre uzakta Cyril duruyor.

Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar solgun.

Graham'dan bana ve tekrar inanamayarak bana döndü. Ağzı açıldı.

Ama sonra yüz ifadesi değişir. Kaşları sıkıca kasılıyor, gözleri dar yarıklara dönüşüyor ve dişlerini o kadar sıkıyor ki kemik çenesinden dışarı çıkıyor.

Bir sonraki an, topuklarının üzerinde döner ve Boyd Hall'a doğru gözden kaybolur.

"Lanet olsun," diye tıslayarak Graham'dan tamamen kopuyorum. "Lydia-"

Başımı sallıyorum ve ıslak yanaklarımı parmaklarımla tekrar siliyorum. "Onunla konuşmam gerek. Belki de... telefonda konuşabilir miyiz?"

Graham şu anda tüm vücudu gerilim altındaymış gibi görünse de, sözlerim onun altın sarısı gözlerine aylardır özlemini çektiğim bir sıcaklık getiriyor. Tanıdık, solmuş bir anının yavaşça yeniden renklenip gerçeğe dönüşmesi gibi.

"Seni arayacağım," diyor. "Partiden sonra." "Tamam," diye fısıldıyorum.

Bir an için ona tekrar sarılmak istiyorum, ama sonra Cyril'in şaşkın yüzü zihnimde beliriyor ve onu aramak yerine topuklarımda üzerinde dönüyorum.

Cyril'in peşinden olabildiğince hızlı koşuyorum. Boyd Hall'un çıkışından kısa bir süre sonra onu yakaladım.

"Cy..." diyorum nefes nefese ve dirseğine uzanıyorum.

Arkasını döndü ve kolunu benden çekti. "Dokunma bana."

Ellerimi kaldırdım, soğuk ses tonuyla şok oldum. Cyril benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Bana bakışı da bana tamamen yabancı: aşağılayıcı ve küçümseme dolu. Başını sallıyor.

"Bunu yaptığina inanamıyorum Lydia."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Beni yargılamaya gücünün yeteceğini sanmıyorum Cy. Yoksa sana ne tür insanlarla birlikte olduğunu hatırlatayım mı?"

Cyril irkildi. "Öğretmeninle yattığın için kızdığımı mı sanıyorsun?"

Şimdi irkilen benim. Cyril'in hemen arkasında, salondan henüz çıkmış olan küçük bir grup insan duruyor.

"Neden başka?" Sessizce soruyorum.

Umutsuz bir ses çıkarıyor ve sanki gökyüzü ona ne söyleyeceğini söyleyebilirmiş gibi başını arkaya eğip yukarı bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Sana kızgınım çünkü beni sonsuza kadar oyaladın." Ağzım açıldı. "Ne?"

"Benim için sadece sen varsın Lydia. Yıllardır sana aşığım."

"Ama," diye mırıldandım. "Ama bizimle ilgili olan şey... o ciddi bir şey değildi."

Cyril yüzüne bir tokat atmışım gibi bakıyor. Ağzını açtı ama tek bir kelime bile çıkmadı.

"Böyle hissettiğini bilmiyordum," diye fısıldıyorum. Dikkatle ikinci kez ona uzanıyorum ve koluna dokunuyorum. O benim arkadaşım, onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Bana karşı ciddi hisleri olduğunu bilseydim, onunla hiçbir şeye başlamazdım.

"Bana hiçbir şey fark etmediğini mi söylüyorsun?" diye inanamayarak cevap verir.

Başımı sessizce sallıyorum.

"Yani aramızdaki olaydan beri kimseyle birlikte olmadığımı fark etmedin. Annenin ölümünden sonra her gün sabahtan akşama kadar yanında olduğumu ve seni teselli ettiğimi fark etmedin."

"Arkadaşlar birbirleri için böyle yapar," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından.

"Bunu kimse için yapmıyorum," diyor, sesi acı. "Bunu sadece senin için yapıyorum."

Ona bakıyorum, hareket edemiyorum. Mide bulantısı beni ele geçiriyor, aynı zamanda yanağımdan daha fazla gözyaşı akıyor. "Özür dilerim. I... Seni incitmek istememiştim."

Cyril tereddütle elini kaldırıyor ve yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. Sonra ifadesi sertleşiyor. "Ama sen yaptın."

Bu sözlerle birlikte arkasını döner ve otoparka doğru yürür.

James

Akşam açıkça hayal ettiğim gibi gitmedi.

Aslında plan Ruby ile mümkün olduğunca çok zaman geçirmektir - ikimizin de sadece birer saatlik vardiyası vardı ve sonrasındaki zaman da bizim tasarrufumuzdaydı. Onunla dans etmek, onu kutlamak ve diğerlerinin önünde izin verdiği kadar sık öpmek istiyordum.

Ama sonra Lydia aniden Boyd Hall'a perişan bir halde geri döndü. İlk başta Sutton'la konuşmasının kötü gittiğini ya da Sutton'ın onu incitecek bir şey söylediğini düşündük. Sonunda ondan gerçekte ne olduğunu öğrendiğimizde, hemen Cyril'i aramaya başladım.

Alistair ve Keshav'ın nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve Wren'i bulmam sonsuza kadar sürdü ama en azından bana Cyril'in bir süre önce aceleyle eve gittiğini söyleyebildi. Ben de bir taksi tuttum ve Percy'den Lydia, Ember ve Ruby'yi eve bırakmasını istedim.

Şimdi Cyril'in ön kapısının önünde duruyorum ve zile tekrar basıyorum. Dışarıdan gelen gong sesinin tüm evde yankılandığını duyabiliyorum. Cyril'in burada olduğundan eminim - arabası garaj yolunun karşısına park etmiş durumda ve biz garaj yolundan aşağı inerken yerde yanan bir ışık gördüm.

Zili tekrar çaldım. Ve bir kez daha. Parmağımı tekrar kaldırdığımda, kapı yırtılarak açıldı.

Anında, ağır bir alkol bayrağı bana doğru esiyor. Lydia'yla buluşmasının üzerinden henüz bir saat bile geçmemişti ama Cyril şimdiden bocalıyor. Koyu renk saçları dağılmış ve gömleğinin üst düğmeleri açık.

"Açıktı. Lydia bekçi köpeğini gönderiyor," diye mırıldanıyor. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Cyril kapıyı bir salınımla açıyor, arkasını dönüyor ve bana bakmadan merdivenlerden üst kata çıkıyor. Bütün evde hiç ışık yanmıyor. Anlaşılan ailesi yine evde değil.

Onu takip ediyorum, birinci kata çıkıyorum ve doğrudan odasına giriyorum. Pencere açık ama havada hâlâ ağır bir duman ve alkol kokusu var.

Cyril pencere kenarına oturuyor. Kül tablasında parlayan bir sigara izmariti görüyorum. Sigarayı eline alıyor, derin derin çekiyor ve arkasına yaslanıyor.

"Şey," diye başladı, bana bakmadan. "Beni susturmak için mi buradasın?" "Buradayım çünkü senin için endişeleniyorum," diye cevap veriyorum ve

Onunla birlikte pencereye.

Cyril bana dönüyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ve Lydia endişelendiği için."

Homurdanarak bir kahkaha atar ve bir nefes daha çeker. Kül tablasının yanında yarısı bile dolu olmayan bir viski şişesi duruyor. Acaba bunların hepsini gerçekten son bir saat içinde mi içti?

Cyril'i böyle görmeyi hiç beklemiyordum. "Özür dilerim dostum."

Cyril sigarasını söndürür. Sonra şişeyi alır, takar ve başını arkaya yaslar.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Anlamıyorum," demeyi başarıyor. Elinin tersiyle ağzını siliyor ve şişeyi bir çınlamayla tekrar yere bırakıyor. "Sadece nedenini anlamıyorum."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Cyril yıllardır Lydia ile bir araya gelmeyi umuyordu. Bekleyişinin boşuna olduğunu şimdi öğrenmek onu kesinlikle mahvedecektir.

"Onun için her şeyi yapardım. Her şeyi," diye devam ediyor başını sallayarak. Görünüşe göre bu onun başını döndürüyor, çünkü biraz yana doğru yığılıyor. Kolundan tutup onu pencere kenarından çekiyorum.

"Biliyorum," diyorum.

Birden Cyril beni iki eliyle birden yakaladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin James. Yıllarca bir şey için umut etmek ve her şeyin gözlerinin önünde kırıldığını görmek."

Yüzü acıdan buruşmuş. Sallanıyor ve dik duramıyor. Daha fazla uzatmadan onu iki kolundan tutup yatağa doğru götürüyorum. Onu hafifçe iterek oturmaya zorluyorum. Hemen yana devrilmeyeceğinden emin olunca bırakıyorum ve pencereye gidip kapatıyorum. Sonra ağır gri perdeleri çekiyorum.

Cyril'e döndüm. Öne doğru eğildi ve yüzünü iki elinin arasına gömdü. Onu görünce kendimi kötü hissettim. Tüm bu durum çok tuhaf ve Cy için üzüldüyorum ama yine de Lydia'nın iyiliğini düşünmek zorundayım. Sutton'la ilişkisi ortaya çıkarsa her şeyini kaybedebilecek tek kişi o.

Yatakta Cyril'in yanına oturuyorum. "Bundan kimseye bahsetmemelisin Cy," diyorum ısrarla.

Cyril sadece başını sallıyor. Sonra ellerini indirdi ve başını bana çevirdi. "Gerçekten Lydia'ya zarar verecek bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Hayır, sanmıyorum." Başını sallıyor.

Sonra bir süre sessizce ellerine bakıyor. "Her zaman aramızdaki şeyin de onun için aynı derecede önemli olacağını düşünmüşümdür."

"Bu senin de hatan değil. Bu çok açık."

Sadece homurdanıyor ve bir iniltiyle kendini yatağa bırakıyor.

"Sana bir bardak su getireyim," diyorum bir süre sonra.

Cyril cevap vermiyor, ben de kalkıp mutfığa iniyorum. Döndüğümde yine yatağında dik oturuyordu. Gece hastalanırsa diye yukarıya bir kova çıkarmıştım ve Cyril alaycı bir bakışla kovaya bakıyor.

"İşte," diyorum, bardağı ona uzatarak. Bardağı alıyor ve birkaç yudum almak için kendini zorluyor. Sonra yatağın başucundaki masaya bırakıyor.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

diye sordum. "Hayır, dostum. Sanırım artık yalnız kalmalıyım."

"Tamam, o zaman ben gidiyorum." Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ediyorum.

Cyril sertçe başını sallıyor. Sonra en az on yıldır yapmadığı bir şeyi yapıyor - ayağa kalkıyor ve iki koluyla beni sarıyor. Önce şaşırdım ama sonra sırtını sıvazladım. Ağırlığının yarısını bana veriyor ve ben de elimden geldiğince onu dik tutuyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum sessizce.

Cyril benden uzaklaşıyor ve bakışlarımı kaçırıyor. Sözlerime inanmadığı çok açık.

Yakut

James nihayet eve geldiğinde saat iki buçuğu çoktan geçmiştir. Lydia'nın odasının kapısını usulca çalıyor ve bir aralık açıyor. Beni yatakta, uyuyan kız kardeşinin yanında otururken gördüğünde dudaklarında karnımı karıncalandıran bir gülümseme beliriyor. Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve gürültü yapmamaya çalışıyorum. Elbiseyi onun gömleklerinden ve Lydia'nın taytlarından biriyle değiştirdiğimi görünce James'in gülümsemesi genişliyor.

Ancak kapıyı arkamdan sessizce kapattıktan sonra bir şey söylemeye cesaret edebiliyorum. Lydia buraya geldikten sonra çok üzgündü - onu hiçbir koşulda uyandırmak istemiyorum.

"Buradasın," diye beni sessizce selamlıyor.

Başımı salladım. "Ember'la birlikte çıkacaktım ama Lydia çok çaresiz görünüyordu. Onu yalnız bırakmak istemedim ve anneme onunla kalacağımı söyledim. Cyril'i buldun mu?"

James'in gülümsemesi kaybolur. "Oldukça yoğundu. Yarın bir şey hatırlar mı bilmiyorum."

Bu beni pek rahatlatmadı.

"Cy'a güveniyorum," diye ekliyor James. "Böyle konularda ona güvenebilirsiniz." Ona şüpheyile bakıyorum ama sonunda başımı sallıyorum. "Tamam."

James koridora bakıyor ve sonra bana dönüyor. Elini tutup hafifçe çekiyorum ve birlikte odasına gidiyoruz.

Orada büyük boy yatağa oturuyorum.

"Lydia şimdi daha iyi hissediyor mu?" diye soruyor James ceketini çıkarıp kravatını gevşetirken. Sonra yanıma çöktü.

"Evet," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyorum. "Sanırım öyle. Bay Sutton aradı ve ikisi bir süre konuştular."

James ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor. Sadece sesli bir şekilde nefes verir ve alnını ovuşturur.

"Ne?"

Sadece homurdanıyor. "Lydia'nın başının belaya girmesini istemiyorum. Sadece bu sırlar evinin yakında çökmesini nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum."

"Olmayacak," diyorum usulca, ona dokunmak için öne doğru eğilerek. Böyle görüldüğünde onu rahatlatma ihtiyacı hissediyorum ve keşke yanağını okşamaktan daha fazlasını yapabilseydim.

James kara gözleriyle bana bakıyor. "Sevdiğim insanlar için her şeyi yaparım."

Parmaklarımı boynuna doğru ilerletiyorum. Elinizi ensesine dolayın, başparmağınızı saç çizgisinde gezdirin. "Biliyorum."

"Sen de onlardan birisin Ruby."

Hareketin ortasında duruyorum ve sertçe yutkunuyorum. Birden boğazımda yutamadığım bir yumru oluşuyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Sesinde aynı anda hem o kadar çok duygu hem de o kadar çok acı var ki, kısa bir an için nefes alamadığımı düşünüyorum.

Ama bir sonraki anda, vücudum onun itirafına sanki kendiliğinden tepki veriyor. Yatağın üzerinde diz çöküp James'le aynı hizaya gelene kadar öne doğru eğildim. Dikkatlice ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve onu öpüyorum, sadece çok kısa bir süre.

"Ben de seni seviyorum James," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine yaslayarak. James sesli bir şekilde nefes alıyor.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve onu tekrar öptüm.

Bunun yine kısa bir öpücük olması gerekiyordu - ama sonra James bir elini başımın arkasına kapatıyor ve hafifçe başlayan şey hızla daha fazlasına dönüşüyor. Dengemi kaybediyorum, bu yüzden yana ve yumuşak zemine düşüyorum. James öpücüğe bir saniye bile ara vermiyor. James dudaklarımı onunkilerle paylaşırken söylemek istediğim tüm kelimeler dilimden dökülüyor. Yumuşakça iç çekiyorum.

Bu kez benden ayrıldığında ikimiz de nefessiz kalmıştık.

"Bugün yanımızda olduğun için teşekkür ederim" diye mırıldandı.

İkimiz de yüzlerimiz birbirine bakacak şekilde yan yatıyoruz. James yavaşça belimi yukarı doğru okşuyor, elini kaburga kemiğimin üzerine koyuyor. Tenime küçük desenler çiziyor.

Bana ilk kez dokunduğunda nasıl hissettiğimi hâlâ çok iyi hatırlıyorum: Sanki dokunuşu giysilerimin kumaşını yakıp tenime işlemişti. Şimdi de eli tekrar aşağıya inip kalçamda dinlenirken aynı şeyi hissediyorum.

"Yanında olmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, alnındaki kızıl-sarı saç tellerinden birini fırçalayarak. Parmaklarımı sonsuza kadar saçlarında gezdirebilirim, parmaklarımın altındaki hissini seviyorum.

Orada sessizce yatıyoruz. Duyulabilen tek şey sabit nefes alışverişlerimiz. Birbirimizi bırakamıyoruz. James'e sürekli dokunmak zorundayım, sanki bunun gerçek olduğunu kendime açıklamak için. Birbirimizi gerçekten yeniden bulduğumuzu ve aramızda yeni, giderek artan bir güven olduğunu.

Çaba sarf ediyorum ama bir noktada göz kapaklarım o kadar ağırlaşıyor ki onları zorlukla açık tutabiliyorum. Uykuya daldığımda James yanımdaydı, bir eli benimkindeydi, diğer eli de hafifçe benimkine gömülmüştü.

Yakut

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Lin ertesi Pazartesi, ajandasını benim için masaya doğru iterken.

Mor bir kalemle girdiği randevulara bakıyorum. Çince karakterler arasında, düzgün el yazısıyla Oxford'a taşınma yazıyor, ertesi günün alanına ise Ruby ile taşınma yazmış. Lin'e geniş geniş sırtıyorum. Ve her şeye daha birkaç ay olmasına rağmen, altın kalemimi kalem kutumdan çıkarıyorum, ajandamdaki tüm yılın aylık özetini gözden geçiriyorum ve tam olarak aynı şeyi giriyorum.

"Tada," diye fısıldıyorum tam öğle yemeği için zil çalarken. Lin ve ben eşyalarımızı yerleştirmeye başladık ama ben sırt çantamı omuzlayamadan gong ikinci kez çaldı - bu sefer daha kısa.

"Ruby Bell derhal Müdür Lexington'ın odasına çağrılıyor," Müdür Lexington'ın sekreterinin sesi hoparlörlerden duyuluyor. Bir anda odadaki her bir öğrenci bana dönüyor ve bana bakıyor.

Kaşlarımı çatarak sınıf kapısının üzerindeki saate bakıyorum. Aslında Rektör Lexington'la konuşmamız öğle tatilinin bitmesine kısa bir süre kalmıştı. Eğer beni şimdi görmek istiyorsa, bir şeyler olmuş olmalı.

Zihinsel olarak bunun ne olabileceği sorusunun peşine düşerken tüylerim diken diken oluyor.

"Sizinle gelebilir miyim?" diye soruyor Lin sınıftan çıkarken.

"Hayır, git ve yiyecek bir şeyler al." Sırt çantamın kayışlarını sıkıca kavıyorum.

"Tamam. Ne istediğinizi zaten biliyor musunuz? O zaman yanınızda götürebilirim ve sıraya girmenize gerek kalmaz."

"Bu harika olur. Sen ne alırsan ben de onu alacağım."

Lin, koridorda farklı yönlerle doğru ilerlemeye devam etmeden önce kolumu kısa bir süre sıkıyor. Müdür Lexington'ın ofisine giden yol bugün bana her zamankinden çok daha uzun görünüyor. Yaklaştıkça midemin bulandığı hissi artıyor. Sekreter sert bir bakışla beni içeri buyur ettiğinde kalbim heyecandan yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ağır ahşap kapıyı çalıp içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum.
Selamlama boğazımda düğümleniyor.

Annem müdürün masasının önünde oturuyor.

Şu anda, başka bir kaza geçirdiği için hastanede olan babamla ilgili kâbuslar görüyorum.

"Babam iyi mi?" Hemen soruyorum, hızla ona doğru ilerliyorum.

"Baban iyi Ruby," diye cevap veriyor annem, ama gözlerini müdürün devasa masasından ayırmadan.

Sinirli bir şekilde annemle müdür arasında bir ileri bir geri gidip geliyorum. "Oturun Bayan Bell," diyor Müdür Lexington bana, sırayı işaret ederek

Annemin yanındaki boş sandalyeye. Tereddütle oturdum.

Müdür Lexington katlanmış ellerini önündeki masaya koyuyor ve gözlüklerinin kenarından bana bakıyor.

"Benim için okulumuzun itibarından daha önemli bir şey yok. Yüzyıllardır zekayı ve mükemmelliği temsil ediyoruz. Eğer birisi bu okula zarar verecek bir şey yaparsa, ona karşı harekete geçerim. Şimdiye kadar bunun farkında olmalıydınız Bayan Bell."

Sertçe yutkunuyorum. "Müdür Lexington, aslında Bahar Balosu'nun tam bir başarı olduğunu düşünüyordum. Eğer bir şeyler ters gittiyse, gerçekten üzgünüm ama

- " Ben cümlemi tamamlayamadan Müdür Lexington masasındaki küçük çekmecelerden birini açarak dört adet basılı resim çıkardı ve masanın üzerinden bize doğru itti.

"Bu fotoğraflar bana hafta sonu, veliler kurulunun ilgili bir üyesi tarafından emanet edildi," diye devam ediyor.

Annemin keskin nefes alışını duyabiliyorum ve masaya daha da yaklaşıyorum. Resimler karanlık ve ilk başta hiçbir şey göremiyorum - ta ki üzerlerinde kendimi keşfedene kadar.

Onlar benim resimlerim.

Parmak izlerinden birini elime alıp gözlerime yaklaşıtıyorum.

Fotoğrafı sınıflandırmak için biraz zamana ihtiyacım var - ama okula dönüş partisinden olmalı. Sadece orada bu yeşil elbiseyi giymiştim.

Ama resimde yalnız değilim. Önümde bir adam duruyor.

Be

n. Bay Sutton.

Ve öpüşüyormuşuz gibi görünüyor.

Birbirimizle konuştuğumuzu hatırlıyorum. Ama birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık. Bu fotoğrafı kimin çektiğini bilmiyorum ama bana ya da Sutton'a zarar vermek için çekildiği çok açık.

"Bu tamamen zararsız bir durumdu. I-"

Lexington sözümü keserek, "Bayan Bell, anladığınızı sanmıyorum," dedi. "Resimler bana Veli Konseyi'nin bir üyesi tarafından gönderildi ve bir öğrenci de sizi ve Bay Sutton'ı birlikte gördüğünü doğruladı."

"Sadece konuşuyorduk!" Öfkeyle söylüyorum.

"Ruby, ses tonuna dikkat et," diye uyarıyor annem. Ona yan gözle baktığımda, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor.

Annem bana daha önce hiç böyle bakmamıştı - sanki beni inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Ama ben kendimi savunmak için bir şey söyleyemeden Lexington konuşmaya devam ediyor ve annem onun bakışlarını benden kaçırıyor.

"Burada çalıştığım yirmi yıl boyunca hiç böyle bir şey görmedim Bayan Bell. Bir ilişki yüzünden okulumuzun itibarının zedelenmesine izin vermeyeceğim."

"Benim bir ilişkim yok!" Bağıriyorum.

Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum. Bu bir kâbus olmalı. "Benim bir erkek arkadaşım var," diyorum çabucak. "Benim... benim biriyle ilişkim yok.

Öğretmenim. Ben asla böyle bir şey yapmam, yemin ederim."

Bay Sutton'la birlikte olanın Lydia olduğunu söyleyemem. Bu işe yaramaz. Yaşadığı ve yaşayacağı onca şeyden sonra olmaz. Onların güvenini asla böyle kötüye kullanmam.

"Durumun ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyorum Ruby," diye devam ediyor Müdür Lexington, resimlerden birini kaldırarak. "Bence en iyisi okulu terk etmeniz. Sen ve Bay Sutton Maxton Hall Koleji'nden derhal uzaklaştırıldınız."

Sessizlik.

Sanki biri fişi çekmiş gibi hissediyorum. Kulaklarımda sadece bir bip sesi duyuluyor. Saniyeler ağır çekimdeymiş gibi geçiyor, Müdür Lexington'ın ağzı hala hareket ediyor, ama başka bir şey duymuyorum.

"Bunu yapamazsın," diyorum nefes nefese. "Oxford Üniversitesi'nden bir taahhüdüm var."

Müdür Lexington cevap vermiyor, sadece resimleri bir araya getirip bir zarfa koyuyor. Kahverengi ve arka köşesinde bir pul görüyorum - muhtemelen gönderenin. Gözlerimi kısıyorum ve kavisli siyah bir B harfi görüyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Bu olamaz.

İkisi bunu asla yapmazdı. Beni böyle kandıramazlardı.

"Hangi öğrenci bana karşı tanıklık etti?" Nefes nefese sordum.

Şimdi Müdür Lexington bana neredeyse acıyarak bakıyor. "Bu gizli bir bilgi Bayan Bell. Lütfen şimdi ofisimi terk eder misiniz? Uzaklaştırmayla ilgili olarak size bir mektup göndereceğiz. İyi günler."

Masasının üzerindeki bir yığın kâğıdı karıştırdıktan sonra bakışlarını bilgisayarına yöneltiyor - bu artık görevden alındığımızın açık bir işareti.

Bütün. Kesin. Değil.

"Bu okul için kıcımlı yırtarak ne kadar çalıştığımı biliyor musun?"

Ağzımdan kaçırdım.

Dışarı.

Müdür Lexington yine yavaşça bana bakıyor. "Beni aramaya zorlama Güvenlik, Bayan Bell."

"Burs alıyorum ve hakkımda dedikodu çıktığında size para verecek zengin bir ailem yok diye beni okuldan atamazsınız!"

"Sanırım çok yalvarmam gerekiyor!" dedi Müdür Lexington öfkeyle. "Seni sefil-"

"Ruby!" dedi annem sertçe. Beni kolumdan tutup sandalyeden kaldırıyor.

Başka bir şey söylemeden beni ofisten dışarı, antreye doğru sürüklüyor. Öfkeden köpürüyorum ve annem kapıyı arkamızdan çarpana kadar üç metre boyunca Lexington'a bakıyorum.

Bu gerçekten olmadı. Öyle bir şey olamaz.

Başımı sallayarak anneme döndüm. "Buna inanabiliyor musun? Bir insanın böyle bir şey yapması için ne kadar hasta olması gerekir?" Ona soruyorum.

Annem sadece başını sallıyor ve gözlerimin içine bakmıyor. Onun yerine bakışlarını omzumun üstündeki bir noktaya sabitledi. "Seni bu korkunç okula gönderirsek böyle bir şey olacağını çok iyi biliyordum."

İrkildim ve gözlerim büyüdü. "Ne?"

Annem başını sallıyor. "Ruby, bunu nasıl yaparsın?"

"Hiçbir şey yapmadığımı söylüyorum!" Bağırıyorum.

Kendi annem bile bana inanmıyorsa, ne yapacağımı bilmiyorum. Umutsuzluk üstüme çöküyor, damarlarımda dolaşıyor ve beni zorluyor.

nefes almak için.

"Anne, bana inanmalısın, ben asla bir öğretmeni öpmem."

"Erkek arkadaşınla yatmak için bize yalan söyleyeceğini hiç düşünmemiştim ama son birkaç ayda işler değişmiş gibi görünüyor."

Ağzım açık ona bakıyorum.

Annem derin bir nefes alır ve sonunda usulca iç çeker. "Şu anda sana söyleyecek başka bir şeyim yok Ruby. Beni çok hayal kırıklığına uğrattın."

Gözlerim yaşlarla doldu. Kelimeler arıyorum ama bulamıyorum. Bedenim anestezi altındaymış gibi hissediyor. Aklımdan geçen tek şey bu fotoğrafları kimin çektiği sorusu.

"Anne-"

"Lütfen otobüsle eve git," diye sözümü kesiyor ve zorlukla yutkunuyor. "Şimdi babanla konuşmam gerekiyor."

"Ben yapmadım, anne."

Sözlerime tepki vermeden omzundaki çantasının sapını düzeltiyor, arkasını dönüyor ve koridorda kayboluyor.

Yalnız kaldım.

Rektör Lexington'ın kelimeler tekrarlar kendileri içinde
benim Kafa içinde sürekli bir döngü.

Maxton Hall College'dan derhal geçerli olmak üzere uzaklaştırıldınız.

Askıya alındı. İkinci dönemin bitmesine kısa bir süre kala. Mezun olma şansını elde edemedim. Evdeki ilan panomda Oxford'a kabul edildiğime dair basılı bir e-posta olmasına rağmen.

Eğer derece alamazsam, Oxford'u unutabilirim.

Son on bir yıldır uğruna çalıştığım her şey.

Az önce ne olduğunun farkına tüm gücümle varıyorum. Olduğum yerde sallanıyorum, sekreterin tezgahına tutunmak zorunda kalıyorum çünkü her şey etrafımda dönüyor gibi görünüyor. Ancak güçlükle, yıkılmadan ofisten çıkmayı başarabiliyorum.

Koridorda, öğle tatilini ipe çeken öğrenci kümeleri bana doğru geliyor ve ayaklarım beni doğal olarak kafeteryaya götürmek istiyor. Ama artık kafeteryaya gitmeme izin verilmiyor.

Artık etkinlik komitesiyle toplantıya gitmeme izin verilmiyor. Maxton Hall Koleji'nden derhal uzaklaştırıldın. Aslında, artık burada koridorda durmama bile izin yok. "Ruby?" yanımda tanıdık bir ses.

Gözyaşlarıyla örtülü gözlerle başımı kaldırıyorum. James önümde duruyordu. Ne kadar korkmuş görüldüğümü fark ettiğinde, kollarımın üst kısmını nazikçe kucaklıyor.

"Dışarı çağrıldığını duydum. Ne oldu?" diye soruyor acilen.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Bunu söylemek çok çılgınca - ve ayrıca bu kabus daha sonra gerçeğe dönüşüyor. Yapabildiğim tek şey James'e doğru eğilmek ve kollarımı ona dolamak oluyor. Yüzünü ceketine gömüyorum ve kısa bir an için gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Sadece çok kısa bir süre için, sadece ayaklarımın altında tekrar sağlam bir zemin olana kadar.

Bir süre sonra, "Müdür Lexington... beni okuldan attı," diyorum. James'ten ayrılıyorum ve ona bakıyorum. Bir eliyle gözümün altını siliyor, bakışları şaşkın. "Birisi benim ve Bay Sutton'ın öpüşüyormuşuz gibi görünen fotoğraflarını çekmiş."

James'in eli yanağımda donup kalıyor.

"Ne?" Sadece başımı sallayabiliyorum.

James benden uzaklaşıyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Birisi Müdür Lexington'a Sutton'la ilişkisi olan benmişim gibi görünen fotoğraflar göndermiş," diye fısıldıyorum ısrarla. Titreyen bir elimle gözlerimi siliyorum. Yanından geçerken birkaç kişi bana bakıyor ve buz mavisi bir çift göz tanıyorum.

"Bu olamaz," diyor James.

"Neden olmasın?" Cyril'in sesi duyulur. "O fotoğrafları çeken sensin Beaufort."

Sersemlemiş bir halde James ve onun arasında gidip geliyorum. "Ne?" Fısıldıyorum.

James tepki vermiyor. Sadece Cyril'e bakıyor. Başı öne eğik ve elleri ceplerinde önümüzde duruyor.

"Haydi. Anlat ona," der James'e.

"Ne tür bir şeyden bahsediyorsun, Cyril?" Parmaklarımı James'in koluna geçirerek soruyorum.

Cyril meydan okurcasına bir kaşını kaldırır. "Ona sor Ruby. Bu resimleri kimin çektiğini sor."

Tekrar, orada tamamen hareketsiz duran James'e bakıyorum.

"James?" Fısıldıyorum.

Adını söylediğimde, uyuşukluktan uyanmış gibi görünüyor. Bana dönüyor ve sertçe yutkunuyor.

Gözlerinin içine bakıyorum.

İçimde panik

yükseliyor.

Bu olamaz.

"Bu fotoğrafları kim çekti?"

James'in nefes alış verişi de aniden hızlanıyor. Sanki bana dokunmak istiyormuş gibi yavaşça elini kaldırıyor ama cesaret edemiyor. "Bu değil-"

"Kim, James mi?"

James ağzını tekrar açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Gözlerini kısıyor ve yutkunduğunu görüyorum. Bir kez. İki kez.

Gözlerini tekrar açtığında, sanki biri göğsüme vurmuş gibi hissediyorum.

"O haklı, Ruby."

Ayaklarımın altındaki toprak binlerce ve binlerce parçaya ayrılıyor.

"Fotoğrafları çeken benim." Ve
düştüm.

Sonsöz

Kor

Kendimi bir suçlu gibi hissediyorum.

Bakışlarım saate, tezgâha ve arkasındaki garsona, cappuccino'ma ve tekrar kafenin ön kapısına kayıyor. Döngü yeniden başlıyor. Ve tekrar.

Her yeni dakika bir öncekinden daha yavaş geçiyor gibi görünüyor.

Bu arada, şimdiden bütün bir okul dersini kaçırdım. Hayatımda hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim, annem beni Smith's Bakery'de tezgahın arkasından çörek çalarken yakaladığında bile, izin vermediği halde.

Şu anda duyduğum vicdan azabı o zamanki ile kıyaslanamaz. Bu sefer gerçekten yasak bir şey yapıyorum.

Heyecandan yerimde zor duruyorum. Sandalyemde bir ileri bir geri kayıyor, cappuccino'nun iyi bir seçim olup olmadığını merak ediyorum. Aslında kahve içen biri değilim ama dün gece çok az uyuduğum için kafeinin bana iyi geleceğini düşündüm. Muhtemelen onu yalnız bırakmalıydım.

On dakika kaldı.

Kendime buna nasıl katlanmam gerektiğini soruyorum. Kısa bir süre eşyalarımı toplamayı, kalkıp gitmeyi ve on üç dakika sonra geri gelip yeni gelmişim gibi davranmayı düşünüyorum. Ama bu bana biraz abartılı geliyor.

Bu heyecanın bana yaptığı şey delilik.

Normalde hiçbir şey beni bu kadar çabuk üzemez. Ama genelde ailemden habersiz okulu asıp hiç tanımadığım bir çocukla randevulaşmam.

Dalgın bir şekilde bir yığın bilgi broşürünü, fon programları ve burs başvurularını karıştırıyorum. Birçoğunda hala Ruby'nin önemli yerleri işaretlediği post-it'ler var, daha derin bir anlamı olduğu garanti olan bir renk sisteminde.

Kafenin zili çalıyor. Başımı kaldırıyorum - ve birden etrafımdaki her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibi görünüyor.

Gerçekten geldi.

Bakışları kafedeki insanların üzerinde geziniyor. Bir an kaşları hafifçe çatılıyor - sonra duvardaki masada beni fark ediyor. Selamlamak için kararsızca elimi kaldırıyorum. Alnındaki kırıışıklık anında düzeliyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Yavaşça bana doğru yürüyor.

Göğsünde cebi olan gri bir gömlek üzerine geniş yakalı siyah bir deri ceket, koyu renk kot pantolon ve ağır botlar giyiyor. Harika bir kıyafet, zahmetsiz ama aynı zamanda şık. Şimdiye kadar onu sadece takım elbise içinde görmüştüm - boş zamanlarında nasıl giyindiğini merak ediyordum.

Karşımdaki sandalyeye otururken yüzündeki yarı gülümseme kaybolmuyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Bakışlarında anlamak istediğim o kadar çok karanlık var ki. Gelecekte keşfedeceğim o kadar çok şey var ki.

"Günaydın Ember," diyor Wren Fitzgerald.

Dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

Şükran Günü

Her şeyden önce, bu romanda benimle yorulmadan çalışan ve her zaman hikayelerimden her şeyi ve daha fazlasını elde etmeye çalışan editörüm Stephanie Bubleyle teşekkür etmek istiyorum. Bu vesileyle, ajanslarım Gesa Weiß ve Kristina Langenbuch Gerez'e ve bu kitap serisini mümkün kılan ve hikayenin okuyuculara ulaşması için mümkün olan her şeyi yapan LYX Verlag'a da teşekkür etmek istiyorum.

Test okuyucum Laura Janßen'e Ember'in bölümleri hakkındaki yorumları için teşekkür ederim, bu yorumlar bölümleri gözden geçirirken bana değerli bir destek oldu. Ayrıca bana her zaman kulak veren ve bu kitabı kendisine ithaf ettiğim Kim Nina Ocker'e de teşekkür ederim. Sarah Saxx ve Bianca Iosivoni'ye de ortak yazma dersleri ve bunlarla ilişkili motivasyon için teşekkür ederim.

Ruby ve James'i doğru yola sokabilmem için her zaman arkamı kollayan ve sıkıştığımda arabada benimle birlikte plan yapan kocam Christian'a teşekkürler.

Ve son olarak, benimle birlikte Maxton Hall'a gelen tüm okurlara teşekkür etmek istiyorum. Ruby, James ve Co. ile birlikte nasıl neşelendiğinizi görmek beni her zaman mutlu etmiştir. Yakında tekrar görüşmek üzere!

Ruby ve James'in hikayesi
devam ediyor

LYX

(31.08.2018 tarihinde yayınlanacaktır)

Yazar

© Mona Kasten

Mona Kasten 1992 yılında Hamburg'da doğdu ve kendini tamamen yazmaya adamadan önce kütüphane ve bilgi yönetimi eğitimi aldı. Aşağı Saksonya'da kocası ve kedilerinin yanı sıra sonsuz sayıda kitapla yaşıyor, her türlü kafeini, ormanda uzun yürüyüşleri ve sadece yazabildiği günleri seviyor. Yazar, Twitter'da (@MonaKasten) okurlarından haber almaktan her zaman mutluluk duyar. Daha fazla bilgi için lütfen ziyaret edin: www.monakasten.de

Mona Kasten'in romanları LYX'te

Maxton Hall Serisi:

1. Kurtar Beni
2. Seni Kurtarmak
3. Save Us (31.08.2018 tarihinde yayınlanacak)

The Again serisi:

1. Yeniden Başla
2. Tekrar Güven
3. Yeniden Hisset

Yazarın diğ er romanları LYX'te hazırlık aşamasındadır.

Bastei L bbe AG'de LYX.digital

Orijinal baskı

Telif Hakkı   2018 Bastei L bbe AG, Köln Metin

düzenleme: Stephanie Bublely

Kapak tasarımı: Sandra Taufer, Münih

Kapak görseli:  

Shutterstock/Shebeko

Dizgi ve e-kitap: Greiner & Reichel, Köln ISBN 978-
3-7363-0643-1

Bizi internette şu adreste bulabilirsiniz: www.lyx-verlag.de
L tffen ayrıca not edin: www.luebbe.de ve
www.lesejury.de

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>